

หนังสือขออ้างอิง
เรื่อง ภาระทางวิชาชีพ

หนังสืออ้างอิง
ใช้เฉพาะใน

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ผลของยุทธศาสตร์ตนเองเพื่อพัฒนา
ความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

รองศาสตราจารย์ ดร.แก้วตา คงavaran

- 7 ต.ค. 2545

158373

ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กันยายน 2545

ผลของยุทธศาสตร์ต้นของเพื่อพัฒนา
ความภาคภูมิใจในตนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

รองศาสตราจารย์ ดร. แก้วตา คงธรรม

ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ประกาศขออนุญาต

วิจัยครั้งนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณของคณะกรรมการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สัญญาว่าจะขออนุญาตใช้ ณ ที่นี่ ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยที่นี้จะมีผู้นำไปใช้ในการเรียนการสอน และ¹
เป็นแนวทางให้ผู้สนใจศึกษาวิจัยต่อไปอีก

รองศาสตราจารย์ ดร.แก้วตา คณะวรรษ

15 กันยายน 2545

ฐานวิชา : อิทธิพลการให้คำปรึกษา

รำคาญ : ความภาคภูมิใจในตนเอง/การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองคือตนเอง

ผู้เขียน : รองศาสตราจารย์ ดร.แก้วตา คงวรรษ

ที่มา : ผลงานของศูนย์ศูนย์พัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิต
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ต้องการทดลองใช้แบบฝึกพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองคือตนเองซึ่งสืบเนื่องมาจาก Battle (1994) กับนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ทำการทดลองในปีการศึกษา 2544 กลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 79 คน เป็นการทดลองแบบก่อนและหลังการฝึก ใช้แบบทดสอบวัดความภาคภูมิใจในตนเองของ Coopersmith (1994) วัดก่อนและหลังการให้แบบฝึก กลุ่มตัวอย่างได้รับแบบฝึกสัปดาห์ละ 1 ชุด แต่ละแบบฝึก มีหลักการ กิจกรรมตัวอย่าง และการบ้าน นิสิตส่งคืนเพื่อให้ตรวจสอบว่าทำการบ้านหรือไม่ในสัปดาห์ต่อมา และรับแบบฝึกชุดใหม่ไป มีทั้งหมด 12 แบบฝึก ใช้ t-test วิเคราะห์คะแนนความภาคภูมิใจก่อนและหลังฝึก ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงอยู่แล้วก่อนทดลอง แบบฝึกไปได้ช่วยให้พัฒนาขึ้นไปได้อีก ส่วนนิสิตที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ แบบฝึกหัดด้วยตนเองช่วยพัฒนาให้ความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

Subject: Counseling Psychology
Keyword: Self-esteem/Self Strategy to enhance self esteem/Students self esteem
Researcher: Associate Professor Dr.Keawta Kanawan
Title: Outcome of Self-Strategies to Enhance Self-Esteem of the Students of Faculty of Education

ABSTRACT

This research was aimed to investigate the effectiveness of the self-help exercise to enhance self-esteem. The researcher wrote the exercise along Battle's (1994) ideas. The sample was the students of Faculty of Education 79 in number. The experiment was constructed in 2001 academic year. It was a one group pre-test, post test design. Coopersmith (1994) Self-esteem Inventory School Form was used to assess the sample's self esteem before and after doing the exercises. The sample was given an exercise once a week and return to check their homework do; then got a new exercise. The exercise were 12 chapters. Their self-esteem scores were analyzed by t-test method. It was found that the exercise did not raise the students self esteem for those who already had high self esteem. The self enhance exercises could raise self esteem of the students who were low at the beginning. This result was statistically significant at .001 level.

สารบัญ

หน้า

ประกาศยกเว้น.....	๑
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๒
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๓
สารบัญ.....	๔
สารบัญตาราง.....	๕
บทที่	
1 ความจำ.....	๑
ความสำคัญของปัญหา.....	๑
วัตถุประสงค์.....	๕
สมมติฐานการวิจัย.....	๕
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๕
ขอบเขตการวิจัย.....	๕
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๖
2 เอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้อง.....	๗
ความภาคภูมิใจในตนเอง ความจำเป็นด้านใจของมนุษย์.....	๗
ความภาคภูมิใจในตนเอง รากฐานความสุขของการมีชีวิตอยู่.....	๙
ความภาคภูมิใจสู่การสร้างมาตั้งแต่วัยเยาว์จากความสัมพันธ์กับพ่อแม่.....	๑๑
ความภาคภูมิใจในตนเองพัฒนาได้ด้วยลิ่งแวดล้อม.....	๑๒
ความภาคภูมิใจในตนเองพัฒนาได้ด้วยการเปลี่ยนความคิด.....	๑๔
เทคนิคการเปลี่ยนความคิดเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง.....	๑๕
การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเอง.....	๑๖
แบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง.....	๑๗

3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	18
กลุ่มตัวอย่าง.....	18
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	19
การเก็บข้อมูล.....	21
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
ตัญถัดกษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
5 บทย่อและการอภิปราย.....	40
ความสำคัญของการวิจัยครั้งนี้.....	40
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	41
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	41
สมมติฐานการวิจัย.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
วิธีการทดลอง.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
ผลการทดลอง.....	43
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	44
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย.....	46
บรรณานุกรม.....	46
ภาคผนวก.....	48

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการทดลอง...	25
2 แสดงคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการทดลอง.....	29
3 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ระยะเวลา ก่อนและหลังการทดลองในภาคตื้น.....	36
4 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ระยะเวลา ก่อนและหลังการทดลองในภาคปัลวย.....	37
5 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่างที่มี คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองต่ำกว่า \bar{X} ของคะแนนรวมในภาคปัลวย.....	38
6 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่างที่มี คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองสูงกว่า \bar{X} ของคะแนนรวมในภาคปัลวย.....	39

บทที่ 1

ความ窄

ความสำคัญของปัญหา

การเริ่มต้นโดยของมนุษย์มิได้เป็นไปเฉพาะด้านร่างกายเท่านั้น พัฒนาการด้านจิตใจก็มีความสำคัญทัดเทียมกัน เพราะส่งผลต่อพัฒนาการทางกาย ทำนองเดียวกับที่พัฒนาการทางกายก็ส่งผลต่อจิตใจ คนไทยมีคำพังเพยที่ว่า “ใจเป็นนาย กายเป็นนาง” “คับทือญี่ได้ คับใจอยู่ไม่ได้” เป็นการสะท้อนถึงความเชื่อว่าจิตใจนั้นสำคัญกว่ากาย ดังนั้นการดูแลส่งเสริมให้ด้านจิตใจพัฒนาไปในทางที่ดีจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง

จิตใจหมายถึงอะไร จิตแพทย์สุกมล วิภาวดีผลกุล (2542, หน้า 6) ได้ให้ความหมายของจิตใจจากประสบการณ์การทำงานของตนไว้ว่า “จิตใจ (ระดับจิตสำนึก) ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ความคิดและอารมณ์ ดังนั้นโดยทั่วไปเรามักเรียกจิตใจในภาพรวมว่า ความรู้สึกนึกคิด”

อารมณ์หนึ่งที่สำคัญมากคือ ความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ถ้าบุคคลมีความรู้สึกรักตนเองภูมิใจ พอดี นั่นจะในความสามารถของตนเอง คือมีความภาคภูมิใจในตนเอง บุคคลนั้นยอมตัวเองชีวิตอยู่ได้อ่ายมีความสุข ตรงข้ามกับบุคคลที่มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองว่า ตัวต้อยด้อยกว่าคนอื่น ยอมมีชีวิตอย่างผู้แพ้ที่ไม่คิดจะต่อสู้พัฒนาตนเองให้ดีขึ้น

ความภาคภูมิใจในตนเอง (self-esteem) จำเป็นมากสำหรับการดำรงจิตใจให้อยู่ได้ เพราะเป็นรากฐานที่เกิดของอารมณ์ ถ้าไม่มีความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ชีวิตจะเป็นทุกข์อย่างมากและความต้องการด้านจิตใจจะไม่ได้รับการตอบสนอง (McKay, and Fanning, 1995, p. 1)

แบทเทิล (Battle, 1994, p. 5) ยืนยันความเชื่อส่วนตัวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองคือกุญแจชีวิตที่เป็นสุขและความสำเร็จ ด้านการทำงาน ที่บ้านและในสังคม ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นพลังเดี่ยวที่สำคัญมากที่สุดในการดำรงชีวิตอยู่ ความรู้สึกที่เรามีต่อตนเองมีผลต่อทุกอย่างที่เราดำเนินชีวิตอยู่ อาทิ การงาน ความรัก เพศสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทุกรดับ

ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความรู้สึกส่วนตัวของแต่ละบุคคลที่ประเมินคุณค่าของตนเองซึ่งส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน แบทเทิล แบ่งพฤติกรรมคนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่างกันดังนี้

คนที่มีความภาคภูมิใจสูง

1. มักแพชญและจัดการกับลิ่งแวงล้อได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. มักมีความเป็นตนเอง แสดงความมั่นใจมากกว่าคนจะประสบความสำเร็จมากกว่าคนที่มีความภาคภูมิใจตนเองต่ำ
3. มักสามารถป้องกันตนเองจากการคุกคามต่าง ๆ ได้สำเร็จและให้ความสำเร็จต่ออุปสรรคหน่อย

คนที่มีความภาคภูมิใจต่ำ

1. มักขาดการเริ่มและไม่กล้าเขียนขันตอนเองในการมีสัมพันธ์กับผู้อื่น
2. มักมีประสบการณ์มีอาการซึมเศร้าและเครียด
3. มักกังวลและมองอนาคตในแง่ร้าย
4. ขี้อาย ขี้กลัว ปลื้กตัวออกห่าง
5. มักตัดสินใจไม่ได้ และมักไม่มั่นคงเมื่อเผชิญอุปสรรค
6. มักแสดงการยอมแพ้ไม่สู้และโทษตนเอง

แมคเคนย์ และฟันนิง (McKay and Fanning, 1995, p.1) กล่าวไว้ว่า ลิ่งหนึ่งที่มนุษย์ต่างไปจากสัตว์คือ เรา มีความสำเร็จนี่ยกเว้นตัวตนของเรา มนุษย์สามารถสร้างเอกลักษณ์ของตนเองและใส่คุณค่าเข้าไป นัยหนึ่งเรามีความสามารถที่จะกำหนดว่าเราเป็นใคร และพิพากษาว่า เราชอบตัวตนนี้ของเรารึไม่ ปัญหาของความภาคภูมิใจในตนเองเกิดขึ้นจากการที่เราสามารถตัดสินใจได้ว่า เราชอบสีนี ไม่ชอบสีนั้น ไม่ชอบเสียงแบบนั้น ไม่ชอบสัมผัสนี้ หรือชอบกลิ่นนี้ เห็นนั้น ๆ ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้ไม่ยากที่จะแก้ไขผ่านไปให้ได้ แต่ถ้าเมื่อใดเราไม่ชอบหรือปฏิเสธบางส่วนของตัวเรา เราทำร้ายโกรงสร้างด้านจิตใจ ซึ่งโกรงสร้างนี้จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตอยู่

สุวรรณ พุทธิศรี และชัชวาลย์ ศิลปกิจ (2541) ระบุว่า ในทางการแพทย์พบว่า ภาวะซึมเศร้าในเด็กมีความสัมพันธ์อย่างชัดเจนกับการสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเองของเด็ก และพบว่าปัญหาที่เกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองมักพบในคนไข้โรคซึมเศร้า

เยาวชนกระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น (นริสา จิตราสมนึก, 2540) เยาวชนในสถานสงเคราะห์จังหวัดเชียงใหม่ (สุกัญญา พิรประรณกุล, 2541) จังหวัดสระบุรี (สุกัญญา มหัทธนาณัณฑ์, 2543) และเยาวชนพิจิราสภาพติด (ชนิดา สุวรรณศรี, 2542, จุฑามาศ แหนジョン, 2544) เยาวชนเหล่านี้มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการบำบัดช่วยเหลือด้วยวิธีการด้านจิตวิทยา ก็สามารถเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองให้สูงขึ้นได้ เยาวชนเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ความภาคภูมิใจในตนเองต่ำเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แสดง

นักจิตวิทยาอธิบายว่า การพิพากษาและปฏิเสธตัวของสร้างความเจ็บปวดให้ได้มากما可以
เราอาจจะทำซ้ำเดียวกับเวลาที่เรามีบากแพลคือ หลักเลี้ยงสิ่งที่ทำให้ความเจ็บนั้นทวีขึ้นเช่น
หลักเลี้ยงการเลี่ยงในการเรียน อาชีพ สังคม ทำตัวเองให้ยุ่งยากที่จะพบปะผู้คน หรือไปล้มภารณ์
งาน หรือหุ่นเหว่ปักกับสิ่งที่คนทำไม่ได้ เราจะจำกัดความสามารถของตัวเองในการแสดงออกับ
คนอื่น และการสร้างจุดขาย รับคำวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ ขอความช่วยเหลือจากคนอื่นไม่เป็น ไม่ว่า
จะเรื่องความสัมพันธ์ หรือการแก้ปัญหาต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี้ยงคำพิพากษาและปฏิเสธตนเอง เราจึง
สร้างปราการขึ้นมาป้องกันจากล่าวโทษคนอื่น ໂගรัช ชิงชักคนอื่น หรือจะปลดปล่อยกับการทำงาน
ให้ดีเดิม หรือคุยกับโถ้อวลด หรือสร้างข้อแก้ตัว บางคนก็กล้ายเป็นคนติดยา หรือติดเหล้า (McKay
and Fanning, 1995, p. 2)

ความภาคภูมิใจในตนของเราจึงเป็นความต้องการด้านจิตใจที่สำคัญมากสำหรับมนุษย์ทุกคน
จำเป็นต้องมีเพื่อให้เป็นหลักในการแข่งขันกับสิ่งต่าง ๆ ในการมีชีวิตอยู่ของเรา

การเกิดความภาคภูมิใจในตนของ

งานวิจัยจำนวนมากสรุปได้ว่า แบบการเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ตั้งแต่เกิดจนอายุ 3-4 ขวบ
วางแผนความภาคภูมิใจในตนของให้กับเด็ก หลังจากนั้นแล้วจากการศึกษาเด็กที่อายุมากขึ้น
วัยรุ่นและผู้ใหญ่ ยังสับสนไม่มีข้อมูลตัวว่า อะไรเป็นสาเหตุอะไรเป็นผล การเรียนเก่งทำให้เกิดความ
ภาคภูมิใจในตนของ หรือความภาคภูมิใจในตนของเราทำให้เรียนเก่ง คนติดเหล้าเพราะเกลียดตนของ
หรือเพราะติดเหล้าจึงเกลียดตนของ แต่ยอมรับกันว่า สภาพการณ์มีผลต่อความภาคภูมิใจในตนของ

เลอฟรองชัวร์ (Lefrancois, 1996, p. 285) กล่าวถึงทฤษฎีของคูดี้ (Cooley) ที่อธิบายว่า
ความภาคภูมิใจในตนของเราเป็นสมการตรงของอะไรที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับฉัน ถ้าคนอื่นหลีกเลี้ยงฉัน
เป็นหลักฐานว่าฉันด้อย ฉันไม่มีคุณค่า ถ้ามีคนตามหาอย่างใกล้ชิดฉันแสดงว่าฉันมีค่า คนอื่นที่ทำ
หน้าที่เหมือนกระชากสะท้อนตัวฉัน ในวัยเด็กได้แก่ พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อน ครู

ความภาคภูมิใจในตนของเราจึงถูกวางแผนของคนอื่นตั้งแต่ตอนต้นมาก ๆ ของชีวิต ประหนึ่งว่า
ความภาคภูมิใจได้ถูกหล่อหยอดมาจากภายนอกแล้ว จึงมีคำถามว่า เปลี่ยนได้อีกหรือไม่ ถ้านักจิตวิทยา
ยอมรับว่า สภาพการณ์มีผลต่อความภาคภูมิใจ นั้นแสดงว่า ความภาคภูมิใจในตนของเราเปลี่ยนได้
ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์

ชาร์เตอร์ (Harter cited in Lefrancois, 1996, p.285-288) สรุปจากการศึกษาเกี่ยวกับความภาคภูมิใจว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มได้และลดได้ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยเยาวชนในสถานสงเคราะห์ดังกล่าวมาแล้ว ที่ผลการทดลองพบว่า สามารถเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองให้กับเยาวชนเหล่านี้ได้

การสร้างความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตัวเอง

ดังกล่าวมาแล้วว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ของตนเองกับบุคคลอื่น เสมือนว่าปฏิกริยาจากบุคคลอื่นในชีวิตของเรา มีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง งานวิจัยไทยมักทดลองเพิ่มด้วยการสร้างโปรแกรม จัดกิจกรรมต่างๆ ที่มีบุคคลอื่นเป็นผู้นำ กระตุ้นให้เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนพฤติกรรม จึงน่าสนใจว่าคนที่เคยวัยเด็กไปแล้ว เป็นไปได้หรือไม่ที่จะเปลี่ยนความภาคภูมิใจในตนเอง ด้วยตัวเอง ไม่จำเป็นต้องรอให้บุคคลอื่นเปลี่ยนให้ นักจิตวิทยาหลายคนเชื่อว่าทำได้ (Battle, 1994, McKay and Fanning, 1995, Westen, 1996)

ประเทศไทยยังไม่มีงานวิจัยที่ทดลองพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเอง จึงนำเสนอใจที่จะทดลองดูว่า เป็นไปได้หรือไม่ โดยเฉพาะในหมู่นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย ซึ่งเคยวัยเด็กมาแล้ว

นิสิตคณะศึกษาศาสตร์

นิสิตสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ซึ่งจะเป็นครูในอนาคตอันใกล้ การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง มิได้มีผลที่เฉพาะกับตัวนิสิตเองเท่านั้น แต่จะส่งผลถึงนักเรียนที่นิสิตจะสอนต่อไป ทั้งการได้รับการสอนจากครูที่มีคุณค่า และการได้พัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองจากปฏิสัมพันธ์กับครู

คณะศึกษาศาสตร์มีหน้าที่ผลิตครูที่มีคุณภาพเพื่อสังคม ครูที่มีคุณภาพต้องเป็นครูที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง นิสิตที่ศึกษาอยู่ในขณะนี้เมื่อแรกเข้าศึกษามีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 19 ปี ความภาคภูมิใจในตนเองย่อมลงตัวตามหลักมาแล้ว เป็นธรรมชาติที่ต้องมีนิสิตที่อาจมีความภูมิใจในตนเองจริงๆ แสดงผลออกมาที่การเรียน การครองตัว และการตอบเพื่อน แม้ว่าความภาคภูมิใจในตนเองจะเป็นเรื่องเปลี่ยนยากแต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย จึงน่าทดลองศึกษาวิธีที่จะพัฒนาความภาคภูมิใจให้สูงขึ้นด้วยตนเอง

วัตถุประสงค์

เพื่อทดลองวิธีการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเองว่า สามารถพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองขึ้นนิสิตให้เพิ่มขึ้นได้หรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ที่ได้ฝึกตามแบบฝึกด้วยตนเองเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง มีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- นิสิตมีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลดีต่อการเรียน การครองตนในปัจจุบันและอนาคต
- นิสิตนำไปใช้กับนักเรียนของตนต่อไป ทำให้เด็กไทยมีพลังด้านจิตใจที่จะอยู่อย่างมีความสุข และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

ขอบเขตการวิจัย

- ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - ประชากร เป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ในปีการศึกษา 2544
 - กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาพัฒนาการและจิตวิทยาวัยรุ่นในเทอมต้น และที่เรียนจิตวิทยาพัฒนาการในเทอมปลาย ปีการศึกษา 2544
- ตัวแปรที่ศึกษา
 - ตัวแปรต้น แบบฝึกด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง
 - ตัวแปรตาม ความภาคภูมิใจในตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นแบบฝึกที่สร้างตามแนวคิดของแบทเตล (Battle, 1994) ปรับให้เข้ากับวัฒนธรรมไทย แต่ละแบบฝึกจะมีข้อเขียนหลักการสั้น ๆ มีตัวอย่าง และมีการบ้านให้ผู้อ่านไปฝึกด้วยตนเอง ทั้งหมดมี 12 แบบฝึก เพื่อปรับความคิดเสียใหม่ และฝึกหัดยกระดับความคิดใหม่ เช่น แบบฝึกที่ 1 นธรสวชา อธิบายความสำคัญ และผลของการใช้คำพูดและมีการบ้านให้ฝึกพูดประโภค ฉันเป็นห่วง...ฉันกังวล...

2. ความภาคภูมิใจในตนเอง ใช้นิยามของคูเปอร์สมิธ “ความภาคภูมิใจในตนเองหมายถึง การที่บุคคลเชื่อว่าตนเองมีความสามารถ มีความสำคัญ ได้รับความสำเร็จ และมีคุณค่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นการตัดสินคุณค่าของตนเองที่แสดงออกในรูปแบบของทัศนคติต่อตนเอง ที่ผลักดันออกมาเป็นคำพูดและการกระทำต่าง ๆ ที่แสดงออกถึงการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง” (Coopersmith, 1981, p. 5) วัดได้ด้วยแบบวัดที่แปลมาจาก Self-Esteem Inventory ของคูเปอร์สมิธ ซึ่งวัดการประเมินคุณค่าตนเอง 4 ด้านคือ ด้านทั่วไป ด้านการเรียน ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน และด้านความสัมพันธ์กับครอบครัว

บทที่ 2

เอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้อง

ความภาคภูมิใจในตนเอง-ความจำเป็นด้านใจของมนุษย์

มนุษย์ต้องการสังคม เราไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ตามลำพัง เมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น มนุษย์จึงจำเป็นต้องมีความสามารถที่แยกได้ระหว่างตนเองกับผู้อื่น จากการศึกษาของนักจิตวิทยาพบว่า มนุษย์รู้จักตัวเองเมื่ออายุ 15 เดือนขึ้นไป สมิทกับโควี (Smith and Cowie, 1993, p.130-131) เล่าถึงการทดลองที่นำหารากถั่นอายุ 9, 12, 15, 18, 21 และ 24 เดือน มาทดสอบการรู้จักตัวเอง ตอนแรกการกินงับบันตักของแม่ มีกระจาบนาให้ก่อนอยู่ตรงหน้า ต่อมากะแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะถูกทำสีแดงที่จมูก อีกกลุ่มไม่ถูกทำ กลับไปนั่งบันตักแม่หน้ากระจาบใหม่ สังเกต พฤติกรรมของทารก ปรากฏว่า ทารกที่หัวระหรือเอามือป้ายจมูก หรือทำทึ่งสองอย่าง เป็นการอายุตั้งแต่ 15 เดือนขึ้นไปทารกที่อายุอ่อนกว่านี้ไม่แสดงทีท่าอะไร

เมื่อทารกรู้จักตัวเอง นั่นคือการรับรู้ว่า ตนต่างไปจากคนอื่น มีความเข้าใจแยกได้ระหว่างฉัน-คนอื่น สิ่งที่เกิดตามมาทันทีคือ การเปรียบเทียบระหว่างตนเองกับผู้อื่น เด็กเล็กๆ ทั่วไปจะอยากรเหมือนพี่เหมือนเพื่อน อยากติดกับเหมือนพี่ สวยงามเท่านี้ถูกไม่เหมือนเพื่อน กินขนมอย่างเดียวกันกับพี่กับน้อง ฯลฯ การประเมินตนเองเทียบกับคนอื่นก็เกิดขึ้นทันที เด็กจะมีความสุขพอใจ ถ้ารู้สึกว่าตนเหมือนกับคนอื่นรอบข้างของตน เกิดความภูมิใจในตนเอง

ความภาคภูมิใจในตนเอง (self esteem) มีผู้ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันไว้ดังนี้ สมิทและโควี (Smith and Cowie, 1991, p. 115) นิยามไว้ว่า เป็นความรู้สึกที่เกิดจากการประเมินตัวเอง เทียบกับผู้อื่น และมีความคิดว่าตนเก่งบางเรื่อง และไม่สู้จะเก่งบางเรื่อง

เวส滕 (Westen, 1996, p. 691) อธิบายว่า หมายถึงความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองตามปกติ ความรู้สึกนี้แปรผันได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความสำคัญของกิจกรรมที่กระทำอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง (นักศึกษาที่อยู่ระหว่างแข่งกีฬามหาวิทยาลัย รู้สึกเกี่ยวกับความสามารถด้านกีฬาของตนเองมากกว่า ด้านการเรียน) ผู้คนพยายามรักษาความภาคภูมิใจของตนเองไว้ โดยให้น้ำหนักความรู้สึกที่มากกับสิ่งที่ตนประสบความสำเร็จ

เลอฟรังชัวร์ (Lefrancois, 1996, p. 285) ให้ความหมายไว้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความตระหนักร่วมกันว่า ตนกับคนอื่นเป็นคนละคนกัน ตนมีคุณค่าตามสมการส่องสมการดังนี้

สมการแ雷กตามทฤษฎีของวิลเลียม เจนส์ (William James) ซึ่งอธิบายว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นสมการตรรกะระหว่างอะไรที่ตนอยากรู้เป็น กับอะไรที่ตนคิดว่าตนเป็นอยู่ (ตัวตนในฝันกับตัวตนจริง) ความห่างนี้ยิ่งน้อยความภาคภูมิใจก็จะยิ่งสูง

สมการที่สองตามทฤษฎีของคูลี (Cooley) เป็นสมการตรรกะระหว่างอะไรที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับฉัน ถ้าคนอื่นหลีกเลี่ยงฉัน แปลว่า ฉันไม่มีค่า ถ้ามีคนตามหาอยากใกล้ชิดฉัน แสดงว่า ฉันมีค่า คนอื่นที่ทำหน้าที่เป็นกระจกสะท้อนตัวฉันในวัยเด็กได้แก่ พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อน และครู

เจ็กซ์และทิน่า (Jex and Tina, 1999, p. 71-81) นิยามว่า ความภาคภูมิใจในตนของ เป็น การประเมินตัวเองของคนคนนั้นต่อทุก ๆ ด้านของชีวิต เป็นสิ่งที่คงรูป เปลี่ยนได้ยาก และมี อิทธิพลกำหนดพฤติกรรมหลาย ๆ ด้านของบุคคล

เคนนอนและคณะ (Kennon et.al, 2001, p. 326) อธิบายว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าเหมือนกับคนอื่น ๆ ไม่รู้สึกว่าตนเองค่าตัวต่ำ คือกว่าคนทั่วไป

Self esteem มีผู้ใช้ในภาษาไทยต่าง ๆ กันไปคำแปลที่พูดเสมอคือ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนของ คุณค่าแห่งตน การเห็นคุณค่าในตนเอง การนับถือตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง แม้จะใช้คำที่ต่างกันไปบ้าง แต่ความหมายใกล้เคียงกัน Self esteem ดังนิยามของนักจิตวิทยาไทย (ม.ร.ว. สมพร สุทัศนีย์, 2542, หน้า 38) เรียบเรียงไว้

ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การพิจารณา
ตัดสินคุณค่าของตนเอง ตามความคิด ความเชื่อ
และความรู้สึกที่มีต่อความสามารถและการกระทำ
ตลอดจนคุณค่าของตนเอง...เกิดจากการยอมรับตนเอง
การได้รับการยอมรับจากเพื่อน...ยอมรับจากบุคคลในครอบครัว...

จากนิยามค่า ฯ เหล่านี้สรุปได้ว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นสิ่งที่ ก) เจ้าตัวประเมิน ความรู้สึกของตนเอง ข) ประเมินเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ค) เปรียบเทียบระหว่างความ ปรารถนา กับความจริงของตน ง) คาดคะเนความรู้สึกของคนอื่นต่อตนเอง จ) คนที่มีความสุขคือ

ความภาคภูมิใจในตนเอง รากฐานความสุขของการมีชีวิตอยู่'

เมื่อเราต้องดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น ต้องทำภาระต่าง ๆ ของชีวิตคนให้ถูกล่วงไปให้ได้ ความภาคภูมิใจในตนเองจึงมีคุณสมบัติอยู่มาก เปรียบเสมือนจุดยืนหรือหลักที่ตัวเรามีอยู่ในการแสดงพฤติกรรมต่อผู้คนและสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นทั้งความคิด ความรู้สึก และวัตถุรอบตัว เช่น ถ้าเรามีความมั่นใจว่า เรามีความสามารถที่จะเรียนหรือทำสิ่งนี้ได้ เราจะพยายามทำงานได้ แต่ถ้าเรามีความรู้สึกว่า ความสามารถน้อยกว่าเพื่อน ๆ เป็นคนโง่智慧นี้ยากเกินไป เรียนไม่ไหว เราจะไม่พยายาม และผลอย่างไม่พยายามกับภาระงานต่าง ๆ อีกมาก many ของชีวิต อยู่อย่างผู้แพ้ ซึ่งชีวิตเช่นนี้ย่อมไม่มีความสุข

มาสโลว์ (Maslow) เสนอทฤษฎีที่อธิบายว่ามนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่มีลำดับ ความสำคัญมากไปหาน้อย อันดับสำคัญที่สุดคือ ความต้องการด้านชีวิทยา อาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค เมื่อความต้องการขึ้นนี้ได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะต้องการความปลดปล่อยในชีวิตและทรัพย์สิน ลำดับต่อมาคือ ต้องการความรัก การยอมรับเข้ากลุ่มเข้าพวกเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ ครอบครัว โรงเรียน ชั้นเรียน หมู่บ้าน ประเทศ เมื่อได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการขึ้นต่อไปคือ ความภาคภูมิใจในตนเอง (self esteem) ต้องการมีความรู้สึกว่าตนมีคุณค่า มีความสามารถ แล้วต้องการให้ผู้อื่นมีความรู้สึกนึงคิดต่อตนว่า เป็นคนมีคุณค่า มีความสามารถ เช่นกัน เมื่อมีความภาคภูมิใจในตนเองแล้วมนุษย์จึงจะพัฒนาไปสู่ การพัฒนาความสามารถของตนอีกมาเป็นการกระทำ (self actualization)

แนวคิดของมาสโลว์ได้รับการยอมรับ และนำไปใช้แพร่หลาย ใน การเรียนการสอนครุภัตติ กิจกรรมและสร้างบรรยายภาพที่เอื้อความภาคภูมิใจในตนเองให้นักเรียน พ่อแม่ที่ได้รับคำแนะนำให้ ส่งเสริมให้ถูกมีความภาคภูมิใจในตนเอง บริษัทและองค์กรต่าง ๆ จัดกิจกรรม สร้างบรรยายภาพ ให้สามารถมีความรู้สึกว่า ตนมีความสามารถ มีความสำคัญต่อองค์กร ทุกคนมีส่วนในการ สร้างความเจริญให้กับส่วนรวม มาสโลว์เสนอทฤษฎีความต้องการของมนุษย์อีกมาประมาณ ปี 1954 ล่วงมาจนถึงปัจจุบันนี้ เวลาที่ผ่านไป และความเปลี่ยนแปลงด้านสังคมจะทำให้ความ ต้องการของมนุษย์เปลี่ยนไปหรือไม่

เคนนอนและคณะ (Kennon et.al., 2001, p. 24-25) วิเคราะห์และสังเคราะห์ทฤษฎี ที่อธิบายเกี่ยวกับความต้องการด้านจิตใจของมนุษย์ของนักจิตวิทยาหลาย ๆ คน เช่น Deci and Ryan, Bandura, Maslow, Epstein, Atkinson, Murray, Erikson, McClelland และทฤษฎีที่มี ชื่อว่า “American dream” ของเดอร์เบอร์ (Derber) ที่กล่าวว่า ความสุขเกิดจากการมีชื่อเสียง

ที่จะ “สร้างมิตรและมีอิทธิพลเหนือผู้คน” เป็นกุญแจสู่ความสำเร็จและความสุข ซึ่งเป็นความเชื่อของชาวบ้านอเมริกันทั่วไป เค้นอนและคงด้วยความต้องการทางจิตใจจากทฤษฎีดังๆ เหล่านี้ได้ 10 ความต้องการคือ

1. ความเป็นไท (autonomy-independence) รู้สึกว่าเราเป็นสาเหตุของการกระทำของเรารองมากกว่า รู้สึกว่าแรงกดดันจากภายนอกเป็นสาเหตุของการกระทำของเรา
2. ความเก่ง (Competence-affectance) รู้สึกว่าสามารถและมีประสิทธิภาพต่อการกระทำการของเรา
3. ความสัมพันธ์ผูกพัน (relatedness-belongingness) รู้สึกรักใคร่ ผูกพัน กับคนที่อยู่ห่างไกลเรา
4. พลังที่จะพัฒนาตนเอง (self actualization) ความรู้สึกว่า กำลังได้พัฒนาความสามารถไปอย่างดีที่สุดและทำให้ชีวิตมีความหมาย มีค่า
5. การจัดแข่งควบคุมชีวิตตัวเอง (security-control) รู้สึกปลอดภัย สามารถที่จะควบคุมชีวิตของตนเองได้
6. ราย-ความหรูหรา (money-luxury) รู้สึกรวยมีเงินมากพอที่จะซื้อสิ่งที่อยากได้ได้มากที่สุด
7. นำนับถือ-เด่น ดัง (influence-popularity) รู้สึกมีคนชอบ คนรู้จักมากและเป็นที่น่าเชื่อถือของคนอื่น มากกว่าเป็นคนที่เวลาเสนอความเห็นหรือคำแนะนำแล้ว ไม่ได้รับความสนใจจากคนอื่นเลย
8. สุขภาพ-รูปร่างหน้าตา (physical-bodily) ร่างกายเราแข็งแรง อนามัยดี และได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดี
9. ภูมิใจ-นับถือตัวเอง (self esteem-self respect) รู้สึกเป็นคนมีคุณค่า เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เขายากว่ารู้สึกเหมือนเป็น “ผู้แพ้”
10. ความสุข-ความบันเทิง (pleasure-stimulation) รู้สึกได้รับความสนุก ความรื่นรมย์ ความเบิกบาน มากกว่ารู้สึกเบื่อ แหงแหง ชีวิตไม่มีอะไรที่ปลูกเร้าอารมณ์สนุก ตื่นเต้น รื่นเริง ความผู้วิจัยคณานิศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยอเมริกา และภาครัฐ จำนวนหลายร้อยคน ให้ตอบคำถามว่า ก) อะไรคือประสบการณ์ที่ตนพอใจมากที่สุด ข) คุณภาพอะไรของประสบการณ์ที่จะทำให้ทำนายได้ถึงตัวแปรงด้านบวกและลบที่มีผลต่อประสบการณ์นั้น ค) เหตุการณ์ที่พอใจมากที่สุดเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ง) เหตุการณ์ที่พอใจมากที่สุดเมื่อเทอมที่แล้ว จากการวิเคราะห์คำตอบของนักศึกษาเหล่านี้ ปรากฏได้ผลเหมือนกันว่า นักศึกษาทั้งสองชาติให้

4) ความภาคภูมิใจในตนเอง เมื่อให้เลือกสำคัญที่สุดเพียงหนึ่งอันดับ นักศึกษาเมริการตอบ ความภาคภูมิใจในตนเอง นักศึกษาน่าหล่อ托บ ความสัมพันธ์ผูกพัน ซึ่งบอกถึงความแตกต่างด้านวัฒนธรรม แต่จะเห็นได้ว่า แม้ในศตวรรษที่ 21 ความภาคภูมิใจในตนเองก็ยังคงเป็นความต้องการด้านจิตใจที่มีความสำคัญมาก เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับการอยู่อาศัยชีวิตให้เป็นสุขตามอัตภาพของตน

ความภาคภูมิใจถูกสร้างมาตั้งแต่วัยเยาว์ จากความสัมพันธ์กับพ่อแม่

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า นักจิตวิทยาได้ข้อสรุปจากการทดลองว่า หากเริ่มรู้จักตัวเอง เริ่มรู้ว่า ตนเป็นอีกคนหนึ่งต่างหากไปจากคนอื่น ๆ รอบข้าง จากนั้นการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นก็จะเริ่มสร้างความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง และการประเมินคุณค่าของตนจากประสบการณ์ที่ได้รับจากการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น คนอื่นที่สำคัญในชีวิตวัยเยาว์คือพ่อแม่ แมคเคนย์และเฟนนิ่ง (McKay and Fanning, 1996, p. 25-27) ได้สรุปไว้ว่าพิจารณาว่า มีตัวแปรสำคัญ 5 ตัวเกี่ยวกับการเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ ที่ส่งผลทำให้ความภาคภูมิใจในตนของลูกสูงหรือต่ำ ตัวแปรเหล่านี้ได้แก่

1. ระดับที่ความเป็นตัวของตัวเอง เช่น ความชอบ ความต้องการ ความปลดปล่อย หรือ การตัดสินใจ ถูกติดราพิดเป็นศีลข้อห้าม เช่น บางครอบครัวทำให้เด็กรู้สึกเป็นบาปที่ทำเสียงดัง ขณะที่ฟื้ออ่านหนังสือ การสอนไม่ได้ค่าแนวคิด คือ ความอับอายของครอบครัว เด็กบางคนถูกทำให้รู้สึกว่าเป็นคนเลว ถ้าอย่างไปเล่นกับเพื่อน หรือไว้ทั่งหมด หรือแต่ตัวอย่างที่ตนเอง หรือลีมทำงานบ้านที่เป็นหน้าที่ของตน สรุปคือ ถ้าเป็นเรื่องของรสนิยม ละเลยการทำหน้าที่เป็นครัวครัวหรือตัดสินใจไม่ดี แต่พอแม่ทำให้เด็กรู้สึกผิดรู้สึกเป็นบาป พ่อแม่กำลังวางรากฐานความภาคภูมิใจในตนเองที่ดีให้กับลูก พ่อแม่ต้องสำเนียงกว่า คำพูดและประทับใจของบุตรสาวอย่างที่สื่อความผิดด้านศีลธรรม ถ้าเด็กได้ยินเป็นประจำว่า ตนเองเป็นคนนี้เกี่ยว herein แก่ตัว เลว เป็นตัวปัญหา เป็นลูกแวงรุกกรรม ไม่เข้าไม่นานเด็กจะลืมสถานการณ์ที่ได้ยินคำเหล่านั้น แต่สิ่งที่ตกค้างเหลืออยู่ คือ ความรู้สึกว่าตนแคล้ว ผิด บาป

2. ระดับที่พ่อแม่แยกไม่ได้ชัด ระหว่างพฤติกรรมกับตัวเด็ก เด็กที่วิงข้ามถนนโดยไม่ระวัง ถ้าเด็กถูกเตือนด้วยเสียงเข้มว่า ทำอย่างนั้นเป็นอันตราย จะมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่า เด็กที่โคนเอ็ดตะโربว่า เลวที่ทำอย่างนั้นจะไม่ได้เรียนรู้ความแตกต่างระหว่างอะไรที่ทำกับอะไรที่เป็น จะรู้สึกรวมกันไปว่า ตัวเขาและการกระทำให้ไม่ได้ พ่อแม่ที่ร่มรัดรังสรรค์ที่จะแยกความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับความดีของตัวเด็ก ถูกจะมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตัวเองมากกว่าถูกที่พ่อ

3. ความถี่ของการห้ามด้วยสีหน้าท่าทาง ความถี่ของสีหน้าท่าทางที่แสดงการปฏิเสธ การไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย ไม่อนุญาตให้ทำ ของพ่อแม่มีผลต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองของลูก การถูกห้ามน้อย ๆ เช่นอย่างการทำให้ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองของลูกตกผลึกว่า เป็นคนไม่ดี ใช่ไม่ได้

4. ความคงที่ของการห้ามด้วยสีหน้าท่าทาง ตัวอย่างเช่น พ่อแม่ห้ามไม่ให้พูดคำหยาบ การห้ามนี้สมำ่เสมอองที่เด็กก็จะเรียนรู้ที่จะไม่พูด แต่ถ้าการพูดบางครั้งพ่อแม่เป็นพื้นเป็นไฟ แต่บางครั้งก็เฉย ๆ ครั้งแรก ๆ เด็กจะรู้สึกสับสน นานเข้า บ่อยครั้งเข้า เด็กจะรู้สึกว่า ไม่ใช่การกระทำที่ผิด แต่ตนเองต่างหากที่ผิด ที่ไม่ดี

5. ความถี่ของสีหน้าท่าทางการปฏิเสธของพ่อแม่ที่ผูกติดกับความโกรธและการห่างเหินของพ่อแม่ คำต้านห่วงล่าวของพ่อแม่ที่ไม่นำใจและบ่อใจนกินไป เด็กจะทนได้รับได้ไม่ถึงกับเป็นอันตรายต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง แต่ถ้าป้ออยมากและคำต้านหินี้ผูกกับความโกรธความไม่พอใจและการห่างเหินของพ่อแม่ จะมีพลังมากเพรารมณ์ต่อความหมายถึงลูกว่า “แกเล็กใช่ไม่ได้ ฉันไม่รับแก” แม้เหตุการณ์ผ่านไปนานแล้วก็ตาม แต่ความรู้สึกที่ถูกทอดทิ้งหรือไม่แยกจะยังคงตอกย้ำให้เด็กรู้สึกผิดรู้สึกด้อยต่อไป

วิธีการเลี้ยงดูและแบบการสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกจึงมีอิทธิพลในการวางแผนรักษาความภาคภูมิใจในตนของให้กับเด็ก จนเมื่อเด็กอายุ 4-5 ขวบ วัยที่เด็กส่วนใหญ่ไปโรงเรียนอนุบาล โลกของเด็กจะกว้างขึ้น สัมผัสและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นมากขึ้น คนสำคัญในช่วงเวลาหนึ่งคือครู และเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน

ความภาคภูมิใจในตนของพัฒนาได้ด้วยสิ่งแวดล้อม

เบริก (Berk, 1993, p. 460) เจชันไว้ว่า เด็กวัยอนุบาลมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง แต่พอเข้าโรงเรียนเด็กจะได้รับการประเมินข้อมูลกลับสู่ตนเอง (feedback) เกี่ยวกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของตนในสถานการณ์ต่าง ๆ เทียบกับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เช่น การอ่าน การระบายสี การคิดเลข การร้องเพลง การกีฬา ฯลฯ ข้อมูลข้อนกลับที่เด็กได้รับเหล่านี้ ส่งผลให้เด็กสามารถแยกแยะและปรับความภาคภูมิใจในตนเองให้เหมาะสมตามความเป็นจริงได้มากขึ้น เช่น ฉันเก่ง vac เจชัน ร้องเพลง อ่านเก่ง ปานกลางในการคิดเลข แต่ข้อ Ay ไม่ค่อยกล้าแสดงออก

บูคาทโกและมาร์วิน (Bukatko and Marvin, 199, p. 450) เทบันไว้ว่า เมื่ออายุประมาณ 8 ขวบเด็กจะสามารถประเมินรวม (global assessment) ความภาคภูมิใจในตนเองได้ ซึ่งวัดจากการตอบคำถามประเทณนี้ได้ เช่นชอบตัวเองไหม (Do you like your self?) อายุที่เป็นอยู่ตอนนี้เรื่อง มีความสุขไหม พ่อใจไหม (Are you happy the way you are?) ซึ่งเด็กก็จะประเมินจาก feedback ที่ได้รับจากพ่อแม่ เพื่อน ครู ผู้ปกครองเข้ากับการประเมินของตนเอง เด็กก็จะสามารถกำหนดความภาคภูมิใจในตนเองขึ้นมา เด็กที่สอบได้คะแนนดีเสมอ และเก็บทุกวิชาได้รับคำชม และรางวัล จากคนรอบข้างเสมอ เด็กก็จะรู้สึกภูมิใจ มั่นใจในความสามารถของตน ผลการเรียนมีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง (บูคาทโกและมาร์วิน อ้างแล้ว หน้า 603) ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในตนเอง นักเรียนที่มี ประสบการณ์สอบตกหรือล้มเหลวในการเรียน จะส่งผลให้ความภูมิใจในตนเองต่ำลง การทดลองครั้งหนึ่งแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้ทำแบบทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งไม่ได้รับการบวกคะแนนเลย อีกกลุ่มได้รับคำบอกรอค่าร่วง การทดสอบที่ทำไป ได้คะแนนต่ำ เมื่อให้ประเมินความภาคภูมิใจในตนเอง ปรากฏว่า กลุ่มที่ถูกบอกรอค่ารบทดสอบครั้งที่แล้ว ได้คะแนนต่ำ ความภาคภูมิใจในตนของลดลง กลุ่มที่ไม่ได้รับการบอกรอ ความภาคภูมิใจในตนของไม่เปลี่ยนแปลง

เบริก (Berk cited, p.462) อธิบายว่า นอกจากวิธีการเลี้ยงดูแล้ว การให้เหตุผลเกี่ยวกับสาเหตุของความสำเร็จกับความล้มเหลว มีผลต่อความภาคภูมิใจในตนเอง เด็กที่ได้รับคำอธิบายว่า ความสำเร็จขึ้นอยู่กับความสามารถ และสาเหตุที่ล้มเหลวนี้เป็นเพระยังพยาيانไม่เพียงพอ จะเป็นเด็กที่อดทน มีมานะบากบั่นกับงานที่ยาก เมื่อเข้าวัยรุ่นการยอมรับจากบุคคลอื่นโดยเฉพาะเพื่อน และครูสำคัญมาก นักจิตวิทยาชื่อ Harter พบว่า ระดับความภาคภูมิใจในตนของมีความสัมพันธ์ ผูกพันระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนกับความสามารถที่อย่างไห้อยากเป็น ถ้าการสนับสนุนทางสังคมสูง ช่องว่างน้อย บุคคลจะมีความภาคภูมิใจสูง และในยังกลับกัน

ฮาโลเนนและแซนตร็อก (Halonen and Santrock, 1996, p.463) กล่าวว่า วิธีพัฒนาความภาคภูมิใจในตนอาจมี 4 แนวทางคือ 1) หาสาเหตุให้ได้แล้วแก้ปัญหาเสีย 2) ได้รับการยอมรับและสนับสนุนด้านอารมณ์ 3) มาแนะนำกับสร้างความสำเร็จให้กับตนเอง 4) ผนชิญและรับมือกับปัญหาด้วยความจริงใจและไม่ปิดเบื่อง ปรับระดับความภาคภูมิใจให้เหมาะสม

ดังนั้นสรุปได้ว่า แม้ความภาคภูมิใจในตนของจะมีการลงรากฐานตั้งแต่วัยเยาว์ วิธีการเลี้ยงดูของพ่อแม่และปฏิสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นปัจจัยสำคัญของการสร้างความภาคภูมิใจ เมื่อสังคมของเด็กกว้างขึ้นตามวัย ความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างที่เพิ่มขึ้น และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับเพิ่มก็จะมีผลทำให้เด็กปรับความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งแฝงสอนว่า

ความภาคภูมิใจในตนเองพัฒนาได้ด้วยการเปลี่ยนความคิด

จากการทบทวนทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า ในวัยประมาณ 4-5 ขวบ ที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียนความภาคภูมิใจในตนเองจะสูงหรืออยู่ระดับใด เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสองด้านเปรียบคือ

$$\text{ระดับความภาคภูมิใจในตนเอง} = \text{ความภาคภูมิใจ} \leftrightarrow \text{สภาพแวดล้อม}$$

ตัวเปรียบสองด้านต่างส่งผลต่อกันและกัน และหากที่จะพูดได้เด็ดขาดชัดเจนว่า อะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นผล ความเป็นจริงคือ ความภาคภูมิใจทำให้เราตั้งใจมุ่นทำงานจนสำเร็จ เช่นเดียวกัน ความสำเร็จที่ได้มาด้วยความพยายามมานะของตนเองทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น

ดังนั้นถ้าต้องการเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเอง จึงต้องเปลี่ยนหรือปรับสภาพแวดล้อม เดียวกัน เช่น มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ เพราะเกิดและอยู่ในสัมม์ เป็นคนเตี้ย ครอบครัวยากจน เพราะฉะนั้นก็ต้องเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ ซึ่งจะพบว่า มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เปลี่ยนไม่ได้ เช่น เปลี่ยนที่เกิดไม่ได้ เปลี่ยนพันธุกรรมไม่ได้ เปลี่ยนความจริงเกี่ยวกับครอบครัวไม่ได้ นักจิตวิทยาหลายคน (McKay and Fanning, 1987, Battle, 1994 <http://mentalhelp.net/psyhelp>) ได้แยกแยะให้เห็นว่า ตัวกลางที่สอดแทรกอยู่ในความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในตนเองกับสภาพแวดล้อมคือ ความคิดของเรารอ

$$\text{ความภาคภูมิใจในตนเอง} \leftrightarrow \text{ความคิด} \leftrightarrow \text{สภาพแวดล้อม}$$

ความคิดของเราเองมีผลต่อกลางความภาคภูมิใจในตนเองเต็มที่ไม่ว่า เราจะมีสภาพการณ์อย่างไร เช่น ถ้าเราเห็นคะแนนสอบของตนเองแล้ว มีความคิดว่า เราเยี่ยมมาก คะแนนเกือบเป็นที่โอล ต่ำกว่า 50% มาก เราโง่จัง ความภาคภูมิใจก็จะทรุดย่ำแย่ลง แต่ถ้าคะแนนแล้ว เกิดความคิดว่า แย่จริง สอบคราวนี้แย่มาก คราวหน้าต้องพยายามใหม่ ทำจาก D ขึ้นมา B ให้ได้ จะทำงานหนักขึ้น ความภาคภูมิใจในตนเองก็จะไม่ถูกทำลายมากนัก

ทั้งนี้มีได้หมายความว่า สภาพแวดล้อมจะไม่มีผลต่อกลางความภาคภูมิใจในตนเอง นายธนาการย่อมมีความภูมิใจมากกว่าคนขับรถสองแถว เพียงแต่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในตนเองกับสภาพแวดล้อมเป็นไปตามอัตราภาพของแต่ละบุคคล นายธนาการทำร้ายความภูมิใจในตนเอง ถ้าคิดว่าเราไม่ก้าวหน้าข้าก้าว่ารุ่นเดียวกัน คนอื่นเป็นประธานกันไปแล้วตั้งหลายคน เราถึงดักด้านอยู่กับตำแหน่งรองประธาน คนขับรถสองแถวลับมีความภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่า เพราะคิดว่าขับสองแถว พ่ออญ พอกิน มีเงินเลี้ยงลูก เลี้ยงเมีย ลูกสองคนส่งเรียนให้ทั้งหมดครอบครัวป่องคง ลูกเมียนับถือเราดี ชีวิตดีที่เดียวแหลก

เทคนิคการเปลี่ยนความคิดเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง

แมคเคย์และแฟรงก์ (McKay and Fanning, 1987, p.8-19) แนะนำขั้นตอนการพัฒนาความภาคภูมิใจไว้ย่อ ๆ ดังนี้

1. การสำรวจความคิดของตนเองว่า มีความคิดอะไรบ้างที่เป็นเสียงตำหนิ กล่าวหา ดูถูก ตัวเอง การซักจุ่งให้บุคคลตั้งชื่อความคิดที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัวเอง เช่น นายเวร แม่ตัวดี สร้างรูปธรรมให้บุคคลรู้สึกว่า ตนเองไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับความตั้งต้อย แต่มีเจ้าตัวดีที่สมมติขึ้นมาไว้ทำให้รู้สึกแย่
2. ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้ตั้งชื่อ ความคิดที่ดีต่อสุขภาพจิตของบุคคล เสมือนแม่เราจะมีคนที่ค่อยเหยียบข้ามเดิน แต่ก็มีคนที่ค่อยให้กำลังใจ เห็นใจ ปลอบใจ อาจตั้งชื่อความรู้สึกส่วนนี้ว่า เจ้าเพื่อนยาก แม่ศรีใจ
3. ระบุให้ได้ว่า เสียงที่ตำหนิ ค่อนขอดตัวเองนี้ทำหน้าที่อะไรแล้ว ตัวอย่างเช่น บุคคลพูดกับตัวเองว่า เราเนี่ย เป็น เรื่องร่า แปลกหน้าออยู่ในงานเดียงนี้ ผู้ให้คำปรึกษาพยายามให้บุคคลวิเคราะห์ว่า ทำไมจึงคิดเช่นนั้น คำตอบอาจเป็นว่า เพราะกลัวว่าจะถูกปฏิเสธ ไม่มีคนทัก คนคุยกับ ด้วย เลยค่อนแครัวตัวเองไว้ก่อน จะได้ไม่รู้สึกเจ็บหรืออ้ายมากนัก
4. ระบุให้ได้ถึงความรู้สึกที่บิดเบือนไป และทำให้ความภาคภูมิใจต่ำ เช่น บุคคลคำนวณการเสียภาษีเงินได้ประจำปีไม่ได้ แต่พูดกับตัวเองว่า ฉันโง่ ฉันไม่รู้เรื่องพวกนี้ คุณย่า คุณยายที่ใช้โทรศัพท์มือถือไม่เป็น พูดกับตัวเองและคนอื่น ๆ ว่า ฉันสมองเตื่อน แก่ปานนี้แล้ว สอนกันไม่จำ ตำหนินิดหนึ่ง ๆ ที่บางครั้งที่ไม่ยอมเรียนรู้ เพราะทัคคติที่ไม่ยอมรับ ไม่ใช่ เพราะไม่สอนอย่างไร ก็คงใช้ไม่เป็น ถ้าสามารถระบุถึงความรู้สึกที่บิดเบือนไป และความรู้สึกจริงได้ ความภาคภูมิใจในตนเองก็จะดีขึ้น
5. พิสูจน์ให้ได้ว่า การค่อนขอด ตำหนิ กระແบนกระແบนของนายเวรหรือแม่ตัวดีนั้น ไม่จริง ตัวอย่างเช่น นายเวรบอกว่า เพื่อน ๆ ปฏิเสธฉัน เป็นการบิดเบือนว่าเราอ่านใจคนอื่นออก ความจริงคือ ฉันไม่มีทางรู้ว่าคนอื่นคิดอะไร ช่างเขาเลอะ อีกตัวอย่าง แม่ตัวดีบอกว่า ฉันจี๊ด ไม่มีชีวิตชีวา เป็นการบิดเบือนที่เหมารวมเกินความจริง ความจริงคือ ไม่ข่านคนนั้นหรอกก็แค่เป็นคนเงียบ บริสุทธิ์
6. หยุดความคิด เสียงนายเวร และแม่ตัวดี มักจะพูดซ้ำๆ กันอยู่เสมอ ๆ ฝึกทักษะการหยุดคิด ด้วยการสั่งตัวเองให้หยุดคิดเรื่องนี้ สั่งให้เปลี่ยนไปคิดเรื่องอื่น หรือฝึกทำสมาธิ หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องใช้สมาธิควบคู่ไปด้วย เพื่อไม่ให้ใจมีที่ว่างสำหรับเสียงของนายเวร

7. ระบุพลังความสามารถของตน ค้นหาให้ได้ว่า ตนเองมีจุดอ่อน哪點ด้อยอะไร และที่ผ่านมาถึงวันนี้ ใช้พลังความสามารถอะไร เช่น แม่จะกลูมใจเรื่องพ่อแม่ทະເລາກັນບ້ອຍ แต่นิสิตก็มีผลการเรียนดี แสดงว่ามีพลังมีกำลังใจ พลังนี้คืออะไร เพื่อจะได้ค้นหาให้พบ

8. ให้การสื่อสารและสื่อสารเชิงของเจ้าเพื่อนยาก และแม่ครีโร ซึ่งเป็นสื่อสารที่ให้กำลังใจ ปลอบใจ เห็นใจ เช่น ถ้าสื่อสารแม่ตัวคือโงมติว่า แกล้มนั้น ไม่ สื่อสารเข้า ปล่อยให้แม่ครีโรพูดบ้างว่า พันพลาดไป รู้หน้าไม่รู้ใจ บทเรียนครั้งนี้ได้ประโยชน์ การฝึกประโยชน์คเหล่านี้มีอยู่ ๆ ทำให้สามารถยับยั้งการทาร้ายความภักดีใจในตนที่มาจากสื่อสารที่คำหนนิ เยาะหยันตัวเอง

แมคเคย์และเพนนิ่งได้เขียนคู่มือการสร้างความภาคภูมิใจในตนของตั้งแต่ปี 1987 เพยแพร่ วิธีต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งสามารถทำได้ด้วยตนเอง หรือใช้เป็นคู่มือสำหรับนักบำบัดทางจิตวิทยา หนังสือเขาได้รับการต้อนรับ มีการพิมพ์ใหม่ติดต่อกันถึง 10 ปี เทคนิคต่าง ๆ ที่เขาแนะนำมีการนำไปใช้ในการให้คำปรึกษาแพร่หลาย

การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเอง

คั่งได้กล่าวมาแล้วว่า การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนของสามารถทำได้โดยให้คนอื่นช่วยเปลี่ยนความคิดให้เราใหม่ หรือเมื่อเป็นความคิดของเราเอง เราถึงสามารถเปลี่ยนได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องรอผู้อื่น วิธีการที่แนะนำคือถ่ายคลิปกับที่กล่าวมาแล้วคือ การเปลี่ยนความคิด ฝึกคิดใหม่ มองใหม่ การตระหนักรู้จักตนเอง และฝึกทักษะการสื่อถ้อยบุคคลอื่น แนวคิดนี้เผยแพร่เพื่อมุ่งพัฒนาสุขภาพจิตและสุขภาพกาย ปราศจาก ได้รับความสนใจมาก

ทัคเกอร์-แลดด์ (Tucker-Ladd, 1996-2000) เมย์แพร์ ใน Mental Health Net วิธีพัฒนาความภาคภูมิใจตนของด้วยตนเอง ตัวอย่างขั้นตอนต่าง ๆ เริ่มจากการเพิ่มความตระหนักรู้จักตัวเองให้มากขึ้น โดยแบ่งความคิดที่ไม่ถูกต้อง ฝึกคัดสินใจด้วยการพิจารณาสาเหตุและผลที่จะเกิดตามมาเปลี่ยนวิถีการใช้ชีวิตใหม่ ฝึกคิดค้านตรงข้ามกับที่ตั้งใจทำ คิดเป็นระบบตั้งแต่นอนจนงู ใช้สามัญสำนึก และโดยแบ่งความคิดของตนเอง สร้างหัศนศติของความมั่นใจในความสามารถของตน! อง เป็นต้น

คำแนะนำของทัคเกอร์-แลดด์คือยุ่บวนพื้นฐานทฤษฎีกุ่มสร้างความเข้าใจ (cognition) และมีการฝึกปรับพฤติกรรม (behaviors) เป็นคำแนะนำกว้าง ๆ ทั่วไป เมื่อจะนำไปใช้ก็ต้องนำไปปรับให้เหมาะสมกับกลุ่มนบุคคลและบริบทของเข้า

แบบเทลิ (Battle, 1994) เสนอ_yุทธวิธีในการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง โดยกระทำด้วยตนเอง เป็นคู่มือที่แนะนำสำหรับนักเรียนนักศึกษา วิธีที่เขาเสนอแนะไว้ได้แก่ การหัดผูกประโยคที่แสดงความห่วงอาจาทรผู้อื่น การพูดกับตัวเองว่าฉันทำได้ ฉันจะทำ การฝึกคิดให้เป็นระบบ การคิดในทางบวก การใช้ 10 คำadam ประกอบการตัดสินใจ การระบายความเครีย ความกังวล การตั้งเป้าหมายและวิธีการเรียนที่นำไปสู่ความสำเร็จ

คู่มือของแบบเทลิน่าสอนใจ เพราะเสนอวิธีต่าง ๆ ที่สามารถพัฒนาได้ด้วยตนเอง น่าจะเหมาะสมกับบุคคลทั่ว ๆ ไป ที่มีความภาคภูมิใจอยู่ในระดับที่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข และทำหน้าที่ของตนเองได้ เช่นกลุ่มนิสิตนักศึกษา แต่เนื่องจากความภาคภูมิใจเปลี่ยนแปลงได้มีโอกาสที่จะเพิ่มและลดได้ จึงมีความจำเป็นเข่นกันที่ต้องพยายามรักษาระดับความภูมิใจในตนเอง ไว้ให้เพียงพอที่จะมีชีวิตปกติสุขได้

นอกจากนี้กลุ่มนิสิตยังเป็นกลุ่มที่มีความสามารถที่จะเข้าใจ เรียนรู้ และมีแรงจูงใจที่จะพัฒนาหรือคงระดับความภาคภูมิใจของตนไว้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะลองนำแนวคิดและวิธีการของแบบเทลินมาทดลองกับนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งการทดลองกับนิสิตกลุ่มนี้ จะได้ประโยชน์ควบคู่กัน 2 ประการ ประการแรกนิสิตได้พัฒนาหรือรักษาระดับความภาคภูมิใจของตนเองไว้ได้ อีกประการหนึ่งนิสิตได้เรียนรู้ ให้ฝึกการพัฒนาด้วยตนเอง ต่อไปในอนาคต สามารถนำไปใช้กับนักเรียนของตนได้ต่อไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลอง_yุทธวิธีพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเองกับนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ดังกล่าว

แบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง

ที่ใช้กันในประเทศไทยมีแบบทดสอบของ คูเปอร์สมิธ โรเซนเบริก (Coopersmith, Rosenberg) และของสุวรรณี และชชวาลย์ (2541) ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อทดสอบเด็กไทยโดยเนพะ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบของ คูเปอร์สมิธ เพราะคำตามในแบบทดสอบเหมาะสมกับสภาพของนิสิต มีการทดสอบความภาคภูมิใจทั่วไป ความภาคภูมิใจด้านการเรียน ด้านการสังคม และด้านที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว อีกทั้งมีนักวิจัยไทยแปลและนำมายังไวยาจันเป็นที่รู้จักยอมรับกันทั่วไป

ข้อดีของแบบทดสอบของคูเปอร์สมิธอีกประการหนึ่งคือ มีคำตามลงที่ตรวจสอบความจริงในการตอบ เนื่องจากทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้ที่จะให้คำตอบได้ก็คือ เข้าตัว จำเป็นต้องเป็นผู้ตอบเอง ซึ่งเป็นไปได้ว่า อาจตอบด้วยอคติที่ต้องการแสดงเป็นคนดี คนเก่ง ไม่มีปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในชีวิตของตนเอง การมีคำตามลงทำให้สามารถ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบกลุ่มทดลองกลุ่มควบคุม เก็บคะแนนก่อนและหลังการได้รับการแทรกแซง (intervention) เป็นแบบ Pre-test Post-test One Group Design

กลุ่มตัวอย่าง

การทดลองทำเป็น 2 เทอม เทอมต้นและเทอมปลาย ปีการศึกษา 2544 กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาพัฒนาการและจิตวิทยาวัยรุ่นในภาคต้นจำนวน 51 คน ส่วนภาคปลายเป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาพัฒนาการจำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

- แบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง
- แบบฟีดคิวบ์คนเองเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง
เครื่องมือที่สองมีข้อต่อการสร้างดังนี้

แบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้วิจัยเลือกใช้ Coopersmith Inventory School Form ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- แปลให้เข้ากับบริบทของนิสิต ซึ่งมีไม่น่า เช่น
ข้อ 14 Kids usually follow my ideas.
รุ่นน้องมักกล้อโยกความคิดเห็นของฉัน
ข้อ 40 I would rather play with children younger than I am.
ฉันชอบเล่นกับคนอายุอ่อนกว่า
ข้อ 48 I really don't like being a boy/girl
ฉันไม่ชอบเป็นผู้หญิง/ผู้ชายอย่างที่เป็นอยู่

ข้อ 52 Kids pick on me very often

นิสิตรุ่นน้องชอบล้อเลียนหรือไม่เกรงใจฉัน

2. นำไปให้นิสิตจำนวน 20 คน อ่านและตอบ เพื่อตรวจสอบว่า ภาษาที่ใช้นิสิตเข้าใจ หรือไม่ มีข้อซักถามความหมายข้อใดบ้าง ปรากฏว่าไม่มีข้อใดที่นิสิตอ่านไม่เข้าใจ
3. นำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ให้นิสิตที่เรียนวิชาหลักการแนะแนว จำนวน 31 คน แต่ละคนตอบแบบทดสอบ 2 ครั้ง (Pre test-Post test) การตอบครั้งแรกห่างจากครั้งที่สอง เป็นเวลาประมาณ 5 สัปดาห์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Reliability Coefficient) เท่ากับ .92
4. ค่าความเที่ยง (Validity) ผู้วิจัย用หลักการที่ว่าใช้ประเมินความภาคภูมิใจในตนเองของ Coopersmith แล้วใช้แบบทดสอบของเจ้าตัว ซึ่งเนื้อหาต้องตรงตามนิยามของขายอยู่แล้ว นอกจากนี้แบบทดสอบนี้ยังใช้กันแพร่หลายแล้วในประเทศไทย จนนักวิชาการไทยใช้เป็นตัวเทียบ หาความเที่ยงเมื่อสร้างแบบทดสอบใหม่เข่นما ดังที่สุวรรณ พุทธศิริ และชัชวาลย์ ศิลปกิจ (2541) ใช้เทียบเมื่อสร้าง The Five Scale Test of Self-Esteem for Children ฉบับภาษาไทย ซึ่งถือว่ามีความตรงตามเนื้อหาอยู่แล้ว

ลักษณะของแบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง

แบบทดสอบวัดความภาคภูมิใจทั้งทั่วไปและด้านอื่นอีก 3 ด้าน ข้อความเป็นการบอกเล่า ให้ตอบว่าข้อความนั้น ๆ บรรยายความรู้สึกของนิสิตอย่างที่เคยรู้สึกปอย ๆ หรือไม่ ให้ตอบโดยการ คำตอบว่า ใช่ ไม่ใช่ คำตอบถูก ได้ช็อต 1 คะแนน การให้คะแนนมีความหมายดังนี้ คะแนนสูง ความภาคภูมิใจสูง คำถามมีทั้งหมด 58 ข้อ แบ่งเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้ ความภาคภูมิใจด้าน

ก. ทั่วไป 26 ข้อ ได้แก่ 1, 3, 4, 7, 10, 12, 13, 15, 18, 19, 24, 25, 27, 30, 31, 34, 35, 38, 39, 43, 47, 48, 51, 55, 56, 57

ข. สำคัญ 8 ข้อ ได้แก่ 5, 8, 14, 21, 27, 40, 49, 52

ค. โรงเรียน 8 ข้อ ได้แก่ 2, 17, 23, 33, 37, 40, 46, 54

ง. บ้าน 8 ข้อ ได้แก่ 25, 32, 36, 41, 45, 50, 53, 58

จ. คำถามถ่วงมี 8 ข้อ ได้แก่ 26, 32, 36, 41, 45, 50, 53, 58

การตรวจสอบให้คะแนน

1. ตรวจสอบก่อนว่ามีคำตอบชุดใดที่ตอบไม่จริงใจ โดยดูจากข้อถ่วง 8 ข้อนั้น ผู้วิจัย ตั้งเกณฑ์ไว้ ถ้าตอบใช่ในกลุ่มนี้ตั้งแต่ 5 ข้อขึ้นไป คัดคำตอบชุดนั้นออก ตัวอย่างคำถามถ่วง

ข้อ 26 ฉันไม่เคยกังวลเรื่องอะไรทั้งสิ้น

ข้อ 32 ฉันมักทำสิ่งที่ลูกต้องเสนอ

ข้อ 41 ฉันชอบทุกคนที่ลับรู้จัก

2. ตรวจคำตอบข้อต่าง ๆ ตามเฉลย คำตอบที่ถูกคัดออกในภาคต้นมี 8 ชุด ส่วนภาคปลายไม่มี ตรวจตามเฉลยของความภาคภูมิใจแต่ละด้าน คำตอบที่ถูกได้ข้อละ 1 คะแนน รวมคะแนนทุกข้อไว้ ถ้าตอบถูกหมดคะแนนเต็มคือ 50

3. คิดคะแนนความภาคภูมิใจ = คะแนนรวม $\times 2$ คะแนนเต็มจะเท่ากับ 100

แบบฝึกด้วยตนเองเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดของ แบบเทลิ ปรับให้เหมาะสมกับวิธีของคนไทย และได้ตัดวิธีการพับนักจิตวิทยาน้ำบัดออก แบบเทลิได้เสนอไว้ว่า ในกรณีที่เจ้าตัวรู้สึกมีความจำเป็นต้องการให้ผู้อื่นช่วยเหลือเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง ควรไปพบนักจิตวิทยาน้ำบัด ซึ่งวิธีนี้คุณไทยยังไม่รู้จักและยอมรับกันมากนัก ยุทธวิธี พัฒนาด้วยตนเองเมื่อปรับแล้ว มีลักษณะเป็นแบบฝึกด้วยตนเอง (รายละเอียดในภาคผนวก) ประกอบด้วย 12 แบบฝึก ดัง

1. มธุรสภาษา
2. ลงมือทำ ไม่โไอเอ'
3. ลูกโซ่ความคิด ก-ข-ค
4. คิดวิธีแก้ปัญหาหลาย ๆ วิธี
5. บันได 3 ขั้นสู่ความภาคภูมิใจ
6. 10 คำถามก่อนตัดสินใจ
7. ลดแรงกดดันด้วยตนเอง
8. วิธีลดความกังวล
9. บันได 3 ขั้นสู่ความสำเร็จ
10. ยุทธวิธีเรียนให้เก่ง
11. บำรุงรักษาความภาคภูมิใจในตนเองไว้เสมอ
12. บทสรุป

แต่ละแบบฝึกประกอบด้วย หลักการ กิจกรรม และการบ้านที่ผู้ฝึกจะนำไปทดลองปฏิบัติเอง แล้วนำส่งผู้วิจัยเพื่อตรวจสอบว่าได้ทำหรือไม่ ไม่มีการตรวจให้คะแนนคุณภาพจากนั้นส่งคืนนิสิต

การเก็บข้อมูล

การทดสอบใช้แบบฝึกประเมิน 2 ระดับคือ เกомตันและเทอมปลาย ปีการศึกษา 2544 ผู้วิจัยสอนวิชาชีวิตวิทยาพัฒนาการ และจิตวิทยาวัยรุ่นในภาคต้น สอนชีวิตวิทยาพัฒนาการในภาคปลาย การทดสอบเริ่มในสัปดาห์ที่ 2 ของการเรียน ผู้วิจัยมีขั้นตอนดังนี้

1. การออกกล่าวและรับสมัคร ผู้วิจัยแจ้งให้นิสิตทราบว่า ต้องการทดสอบให้นิสิตพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเองสำคัญจำเป็นกับมนุษย์ทุกคน เพราะเป็นภูมิคุ้มกันด้านจิตใจที่จะช่วยให้เราสามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขตามอัตภาพ ประโยชน์ที่จะได้รับจากการเข้าร่วมโครงการคือ มีความรู้สึกนั่นๆ ให้เห็นคุณค่าของตนเอง มีกำลังใจที่จะเพชริญชีวิตอนาคต

การพัฒนาจะใช้แบบฝึกเหมือนแบบฝึกหัดวิชาต่างๆ ที่นิสิตทุนเคย ทุกสัปดาห์ที่มาเรียน นิสิตจะได้รับแบบฝึกกลับไปฝึกด้วยตนเอง แต่ละแบบฝึกประกอบด้วย 3 ส่วนคือ หลักการ กิจกรรมตัวอย่าง และการบ้านที่ต้องไปทำ นำส่งสัปดาห์ต่อไป เพื่อตรวจสอบว่านิสิตทำการบ้านหรือไม่ และรับแบบฝึกชุดต่อไป ไปทำต่อ เช่นนี้จนครบห้าหมู่ 12 ชุด

การเข้าร่วมโครงการเป็นความตั้งใจ ผู้ที่เข้าร่วมถือเป็นงานส่วนบุคคลของวิชาที่เรียน ส่วนผู้ไม่เข้าร่วมสามารถทำรายงานของตนเองแทนได้ คะแนนจากส่วนนี้เป็น 20% ของคะแนนวัดผลของวิชา ปรากฏว่านิสิตทั้งกลุ่มเรียนจิตวิทยาพัฒนาการ และจิตวิทยาวัยรุ่นในภาคต้นไม่เข้าร่วมโครงการเพียง 1 คน ส่วนภาคปลายนิสิตเข้าร่วมโครงการทุกคน แต่ในการวิเคราะห์ ข้อมูลจะคัดเฉพาะนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างในภาคต้นมีจำนวน 51 คน ในภาคปลายมีเพียงจำนวน 28 คน เพราะมีนิสิตเฉพาะคณะศึกษาศาสตร์ลงลงทะเบียนเรียนวิชาชีวิตวิทยาพัฒนาการเพียงวิชาเดียว

2. เมื่อได้จำนวนนิสิตผู้สมัครใจแล้ว ผู้วิจัยเริ่มการทดสอบในสัปดาห์ต่อมา ก่อนสอนตามปกติ

2.1 ให้นิสิตทำแบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง เก็บเป็นคะแนนก่อนการทดสอบ ปรากฏนิสิตใช้เวลาประมาณ 7 นาที

2.2 ผู้วิจัยใช้เวลาประมาณ 15 นาที อธิบายตามบทปฐมนิเทศ (รายละเอียดในภาคผนวก) จากนั้นแจกแบบฝึกที่ 1

2.3 สัปดาห์ต่อมา ก่อนสอนตามปกติ ผู้วิจัยเก็บการบ้าน และแบบฝึกชุดต่อไป ผู้วิจัยนำการบ้านไปตรวจว่านิสิตได้ทำหรือไม่ ปรากฏว่า�นิสิตทำทุกคน สัปดาห์ต่อไปก็จะมีการนำไปทบทวนส่อเล็ก แล้วจึงแจ้งผลการทดสอบต่อไป สำหรับภาคต้น สัปดาห์.....

3. แบบฝึกที่ 12 เป็นบทสรุป ผู้วิจัยสรุปร่วมกับนิสิตถึงสิ่งที่ทำผ่านมา ความคิดที่เปลี่ยนไป ความเห็นของนิสิต และการส่งเสริมให้นิสิตนำแบบฝึกไปใช้ต่อไปทั้งกับตนเอง และผู้อื่น
4. สัปดาห์ถัดมา ผู้วิจัยให้นิสิตตอบแบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนของซึ่งอีกครั้ง เป็นคะแนนหลังการทดลอง รวมใช้เวลาทั้งสิ้นในการเก็บข้อมูล 14 สัปดาห์ ในแต่ละภาคเรียน สัปดาห์ Post-test ตรงกับสัปดาห์ที่มีการสอบปลายภาค

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Spss for Windows (Statistical Package for the Social Science-Spss V.10 for Windows) ใช้วิธี t-test เพื่อเปรียบเทียบ ค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการฝึก และหลังการฝึกว่า แตกต่างกันหรือไม่

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

X แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

SS แทน ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง

MS แทน ค่าความแปรปรวน

df แทน ระดับชั้นของความเป็นอิสระ

F แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ

* แทน ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนน ความภาคภูมิใจในตนเอง ใน
ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มผู้ที่โปรแกรมความภาคภูมิใจใน
ตนเอง

ตอนที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองในระยะก่อน การทดลอง และระยะหลังการทดลอง

155.2

78920

७०

158373

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มผู้ฝึกโปรแกรมความภาคภูมิใจในตนเอง

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ในระบบก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง และข้อมูลหัวไปของกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนต้น

ที่	เพศ	กลุ่มผีกความภาคภูมิใจในตนเอง			
		ชั้นปี	อายุ	ก่อน	หลัง
1	ญ	4	21	88	88
2	ญ	4	22	86	84
3	ญ	4	22	84	88
4	ญ	3	21	80	82
5	ญ	4	21	76	78
6	ญ	4	21	94	78
7	ช	4	20	80	76
8	ญ	3	20	32	22
9	ญ	3	20	64	64
10	ญ	3	19	84	66
11	ญ	3	21	32	72
12	ช	3	20	74	82
13	ญ	3	20	70	78
14	ญ	4	22	66	72
15	ญ	4	22	80	86
16	ญ	3	20	76	78
17	ญ	4	22	62	86
18	ญ	4	21	82	60
19	ญ	4	21	86	98
20	ช	4	21	82	74
21	ญ	4	22	64	76
22	ญ	3	20	72	78
23	ญ	4	21	74	84
24	ญ	3	21	36	42
25	ญ	4	21	36	32
26	ช	4	21	78	80
27	ญ	3	21	48	60
28	ญ	3	20	42	38
29	ญ	3	20	86	90
30	ญ	4	21	78	88
31	ช	4	20	68	52
32	ช	4	20	80	84

ตารางที่ 1 (ต่อ) แสดงคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ในระดับก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง และข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนต้น

กลุ่มผู้ความภาคภูมิใจในตนเอง

ที่	เพศ	ชั้นปี	อายุ	ก่อน	หลัง
33	ชาย	4	21	70	44
34	ชาย	4	21	64	74
35	หญิง	4	22	80	86
36	หญิง	4	20	70	64
37	ชาย	4	21	86	68
38	หญิง	4	21	82	86
39	หญิง	4	22	84	78
40	หญิง	4	22	88	58
41	ชาย	4	21	92	92
42	หญิง	4	22	50	76
43	หญิง	3	20	66	62
44	หญิง	4	20	72	86
45	หญิง	4	21	62	60
46	หญิง	4	21	60	54
47	หญิง	3	21	68	68
48	หญิง	4	22	62	84
49	หญิง	3	20	80	64
50	ชาย	4	22	60	84
51	หญิง	4	21	96	88

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง ในระดับก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง และข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนปลาย

กลุ่มผีกความภาคภูมิใจในตนเอง					
ที่	เพศ	ชั้นปี	อายุ	> ก่อน	หลัง
1	ชาย	2	20	58	68
2	หญิง	2	19	80	76
3	ชาย	2	19	56	64
4	หญิง	2	19	50	90
5	หญิง	2	20	84	82
6	หญิง	2	20	58	70
7	หญิง	2	20	64	80
8	หญิง	2	20	74	66
9	หญิง	1	19	56	56
10	ชาย	1	19	66	78
11	ชาย	1	18	82	82
12	หญิง	1	19	86	90
13	ชาย	1	19	62	75
14	หญิง	1	19	86	88
15	หญิง	1	19	62	82
16	หญิง	1	19	80	76
17	หญิง	1	18	84	86
18	ชาย	1	18	68	78
19	ชาย	1	19	66	72
20	หญิง	1	18	78	70
21	ชาย	1	19	84	86
22	ชาย	1	20	80	78
23	ชาย	1	19	86	64
24	หญิง	1	20	82	74
25	หญิง	1	18	42	38
26	ชาย	1	19	78	96
27	ชาย	1	19	74	80
28	หญิง	1	20	60	78

จากตารางที่ 1 และ 2 สรุปข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

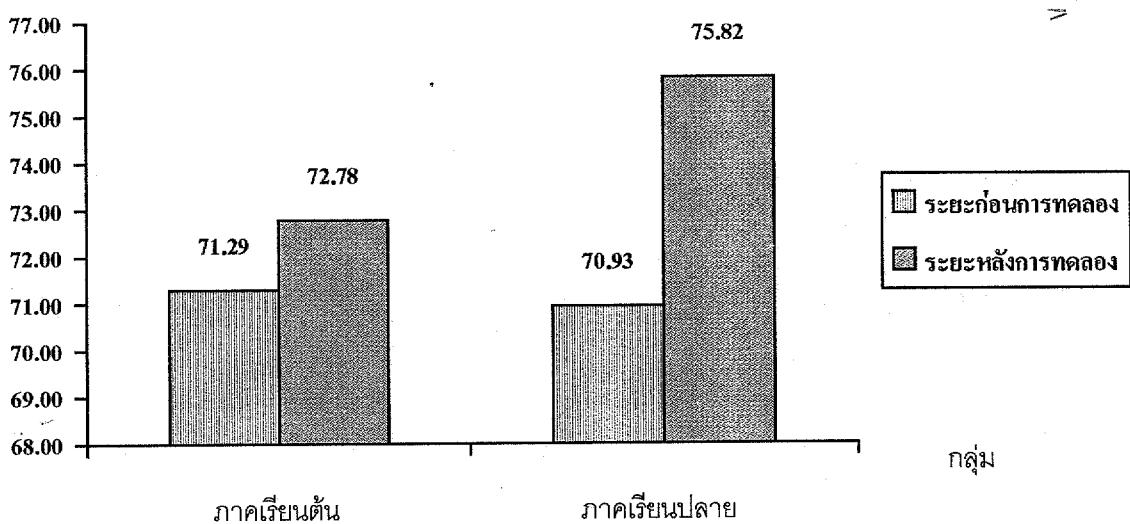
ภาคเรียนต้น		ภาคเรียนปลาย	
หญิง	41 คน = 80.39 %	หญิง	27 คน = 96.43 %
ชาย	10 คน = 19.61 %	ชาย	1 คน = 3.57 %
ปี 3	35 คน = 68.63 %	ปี 1	8 คน = 28.57 %
ปี 4	16 คน = 20.96 %	ปี 4	20 คน = 71.43 %
อายุเฉลี่ย	= 20.92 ปี	อายุเฉลี่ย	= 19.11 ปี

ตารางที่ 3 แสดงคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความภาคภูมิใจในตนเอง
ในระยะก่อนและหลังการทดลอง ของนิสิตในภาคเรียนต้น ภาคเรียนปลาย

กลุ่ม	ระยะการทดลอง	\bar{X}	S.D.	N
ภาคเรียนต้น	ก่อนการทดลอง	71.29	15.99	51
	หลังการทดลอง	72.78	16.25	51
ภาคเรียนปลาย	ก่อนการทดลอง	70.93	12.54	28
	หลังการทดลอง	75.82	11.67	28

จากตาราง 3 พบรว่า นิสิตกลุ่มที่ก่อนการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ในภาคเรียน ต้น ภาคเรียนปลาย ในระยะก่อนการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจเป็น 71.29 และ 70.93 ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 15.99 และ 12.54 ตามลำดับ ระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง เป็น 72.78 และ 75.82 ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 16.25 และ 11.67 ตามลำดับ

คะแนนเฉลี่ย
ความภาคภูมิใจ
ในตนเอง

ภาพที่ 1 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตกลุ่ม

ฝึกโปรแกรมความภาคภูมิใจในตนเอง ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

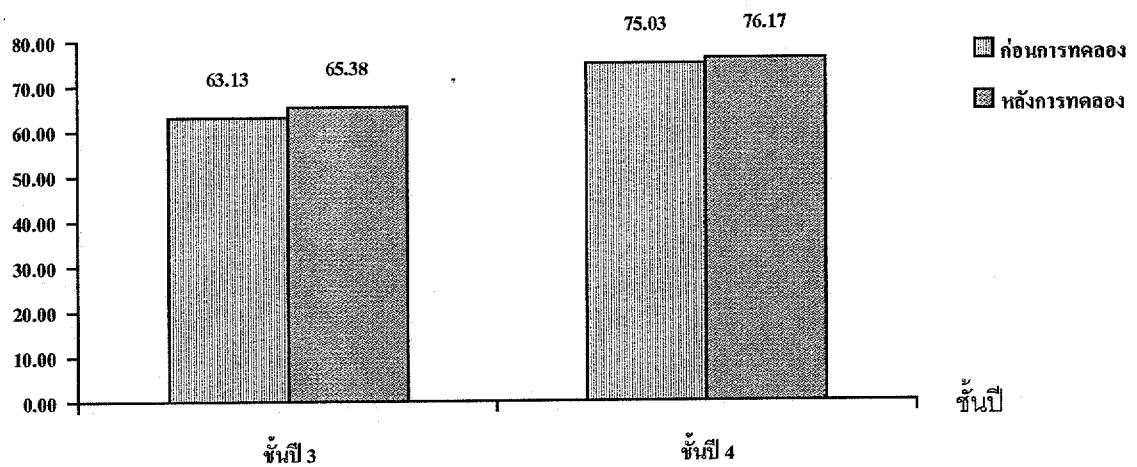
ในภาคเรียนต้น และภาคเรียนปลาย

จากภาพ 1 พบร่วมกันว่า นิสิตกลุ่มฝึกโปรแกรมความภาคภูมิใจในตนเอง ในภาคเรียนต้น ภาคเรียนปลาย ในระยะก่อนการทดลอง เป็น 71.29 และ 70.93 ตามลำดับ ในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง เป็น 72.78 และ 75.82 ตามลำดับ

คะแนนเฉลี่ย

ความภาคภูมิใจ

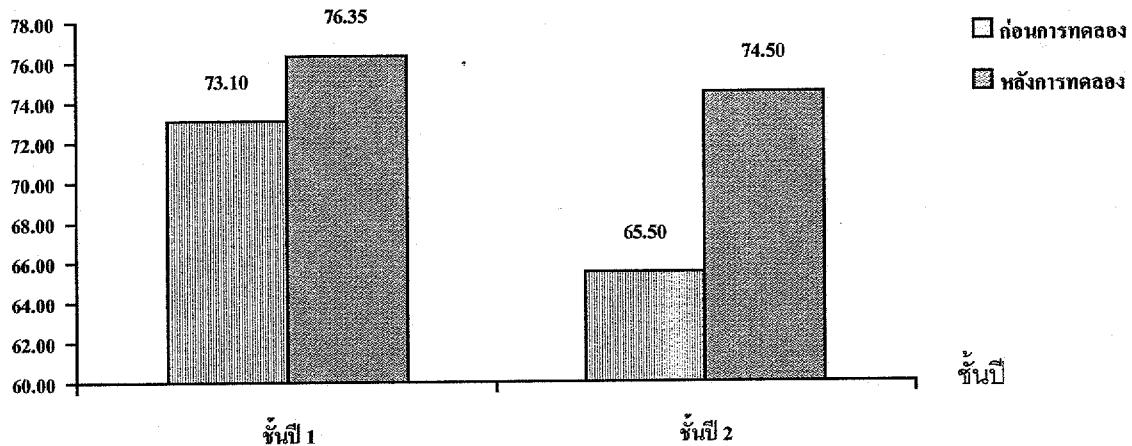
ในตนเอง

ภาพที่ 2 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ของนิสิตต่างชั้นปี ในภาคเรียนต้น

จากภาพ 2 ในภาคเรียนต้น พ布ว่าระยะก่อนการทดลองคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตต่างชั้นปี ซึ่งในภาคเรียนต้นนี้ กลุ่มทดลอง มีเฉพาะ ชั้นปีที่ 3 และ 4 เท่านั้น เป็น 63.13 และ 75.03 ตามลำดับ และในระยะการทดลอง เป็น 65.38 และ 76.17 ตามลำดับ

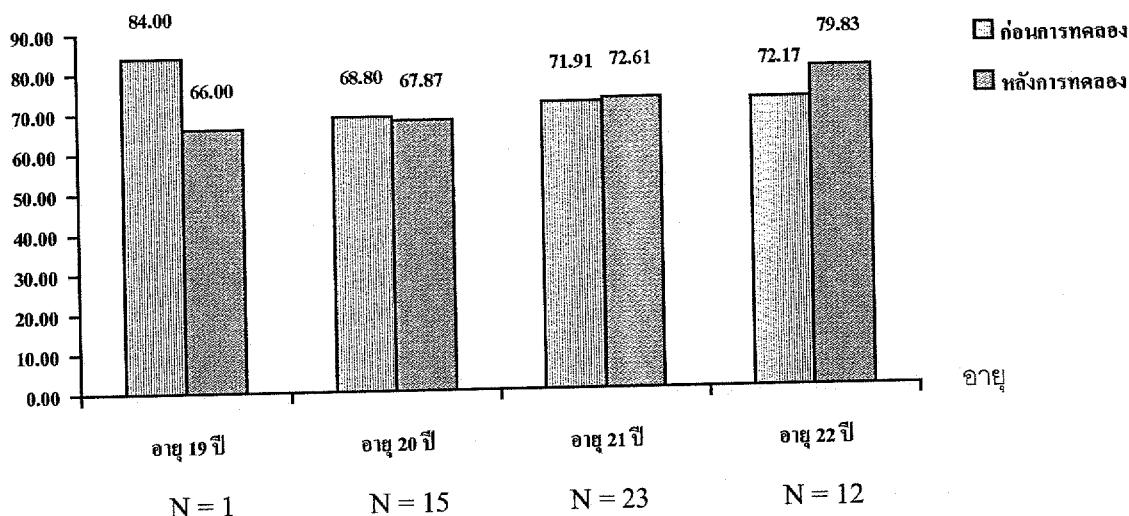
คะแนนเฉลี่ย
ความภาคภูมิใจ
ในตนเอง

ภาพที่ 3 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ของนิสิตต่างชั้นปี
ในภาคเรียนปลาย

จากภาพ 3 ในภาคเรียนปลาย พบร่วมกันของการทดลองคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตต่างชั้นปี ซึ่งในภาคเรียนต้นนี้ กลุ่มทดลอง มีเฉพาะ ชั้นปีที่ 1 และ 2 เท่านั้น เป็น 73.10 และ 65.50 ตามลำดับ และในระหว่างการทดลอง เป็น 76.35 และ 74.50 ตามลำดับ

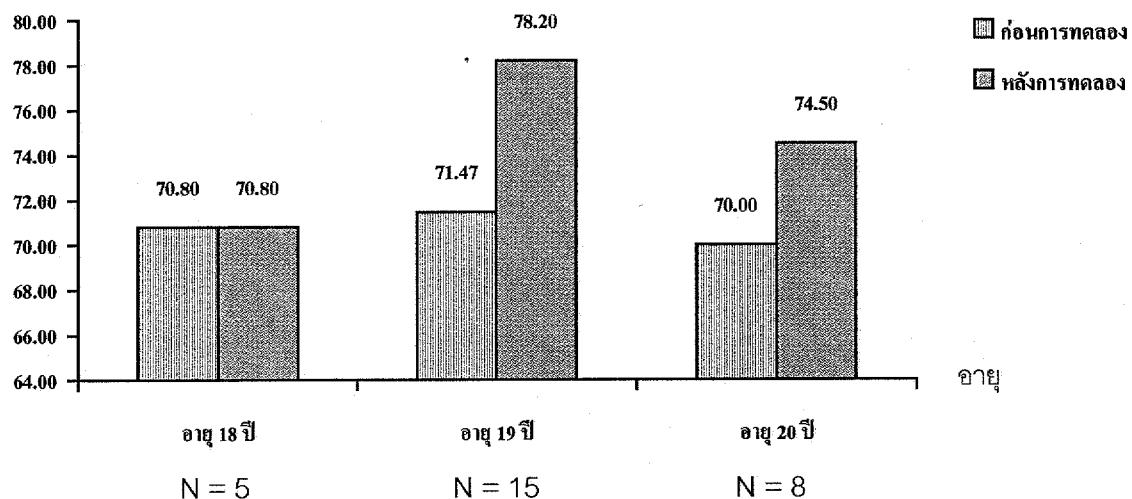
คะแนนเฉลี่ย
ความภาคภูมิใจ
ในตนเอง

ภาพที่ 4 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ของนิสิตอายุต่างกัน ในภาคเรียนต้น

จากภาพ 4 ในภาคเรียนต้น พบร่วมกันของการทดลองคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตอายุต่างกัน คือ 19 ปี 20 ปี 21 ปี และ 22 ปี เป็น 84.00, 68.80, 71.91 และ 72.17 ตามลำดับ และในระยะการทดลอง เป็น 66.00, 67.87, 72.61 และ 79.83 ตามลำดับ

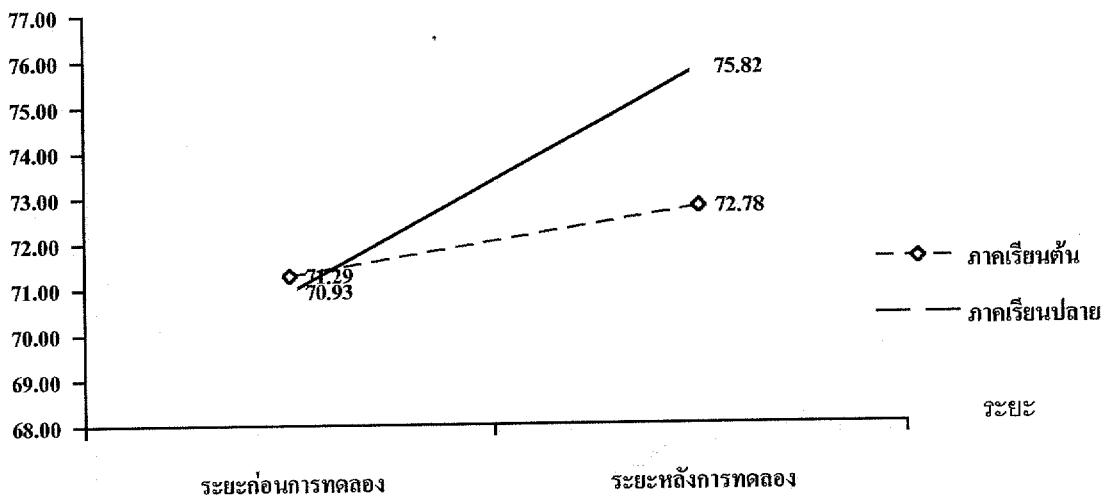
คะแนนเฉลี่ย
ความภาคภูมิใจ
ในตนเอง

ภาพที่ 5 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ของนิสิตอายุต่างกัน
ในการเรียนปลาย

จากภาพ 5 ในภาคเรียนปลาย พบระยะก่อนการทดลองคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตอายุต่างกัน คือ 18 ปี 19 ปี และ 20 ปี เป็น 70.80, 71.47 และ 70.00 ตามลำดับ และในระยะการทดลอง เป็น 70.80, 78.20 และ 74.50 ตามลำดับ

คะแนนเฉลี่ย
ความภาคภูมิใจ
ในตนเอง

ภาพที่ 6 กราฟเส้นแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยความฉลาดภาคภูมิใจในตนเอง
ของนิสิตกลุ่มฝึกโปรแกรมความภาคภูมิใจในตนเอง กับระยะของ การทดสอบ

จากภาพที่ 6 พนว่า ในระยะก่อนการทดสอบ นิสิตกลุ่มฝึกความภาคภูมิใจในตนเอง ใน
ภาคเรียนต้น ภาคเรียนปลาย มีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลัง
การทดสอบนิสิตที่ฝึกโปรแกรมความภาคภูมิใจในตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยความ
ภาคภูมิใจในตนเองสูงกว่า ระยะก่อนการทดสอบ เมื่อวิเคราะห์ค่า t ต่อไปตารางที่ 4 และ 5 พบ
ว่า คะแนนของกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนต้น คะแนนความภาคภูมิใจในตนเองก่อนและหลังการ
ทดสอบไม่แตกต่างกัน แต่ในภาคเรียนปลาย คะแนนก่อนและหลังการทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า การทดสอบเฉพาะในภาคเรียนปลายเท่านั้นที่วิธีการทดสอบกับ
ระยะของการทดสอบนั้นส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองร่วมกันจึงทำให้คะแนนเฉลี่ยความ
ภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น ดังนั้นจึงพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดสอบกับระยะของการ
ทดสอบ

ตอนที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเอง ในระดับก่อน
การทดลอง ระยะหลังการทดลอง ทั้งสองภาคเรียน

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมุรพชา จำแนกตามระยะเวลา ก่อนและหลังการทดลองในภาคเรียนต้น

	\bar{X}	SD	df	t	sig
ก่อนการทดลอง	71.29	15.99	50	-.815	.42
หลังการทดลอง	72.78	16.25			

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตในระดับก่อน
การทดลองและระยะหลังการทดลอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นั่นแสดงว่า หลังจากนิสิตได้รับการฝึกโปรแกรมความภาคภูมิใจในตนเองไปแล้ว นิสิตมี
ความภาคภูมิใจเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย คือ จาก ค่าเฉลี่ยคะแนนภาคภาคภูมิใจในตนเอง ก่อนทดลอง
คือ 71.29 และหลังทดลองเท่ากับ 72.78 มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยจนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามระยะเวลา ก่อนและหลังการทดลองในภาคเรียนปลาย

	\bar{X}	SD	df	t	sig
ก่อนการทดลอง	70.93	12.54	27	-2.19	.04*
หลังการทดลอง	75.82	11.67			

* p<.05

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าในภาคเรียนปลายค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นั่นแสดงว่า หลังจากนิสิตได้รับการฝึกโปรแกรมความภาคภูมิใจในตนเอง ไปแล้ว นิสิตมีความภาคภูมิใจเพิ่มขึ้น คือ จาก ค่าเฉลี่ยคะแนนภาคภูมิใจในตนเอง ก่อนทดลอง คือ 70.93 และหลังทดลองเท่ากับ 75.82 เป็นการแสดงว่าโปรแกรมการฝึกความภาคภูมิใจในตนเองทำให้คะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อเป็นการแสดงว่ามีความแตกต่างกันของคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจึงแยกคะแนนของนิสิต จำนวน 13 คน ที่มีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองที่ต่ำกว่าค่า \bar{X} ของคะแนนเฉลี่ยในระดับก่อนการทดลอง แล้วนำไปวิเคราะห์อีกรอบหนึ่ง ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ที่มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองต่ำกว่า \bar{X} ของคะแนนรวม ในภาคเรียนปลาย

	\bar{X}	SD	df	t	sig
ก่อนการทดลอง	59.08	7.15	12	-4.20	.001*
หลังการทดลอง	75.82	13.22			

* $p < .05$

จากตารางที่ 6 ทำให้ทราบว่า กลุ่มนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ค่า \bar{X} ของกลุ่มจำนวน 13 คนนี้ มีการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองหลังจากได้รับโปรแกรมพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองไปแล้ว จะเห็นได้จาก คะแนนเฉลี่ยในระดับก่อนการทดลอง เท่ากับ 59.08 และ หลังการทดลอง เท่ากับ 75.82 ทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ที่มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองสูงกว่า \bar{X} ของคะแนนรวม ในภาคเรียนปลาย

	\bar{X}	SD	df	t	Sig
ก่อนการทดลอง	81.20	3.99	14	.710	.489
หลังการทดลอง	79.60	8.95			

จากตารางที่ 7 ทำให้ทราบว่า กลุ่มนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า ค่า \bar{X} ของกลุ่มจำนวน 15 คนนี้ หลังจากได้รับโปรแกรมพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองไปแล้วไม่มีความเปลี่ยนแปลงอะเพิ่นได้จาก คะแนนเฉลี่ยในระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 81.20 และ หลังการทดลอง เท่ากับ 79.60 นั้นคือ โปรแกรมพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองหมายความว่า นิสิตที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำท่านั้น เพราะถ้ามีความภาคภูมิใจในตนเองสูงอยู่แล้วจะไม่สามารถพัฒนาความภาคภูมิใจเพิ่มขึ้นอีกได้

บทที่ 5

บทย่อ และการอภิปราย

ความสำคัญของการวิจัยครั้งนี้

ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง เป็นความรู้สึกที่เกิดจาก การประเมินเปรียบเทียบกับผู้อื่นว่า ตนมีคุณค่ามีความสามารถ มีศักดิ์มีคุณภาพ เช่นคนอื่น ๆ ใน แวดวงชีวิตของตนหรือไม่ ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นทุนด้านจิตใจที่มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องมี เพื่อให้มีพลังสามารถที่จะเผยแพร่ความทุกข์ ซึ่งเป็นธรรมชาติของการมีชีวิต คนที่มีความภาคภูมิใจ ในตนเองสูง ก็จะมีความมั่นใจที่จะมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมายหรือความสำเร็จที่ต้องการ คนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ก็จะมีสภาพตรงกันข้าม ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงควรมีความภาคภูมิใจใน ตนเองให้อยู่ในระดับที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขตามอัตภาพ

ทฤษฎีและงานวิจัยอธิบายไว้ว่า ตั้งแต่เกิดจนถึงวัยประมาณ 5 ขวบ ความภาคภูมิใจใน ตนเองเกิดจากวิธีการเลี้ยงดูของพ่อแม่ พ่อแม่ที่ส่งเสริมให้ลูกมีโอกาสพัฒนาความสามารถ การรับ ผิดชอบ การเดือก การตัดสินใจ ช่วยสร้างความภาคภูมิใจในตนเองให้กับลูก ได้ดีกว่า ลูกที่พ่อแม่ เลี้ยงดูแบบประคบประหงมหรือหอดทิ้งปล่อย灌溉 วัยดังกล่าวจะเป็นช่วงเวลาของการปู พื้นฐานความภาคภูมิใจในตนเองให้ทุกคน แต่หลังจากวัยนี้ไปแล้ว ความภาคภูมิใจในตนเองนี้ ความสัมพันธ์กับสภาพการณ์ในลักษณะส่งผลต่อกันและกัน นักเรียนที่เรียนดีได้รับทุน เป็นเพราะ มีความภูมิใจในตนเองสูง จึงมุ่งมั่นตั้งใจ หรือเป็นพระเรียนดี เรียนเก่ง จึงมีความภาคภูมิใจใน ตนเองสูง อุปมาที่ไม่อ่าดตอบໄได้ว่า ไก่มา ก่อนไก่ หรือไก่มา ก่อนไก่

งานวิจัยแสดงให้เห็นว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มและลดได้ ตัวแปรสำคัญที่มีผลคือ สภาพการณ์แวดล้อมของบุคคลซึ่งเปลี่ยนไปตามวัย เด็กในวัยเรียนการมีปฏิสัมพันธ์กับครู กับ เพื่อน และพฤติการเรียนส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองที่มีเป็นทุนเดิมอยู่ การเรียนและใช้ชีวิตที่ โรงเรียนมีผลทำให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจคงเดิม เพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ สภาพการณ์แวดล้อม ของคนแต่ละวัยทำปฏิกริยากับความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลนั้น ตัวทำปฏิกริยาคือ ความคิด ของบุคคลนั้น ผลลัพธ์ที่ได้คือ ความภาคภูมิใจในตนเอง ณ ปัจจุบัน

การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าว การพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองจึงเป็นอยู่กับการจัดการกับความคิดที่มีต่อสภาพการณ์และความภูมิใจเดิมของตน ชาวนาที่ยากจนมีสิ่งที่จะมีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ถ้าเขามีความคิดว่า สามารถหาเลี้ยงลูกน้ำเสียงได้ ส่งเสียงให้ลูกเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้ ตรงกันข้ามกับนายธนาคารอาจมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ถ้าคิดว่าธนาคารของตนทำกำไรได้น้อยกว่าคู่แข่ง เสียหน้า เสียเกียรติ ในความเป็นจริงเราเปลี่ยนสภาพการณ์ไม่ได้เสมอไป แต่เราเป็นเจ้าของความคิดของเราเอง เราจึงเปลี่ยนได้ถ้าต้องการ ไม่ต้องรอให้สภาพการณ์เปลี่ยน หรือรอให้คนอื่นมาเปลี่ยนปฏิสัมพันธ์กับเรา

ความภาคภูมิใจในตนเองจึงพัฒนาได้ด้วยตนเอง มีการเผยแพร่วิธีพัฒนาด้วยตนเองในประเทศสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี 1960 กว่าเป็นต้นมา มีการวิจัยและนำไปสู่การใช้อย่างแพร่หลาย ประเทศไทยยังไม่ปราศจากการวิจัยการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเอง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทดลองกับคนไทย โดยเฉพาะนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ซึ่งจะทำให้ได้ประโยชน์สองต่อคือ พัฒนาตัวนิสิตเอง และเรียนรู้วิธีที่จะนำไปพัฒนาลูกศิษย์ของตนเองต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อทดลองให้นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ใช้แบบฝึกตนเอง พัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ภาคเรียนต้นและปลาย ปีการศึกษา 2544

กลุ่มตัวอย่าง นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาพัฒนาการสำหรับครู และจิตวิทยาวัยรุ่น จำนวน 51 คน ในภาคตื้น ส่วนภาคปลายเป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาพัฒนาการสำหรับครู จำนวน 28 คน

สมมติฐานการวิจัย

ตั้งสมมติฐานว่า ภายนอกการฝึกตามแบบฝึกซึ่งมีทั้งหมด 12 แบบฝึกแล้ว นิสิตมีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบความภูมิใจในตนเอง แปลจาก Coopersmith Self-Esteem Inventory ฉบับสำหรับนักเรียน
2. แบบฝึกพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเอง เขียนคำแนะนำของ แบบเทิด (Battle) มีทั้งหมด 12 แบบฝึก

วิธีการทดลอง

แบ่งการทดลองเป็นสองภาคเรียนคือ ภาคต้นและภาคปลาย ปีการศึกษา 2544 โดยทดลองในชั้นเรียนวิชา จิตวิทยาพัฒนาการ และวิชาจิตวิทยาวัยรุ่น มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนวิชาดังกล่าว อธิบายนิสิตว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความจำเป็นที่สำคัญที่มนุษย์ทุกคนต้องการ และ雷达พัฒนาความภาคภูมิใจมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพการณ์ที่แวดล้อมเราอยู่ ความภาคภูมิใจที่ก่อขึ้นแล้วแม้จะคงตัวเปลี่ยนค่อนข้างยาก แต่ก็ยังสามารถเปลี่ยนได้ และวิธีหนึ่งที่ดีคือ การเปลี่ยนความคิดของตัวเราเองจะมีการทดลองฝึกเปลี่ยนความคิด และฝึกทักษะต่าง ๆ เพื่อจะดูว่ามีผลทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้นหรือไม่

2. การเข้าร่วมหรือไม่เป็นความสมัครใจ ถ้าเข้าร่วมจะมีค่าคะแนน 20 % แทนการทำรายงานส่วนบุคคล ปรากฏว่าหั้งสองเทอม มีนิสิตไม่เข้าร่วมการทดลองเพียงหนึ่งคน

3. เริ่มทดลองสัปดาห์ที่ 2 ของภาคเรียน ทดสอบความภาคภูมิใจในตนเองเป็นการทดสอบก่อนทดลอง แล้วแจกแบบฝึกโดยทำดังนี้

4. ตอนต้นชั่วโมงเรียน ผู้วิจัยแจกแบบฝึกสัปดาห์ละ 1 ชุด นิสิตนำไปศึกษา ทำการบ้าน ส่งคืนสัปดาห์ถัดไปพร้อมกับรับแบบฝึกชุดต่อไป

5. การทดสอบหลังการทดลองทำให้สัปดาห์ที่ 14 ซึ่งตรงกับสัปดาห์สอบปลายเทอม ทำในชั่วโมงสอบเวลาที่นิสิตสะดวก

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองก่อนและหลังการใช้แบบฝึกมาวิเคราะห์ด้วย t-test ใช้โปรแกรม SPSS for Windows V.10 โดยแยกวิเคราะห์ผลเป็นสองตอนคือ ภาคต้นและภาคปลาย

ผลการทดลอง

1. ภาคต้น เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ความภาคภูมิใจในตนเองของกลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างไปจากก่อนการทดลอง นั่นคือ ความภาคภูมิใจไม่ได้พัฒนาเพิ่มขึ้น

2. ภาคปลาย เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .04

3. ภาคปลายเข่นกัน เมื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่คะแนนความภูมิใจสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม มีจำนวน 15 คน กลุ่มที่คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยมี 13 คน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏว่าการทดลองฝึกด้วยตนเองไม่มีผลทำให้คะแนนของกลุ่มสูง พัฒนาสูงขึ้นแต่อย่างใด แต่กลุ่มที่มีคะแนนต่ำกว่าเฉลี่ยเมื่อสิ้นสุดการทดลองคะแนนความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .001

สรุปผลได้ว่า แบบฝึกเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเอง ใช้ได้ผลดีเฉพาะกับผู้ที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ผู้วิจัยมีความเห็นที่จะอภิปรายดังนี้

การที่แบบฝึกพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเองที่ผู้วิจัยนำมาทดลองใช้กับนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ไม่ได้ทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตในภาคต้นเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญ เป็นเพราะนิสิตเหล่านี้ มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงอยู่แล้ว ทำให้เพิ่มขึ้นอีกไม่ได้มากจนถึงขั้น มีนัยสำคัญ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ลดลงเช่นกัน

ผลการทดลองทำให้พิจารณาได้ว่า ในกลุ่มนิสิตซึ่งมีความภาคภูมิใจสูงเพียงพอต่อการใช้ชีวิตเรียนและอยู่ในมหาวิทยาลัย แบบฝึกดังกล่าวสามารถใช้เพื่อบำรุงรักษาระดับความภาคภูมิใจในตนเองได้ เชฟเฟอร์และ基奇 (Schafer and Keith) ได้ติดตามศึกษาคู่สมรสจำนวน 47 คู่ ใช้วิธี ต้มภายนครรั้งแรก และครั้งหลังห่างกันเป็นเวลา 13 ปี ประเมินความภาคภูมิใจในตนเองของคนเหล่านี้ ตามองค์ประกอบ 2 ส่วนคือ 1) ความภาคภูมิใจที่เจ้าตัวมีต่อตนเอง และ 2) การรับรู้ว่า คนอื่นประเมินเจ้าตัวอย่างไร ปรากฏว่าองค์ประกอบทั้งสองนี้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ กลุ่มที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงลดลงมากกว่ากลุ่มที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ผู้วิจัยซึ่งให้เห็นว่า มีความ

รู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ส่วนกลุ่มค่าต้องระมัดระวังไม่ให้เพิ่มกับพฤติกรรมที่คุกคามความภาคภูมิใจในตนเองของเข้า

เวสเทน (Westen, 1996) กล่าวไว้ว่ากันว่า คนส่วนใหญ่จะพยายามรักษาความภาคภูมิใจในตนเองไว้ให้อยู่ในระดับไม่ให้ต่ำเกินไป หรือสูงจนเกินความจริง เป็นการแสดงให้เห็นว่าความภาคภูมิใจในตนเองแปรเปลี่ยนได้ บุคคลจำเป็นต้องอยู่ปรับให้อยู่ในระดับที่ทำให้ชีวิตคนมีความสุขตามอัตภาพของตน

กลุ่มที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ เมื่อได้ฝึกด้วยตนเองตามแบบฝึกที่นำไปทดลองปรากฏว่า สามารถพัฒนาความภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้นได้มาก ทั้งนี้ เพราะแบบฝึกมีการเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับตนเอง ให้คิดและประเมินตนเองไปในทางที่ดี มีคุณค่า และมีการฝึกเปลี่ยนพฤติกรรมที่เสริมความคิดและความรู้สึกที่ดีเหล่านี้ เป็นการปรับเปลี่ยนทั้งด้านความคิด ความเชื่อใจ และพฤติกรรม ครบทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้มีพลังมากพอที่จะเพิ่มความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง เป็นไปตามแนวคิดของ Battle และนักจิตวิทยาหลายคนดังกล่าวมาแล้วว่า ที่ยืนยันว่า เราสามารถพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเองได้

ผลการทดลองสรุปได้ว่า แบบฝึกด้วยตนเองสามารถใช้พัฒนาผู้ที่มีความภาคภูมิใจต่ำ ให้สูงขึ้นได้ และยังใช้เพื่อบรรรักษาระดับความภูมิใจในกลุ่มคนที่มีความภาคภูมิใจสูงอยู่แล้ว

ข้อเสนอแนะทั่วไป

แบบฝึกพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองด้วยตนเองนำไปใช้กับนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาเพื่อ

1. บำรุงรักษาระดับความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิตไว้
2. นำไปใช้พัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง สำหรับนิสิตที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ
3. นำไปใช้เพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้วิธีพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งนิสิตสามารถนำไปปรับใช้กับนักเรียนของตนเองได้ต่อไป
4. ฝ่ายกิจการแนะแนวของมหาวิทยาลัยสามารถนำแบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง ใช้กับนิสิตได้ ถ้าต้องการประเมินความภาคภูมิใจในตนเองของนิสิต

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. นำแบบฝึกนี้ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตชาย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างการทดลองครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นนิสิตหญิง
2. นำแบบฝึกนี้ไปทดลองกับนิสิตคณะอื่นของมหาวิทยาลัยบูรพา

บรรณานุกรม

จุฑามาศ แทนジョン. (2544). ผลการให้คำปรึกษาทฤษฎีโปรแกรมภาษาประสาทสัมผัสต่อคุณค่าแห่งตนของเยาวชนไทยสพดคิดในบ้านเยาวชนบูรพา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

ชนิศา สุวรรณศรี. (2542). ผลของกิจกรรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนของเยาวชนผู้คิด yanสพดคิด. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นริสา จิตรสมนึก. (2540). ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนของของเยาวชน กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ม.ร.ว. สมพร สุทธิศนี. (2542). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กก่อนวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏราชบูรณะ.

สุกมล วิภาวดีรังสกุล. (2542). ธรรมชาติของจิตใจ. กรุงเทพฯ: กรมสุขภาพจิต
กระทรวงสาธารณสุข.

สุกัญญา พิริวรรณกุล. (2541). ผลการใช้โปรแกรมผู้ทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลต่อความสำนึกในคุณค่าของตนเองของเยาวชนชายในสถานะเคราะห์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุกัญญา มหาธนานันท์. (2543). เปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาปั๊กกลุ่มตามทฤษฎีพิจารณาเหตุ ผลและอารมณ์กับการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของเด็กวัยรุ่นใน สถานสองครະห์เด็กหญิง จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุวรรณ พุทธิครร์ และชัชวาลย์ ศิลปกิจ. การพัฒนาแบบสอบถาม The Five-Scale Test of Self-Esteem for Children ฉบับภาษาไทย. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ปีที่ 43 ฉบับที่ 4 ต.ค.-ธ.ค. 2541.

Battle, James. (1994). *Strategies That You Can Use to Enhance Your Own Self-Esteem and*

- Berk, Laura E. (1993). *Infants, Children and Adolescents*. Boston, Mass: Allyn and Bacon.
- Bukatko, Danuta, and Dachler, Marvin. (1995). *Child Development* (2nd ed). . Boston, Mass:Houghton Mifflin Company.
- Coopersmith, Stanley. (1981). *Self-Esteem Inventory*. Palo Altn, California: Consulting Psychologists Press, Inc.
- Halonen, Jane S., and Santrock, John. (1996). *Psychology Context of Behavior*. Boston, Mass: McGraw Hill Inc.
- Lefrancois, Guy R. (1996). *The Life Span* (5th ed.) NewYork: Wadsworth Publishing Co.
- Mckay, Mathew, and Fanning, Patrick. (1995). *Self Esteem*. NewYork: St. Martin's Paperbacks.
- Schafer, Robert B., and Keith, Pat M. *Change in Adult Self Esteem: A Longitudinal Assessment*. *British Journal of Social Psychology*, 38, 303-314. (On line) Available:
<http://tamino.catchword.com>
- Sheldon, Kennon M., Elliot, Andrew J., Kim Youngme, and Kasser, Tim. (On line) Available
<http://www>
- Smith, Peter K. and Cowie, Helen. (1993). *Understandings Children Development*. (2nd ed.) Oxford: UK. Blackwell.
- Tucker-Ladd, Clayton. E. (1996-2000). *Psychological Self Help* (On line) Available:
<http://mentalhelp.net/psyhelp/>
- Westen, Drew. (1996). *Psychology*. NewYork: John Wiley&Sons. Inc.

ภาคพนังก

แบบทดสอบความภาคภูมิใจในตนเอง
ชุดสำหรับนักเรียน
ของ
Stanley Coopersmith

ปรับให้เหมาะสมกับนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา

โดย
รองศาสตราจารย์ ดร.แก้วตา คงavaran

ปีการศึกษา 2544

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ-นามสุก敦..... เพศ..... อายุ..... ปี
 นิสิตชั้นปีที่..... คณะ..... วิชาเอก.....
 วันที่ทดสอบ.....

คำแนะนำ

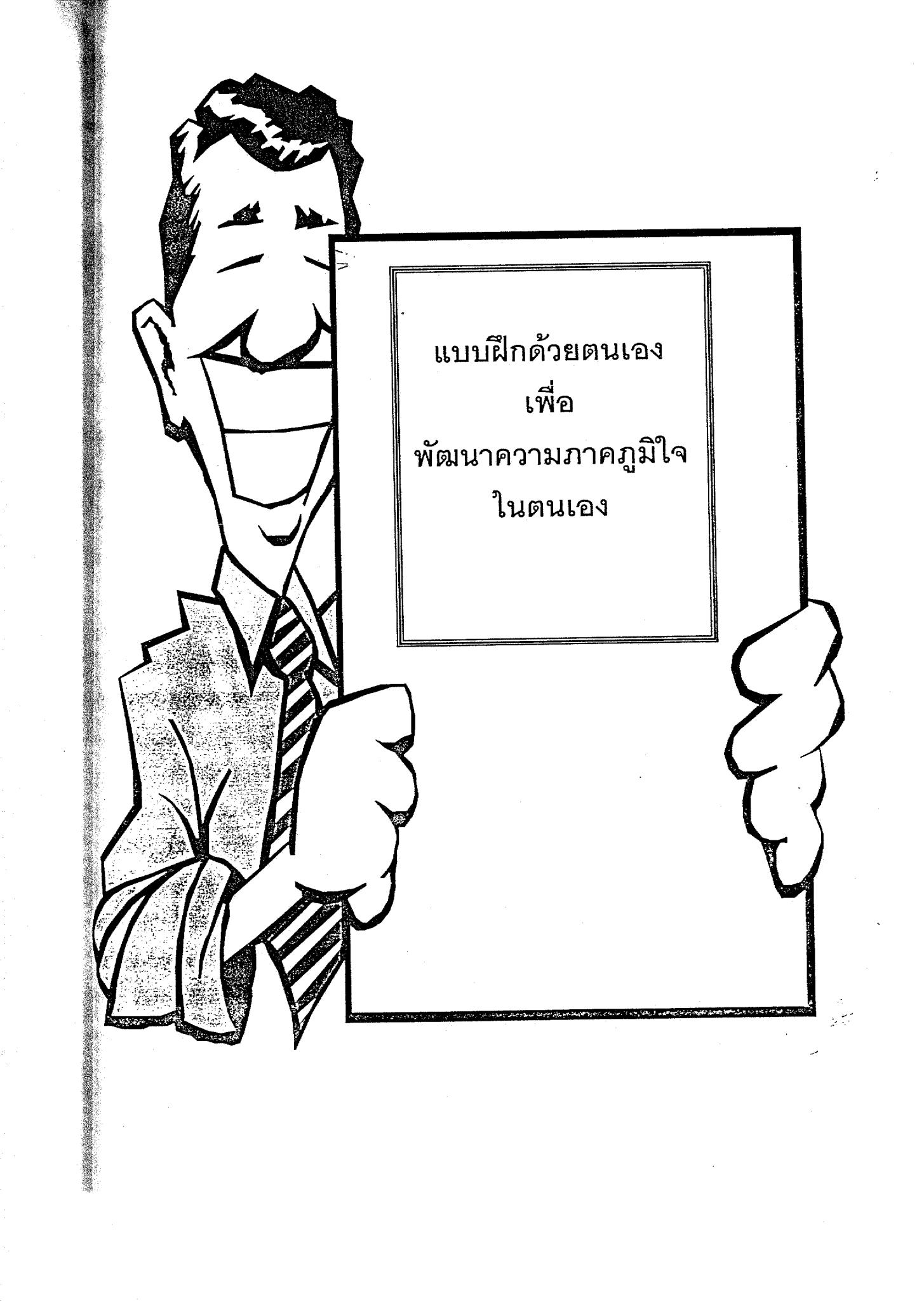
ประโยชน์ต่าง ๆ ที่นิสิตจะได้อ่านต่อไปนี้ เป็นประโยชน์ที่บรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้เสมอ
 ถ้าประโยชน์ใดบรรยายความรู้สึกเหมือนที่นิสิตเคยรู้สึกบ่อย ๆ ให้ การเครื่องหมาย X ลงตรงช่องคำตอบ
 ว่า ใช่ ถ้าประโยชน์ใดไม่ตรงกับความรู้สึกของนิสิต ก็การเครื่องหมาย X ลงในช่อง ไม่ใช่

โปรดตระหนักว่า ไม่มีคำตอบถูกหรือผิด

ลำดับ	รายการ	ใช่	ไม่ใช่
1	ไม่ว่าอะไรจะเกิดก็มักไม่รบกวนฉัน		
2	ฉันรู้สึกว่าการพูดหน้าชนเป็นเรื่องยากมาก		
3	มีอะไรหลาย ๆ อย่างในตัวฉันที่ฉันอยากเปลี่ยนถ้าเปลี่ยนได้		
4	ฉันตัดสินใจได้โดยไม่ยากนัก		
5	ฉันเป็นคนสนุกที่น่าคบหา		
6	ฉันหงุดหงิดง่ายที่บ้าน		
7	ฉันใช้เวลานานที่เดียวกว่าจะปรับตัวกับสิ่งใหม่		
8	ฉันเป็นที่รู้จักกันร้างของในหมู่เพื่อน ๆ		
9	พ่อแม่ฉันใส่ใจกับความรู้สึกของฉันเสมอ		
10	ฉันยอมแพ้ง่ายมาก		
11	พ่อแม่คาดหวังในตัวฉันมากเกินไป		
12	เกิดเป็นฉันนั้นแสบมาก		
13	ชีวิตฉันสนับสนุนไปหมด		
14	รุ่นน้องมักคล้อยตามความคิดของฉัน		
15	ฉันรู้สึกตัวเองไม่เก่ง		
16	หลายครั้งหลายหนามากที่ฉันอยากออกจากบ้าน		
17	ฉันมักหงุดหงิดที่มีมหาวิทยาลัย		
18	ฉันไม่ได้มีฐานะหน้าตาดูดีเหมือนคนส่วนใหญ่		

	ใช่	ไม่ใช่
51 ฉันมักรู้สึกขายเกี่ยวกับตัวเอง		
52 นิสิตรุ่นน้องชอบล้อเลียนหรือไม่เกรงใจ		
53 ฉันพูดความจริงเสมอ		
54 อาจารย์ทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่ดีพอ		
55 ฉันไม่สนใจว่าจะเกิดกับฉัน		
56 ฉันเป็นคนล้มเหลว		
57 ฉันไม่สามารถหงุดหงิดง่ายเวลาถูกดูด่า		
58 ฉันรู้ว่าจะพูดอะไรกับผู้คนเสมอ		

ขอบคุณที่กรุณาตอบแบบทดสอบ 😊

แบบฝึกด้วยตนเอง

เพื่อ

พัฒนาความภาคภูมิใจ

ในตนเอง

ปฐมนิเทศ

หมายเหตุ

ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง “การรับรู้คุณค่าของตนเอง การรับรู้ของแต่ละบุคคลจะค่อยๆ งามและแตกต่างมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อบุคคลนั้นเติบโตและมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่สำคัญในชีวิตของตน การเกี่ยวกับคุณค่าของตนเอง เมื่อยังมั่นแล้วก่อนข้างมั่นคง และหากที่จะเปลี่ยนแปลง” (Battle 1994, p. 5)

คูเปอร์สมิท (Coopersmith) สร้างแบบวัดความภาคภูมิใจในตนเอง ที่มีการนำไปใช้แพร่หลาย ศึกษาของความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนี้ “ความภาคภูมิใจในตนเองหมายถึง การที่บุคคลเชื่อว่าตนเองมี ความสามารถ มีความสำคัญ ได้รับความสำเร็จ และมีคุณค่า หรือ ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นการตัดสิน ค่าของตนเองที่แสดงออกในรูปแบบของทักษะต่อตนเอง ที่ผลักดันออกมานมเป็นคำพูดและการกระทำ ฯ ที่แสดงออกถึงการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง” (Coopersmith 1981, p. 5)

หมายเหตุ

แบบเกิด (Battle อ้างแล้ว) ยืนยันความเชื่อส่วนตัวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองคือกุญแจสู่ชีวิต มีสุขและความสำเร็จ ด้านการทำงาน ที่บ้านและในสังคม สอดคล้องกับความเห็นของ แบรนเดน (Branden 1969) ที่กล่าวว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นพลังเดี่ยวที่สำคัญมากที่สุดในการดำรงชีวิตอยู่ ที่รู้สึกที่เรามีต่อตนเองมีผลต่อทุกอย่างที่เราดำเนินชีวิตอยู่ อาชีพการทำงาน ความรัก เพศสัมพันธ์ และ ตามสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทุกรายดับ

สุวรรณ พุทธิศรี และชัชวาลย์ ศิลปกิจ (2541) ระบุว่า ในทางการแพทย์พบว่า ภาวะซึมเศร้าใน ที่มีความสัมพันธ์อย่างชัดเจนกับการสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเองของเด็ก และพบว่าปัญหาที่เกี่ยวกับ ความภาคภูมิใจในตนเองมักพบในคนไข้โรคซึมเศร้า

ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความรู้สึกส่วนตัวของแต่ละบุคคลที่ประเมินคุณค่าของตนเอง ซึ่งส่ง ผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน แบบเกิด (Battle อ้างแล้ว) แบ่งพฤติกรรมคนที่มีความภาคภูมิใจ ในตนเองต่างกันดังนี้

คนที่มีความภาคภูมิใจสูง

1. มักเผชิญและจัดการกับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. มักมีความเป็นตนเอง แสดงความมั่นใจมากกว่าคนจะประสบความสำเร็จมากกว่าคนที่มีความภาคภูมิในตนเองค่า
3. มักสามารถป้องกันตนเองจากการถูกความต่าง ๆ ได้สำเร็จและให้ความสำคัญต่ออุปสรรคน้อย

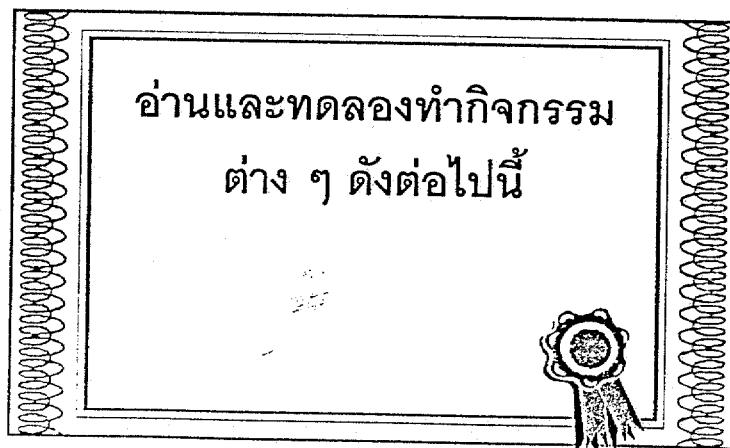
คนที่มีความภาคภูมิใจต่ำ

1. มักขาดการเริ่มและไม่กล้าเขียนบันทึกในกรณีสัมพันธ์กับผู้อื่น
2. มักมีประสบการณ์มีอาการซึมเศร้าและเครียด
3. มักกังวลและมองอนาคตในแง่ร้าย
4. ขี้อาย ขี้กลัว ปลีกตัวออกจากห่าง
5. มักตัดสินใจไม่ได้ และมักไม่นั่นคงเมื่อเผชิญอุปสรรค
6. มักแสดงการยอมแพ้ไม่สู้และโทษตนเอง

นิสิตคณะศึกษาศาสตร์รับการศึกษาอบรมเพื่อเป็นครูต่อไป ส่วนของนิสิตเองก็มีความภาคภูมิใจตนของที่ลงตัวมากแล้ว แสดงผลลัพธ์ของการเรียน การครองตัว และการคนเพื่อน แม้ว่าความภาคภูมิใจตนเองจะเป็นเรื่องเปลี่ยนยากแต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย ถ้าต้องการจะพัฒนาให้เพิ่มขึ้น ไม่เกินความตั้งใจ

กฎประสงค์

พัฒนาตนเองวันนี้ เพื่อชีวิตที่ดีกว่าวันพรุ่งนี้

วิธีฝึกด้วยตนเองเพื่อพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง

แบบฝึกที่ 1 : มธุรส瓦ชา

หลักการ

อันอ้ายดาลหวานลื้นแล้วสิ้นชาาก

แต่ลมปากหวานหูไม่รู้หาย

อันเจ็บอื่นหมื่นแสนยังแคลนคลาย

เจ็บจนตายก็ เพราะเน็บให้เจ็บใจ

การพูดจาสื่อสารกันเป็นกระบวนการสำคัญในการสร้างความภาคภูมิใจ เพราะวาจา
ถ้อยคำที่กล่าวออกไป ก่อให้เกิดปฏิกริยากับผู้ฟัง ให้แสดงพฤติกรรมต่อเราออกมา คำพูดที่
สวยงาม ไพเราะ ผู้รับย่อมแสดงการตอบสนองด้านเดียวต่อผู้พูด เมื่อได้รับการสะท้อนกลับที่ดีเช่นนี้
ผู้พูดก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ปฏิสัมพันธ์เป็นกระบวนการที่ส่งผลไปและกลับ

ผู้แสดง \longleftrightarrow ผู้รับ

ทุกวันนี้เราเป็นคนพูดจาอย่างไร ไม่สำคัญ เพราะเราฝึกให้ดีขึ้นได้ สิ่งสำคัญ คือ
เราต้องเข้าใจว่า

1. การฝึกทำให้ดีขึ้นได้
2. ไม่มีใครในโลกนี้ที่ดีพร้อมไม่มีที่ติ
3. คนที่เดี่ยวเขียนตัวเองให้ดีเลิศ จะกล้ายเป็นทำร้ายตัวเอง ดังนั้นเราจึงฝึกการพูดจา
เผื่อใหม่ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกว่าวันวนานนี้

กิจกรรม : ฝึกพูด "ฉันเป็นห่วง....." "ฉันกังวล...."

เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และลดความเครียดที่อาจเกิดจากความสัมพันธ์

ก. ตัวอย่างกับพ่อแม่

- ลูกเขียนจนนายมาให้พ่อแม่อ่านทุกอาทิตย์ ลูกเป็นห่วงว่า พ่อแม่จะเหงา ลูกรู้ว่า พ่อแม่คิดถึงลูกเหมือนที่ลูกคิดถึงพ่อแม่มาก
- ลูกเป็นห่วงสุขภาพพ่อ พ่ออย่าลืมกินยา กินอาหารเจที่แม่ทำให้เยอะ ๆ นะ เรายุ่งอาหารเจดีกับสุขภาพพ่อ
- เมื่อคืนวานลูกโทรศัพท์บ้าน ไม่มีคนรับ ทำให้กังวล แม่ไปไหนหรือจะ

ก. ตัวอย่างกับพี่น้อง

- เช้า! ข้ายังเสือ ลงมือเรียนฟิสิกส์เทอมนี้แล้วยัง พี่เป็นห่วงแกะ วิชานี้ต้องทำการบ้าน เ酵ะ ทุกวันยิ่งดี แต่มีสิทธิ์ลุ้น A ทำถูกเป็นเต็ม เศียร์มือแกะ
- น้อง พี่ว่า อย่าซ้อมผิด กัดสีผิดบ่อยนัก พี่เป็นห่วงแทน เดียวผิดดี ๆ เธอเสียหมด ผิดธรรมชาติเธอสายอยู่แล้วนะ คำชี้แจงเชียว
- พี่ลองเปลี่ยนอาหารบ้างใหม่ กินข้าวมันไก่เกือบทุกวัน ฉันกังวลแทน พี่จะเสียหุ่น พระเอกนา

ค. ตัวอย่างกับเพื่อน

- นายอย่าทำงานกลางคืนทุกคืนเลย เป็นห่วง อดนอน เดียวเรียนตก ทำแค่พอใช้ดีมั้ย ปีนี้ปีสุดท้ายแล้วนะ
- เธอทำงานกลุ่มกับเรานะ จะได้ทำเรื่องที่เราคุ้นหันคุ้น ทำเรื่องอื่น เราเป็นห่วงว่า เธอต้องใช้เวลาเพิ่มเนื่อยมากไป เฉลี่ยวลังให้วชาอื่นบ้างดีมั้ย
- วันลงทะเลเปลี่ยนเมืองไม่มา เรา กังวลแทนயี่ เพาะะเธอไม่เคยผิดเวลา เป็นห่วงนะ

แบบฝึกหัด

คำแนะนำ

1. เขียนประโยคที่จะพูดกับพ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน “ฉันเป็นห่วง...”
“ฉันกังวล.....”
 2. เมื่อเขียนแล้วอ่านดัง ๆ ด้วยตนเอง 2-3 ครั้ง
 3. นำไปใช้กับบุคคล 3 กลุ่ม.
-

ประโยคกับพ่อแม่

1.

2.

3.

4.

ประโยคกับพี่น้อง

1.

2.

3.

4.

ประโยคกับเพื่อน

1.

2.

3.

4.

ประโยชน์กับพ่อแม่

1.

2.

3.

4.

ประโยชน์กับพี่น้อง

1.

2.

3.

4.

ประโยชน์กับเพื่อน

1.

2.

3.

4.

ความรู้สึกเมื่อนำไปใช้

ประโยชน์กับพ่อแม่

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

ประโยชน์กับพี่น้อง

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

ประโยชน์กับเพื่อน

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

ความรู้สึกเมื่อนำไปใช้

แบบฝึกที่ 2 : ลงมือทำ ไม่โ้ออี้

หลักการ ความคิดเรารู้ไม่นิ่ง คิดในน คิดนี่ ได้สารพัดและตลอดเวลา มัวแต่คิด สิ่นเปลืองพลังสมองและเวลา ถ้าลงมือทำ เราจะรู้จักว่าผลเป็นอย่างไร เวลาจะทำ เพื่อให้เกิดผลดีกันบวกมากกว่าด้านลบใช้หลักการต่อไปนี้ กำกับการกระทำของเรา

1. อย่ามัวใช้พลังไปในเรื่องอื่น ไม่พอใจ สิ่งที่คนอื่นทำกับเรา ใช้พลังมากกำหนดว่า เราจะทำอะไรตอบ และลงมือทำ
2. มองความผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นบทเรียนแล้วใช้ประโยชน์เพื่อความสำเร็จในคราวต่อไป
3. เขียนเป้าหมายให้ชัดเจน และเขียนวิธีที่จะไปให้ถึงเป้าหมายตามลำดับ ก. ข. ค....
4. สำนึกรู้สูตรเสมอว่า เราเมื่อคุณค่า ใจจะคิดจะว่าอย่างไรก็ช่าง ใช้คุณค่าของตัวเอง อย่างสร้างสรรค์
5. ตระหนักรู้สูตรเสมอว่า เราไม่จำเป็นต้องดีพร้อมไม่มีที่ติ จึงมีคุณค่า ไม่มีใครดีเลิศ ประเสริฐศรี เราตัวดีถึงจุดอ่อนและพลังของตัว ให้ให้ที่สุดต่อตนเอง
6. เรื่องมันว่า อนาคตไม่จำเป็นต้องถูกลิขิตด้วยอดีต สิ่งที่ผ่านมาไม่ใช้ข้อกำหนดตายตัว ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นต่อไป
7. อย่าใช้พลังใจ วิตกจิตอยู่กับสิ่งที่เราควบคุมไม่ได้

กิจกรรม : คิดใหม่ ทำใหม่

เพื่อหัดคิดในมุมมองที่ต่างออกไป และลองนำไปใช้สร้างความรู้สึกใหม่ที่ต่อตนเอง

ตัวอย่างความคิดที่ 1 : อย่ามัวคิดมาก น้อยใจ เลี้ยว แต่ลุกขึ้นมาตอบโต้อย่างสุภาพ อ่านตัวอย่าง แล้วทำการบ้านความคิดละ 2 ข้อ

เพื่อน : อ้าว ! ซื้อข้าวแล้วไม่ซื้อน้ำด้วยหรือ จะซื้อเนี่ยไว้ไหน แค่แก้วละ 3 บาทเอง

เรา : เราจะกินอะไร ไม่กินอะไร ทำไม่ต้องมาเสียเวลาสนใจ เราไม่ได้ใช้สถานศักดิ์ของ เชือสักหน่อย

การบ้านที่ 1 :

การบ้านที่ 2 :

ตัวอย่างความคิดที่ 2 : ไม่มีความผิดพลาด มีแต่บทเรียนที่ใช้ประโยชน์ต่อไปได้

เรา : เมื่อกี้นี้ คุณthonเงินให้ฉันไม่ครบนะ ฉันให้แบงค์ 500 ไป
ต้องหอน 415 บาทซึ

คนขาย : คุณจำผิด แบงค์ 100 นะ จำผิดร้านหรือเปล่า

บทเรียน : วันหลังจ่ายร้านไหน ต้องรอจนรับเงินทอนให้ถูกต้องก่อน จะรีบจะไวนักหนา
แค่ไม่เกินนาที บทเรียนนี้แพงตั้ง 415 บาท

เรา : เทอมที่แล้ว คะแนนแย่ ชุดลงมาเยอะเลย เพราะอะไร อ่านหนังสือน้อยไป
ทำงานนอกเวลามากไป ลอกการบ้าน ติดผู้หญิง พนันบอด ฯลฯ

บทเรียน : เล่นพนันมากไป เสียเงิน เสียเวลา เสียเพื่อน ก็ตี รู้ด้วยตัวเองว่า
ไม่ดีอย่างไร สูกับความอยากของตัวเอง ดูสักตั้ง เรายิ่มแข็ง เพราะจะนั่น
เราต้องชนะ

การบ้านที่ 3 :

การบ้านที่ 4 :

ตัวอย่างความคิดที่ 3 : เขียนเป้าหมาย บอกวิธีไปให้ถึง

เป้าหมาย : เทอมนี้คะแนนเฉลี่ยต้อง 2.77 ถึงจะชุดคะแนนขึ้น

วิธีทำ : จัดลำดับวิชาไหนมีสิทธิลุ้น A มากที่สุด

วิชา ค.

วิชา ง.

วิชา จ.

ฯลฯ

วิชา ค. ต้องทำ 1._____ 2_____ 3_____

วิชา ง. ต้องทำ 1._____ 2_____ 3_____

วิชา จ. ต้องทำ 1._____ 2_____ 3_____

เป้าหมาย : ทางบ้านส่งให้เดือนละ 2,000 บาท ต้องใช้ให้พอ

วิธีทำ : เขียนรายการที่ต้องใช้

1. อาหาร 3 มื้อ มื้อละ 15 บาท เดือนละ	1,500 บาท
2. ของใช้ส่วนตัว สมุนไพร สูตรพื้นเมือง ผงชักฟอก เดือนละ	200 บาท
3. ของจุกจิก ปากกา สมุด เดือนละ	100 บาท
4. ค่าเขียนจดหมายส่งบ้าน เดือนละ	25 บาท
5. เหลืออยู่ด้วย	175 บาท
วิธีควบคุมยอดเงินใส่กระ เป้าวันละ	60 บาท

การบ้านที่ 5 :

การบ้านที่ 6 :

ตัวอย่างความคิดที่ 4 : เราก็เป็นนิสิตระดับมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง

ความคิด : มหาวิทยาลัยบูรพาอยู่ต่างจังหวัด เป็นมหาวิทยาลัยขนาดเล็ก ประวัติเป็นคนละด้านวิชาครุมาก่อน เรายุ่งที่ไหนไม่สำคัญ สนใจอะไรอย่าง ผู้สอนคนอื่นวันยังค่า วิชาครุพื้นฐานการศึกษาตลอดชีพ หรือสอนคนอื่นวันยังค่า วิชาครุพื้นฐานการศึกษาตลอดชีพ

ความคิด : มหาวิทยาลัยบูรพาอยู่ในภาคตะวันออก เศรษฐกิจดีที่สุดในประเทศไทย มีห้างภาครุตสาหกรรม เกษตรกรรม พานิชย์ ท่องเที่ยว ประสบการณ์เหล่านี้ มีอยู่พร้อมแล้ว เก็บเกี่ยวประโยชน์เรียนรู้ให้มากที่สุด เรียนที่นี่ เดียวเนี่ย ราคาถูกและจริงใจ ตั้งใจเสียอย่าง จะแพ้นิสิตมหาวิทยาลัยอื่นได้อย่างไร

การบ้านที่ 7 :

การบ้านที่ 8 :

ตัวอย่างความคิดที่ 5 : ไม่มีใครดีพร้อม ฉันเก่งเรื่อง.....แต่ไม่ค่อยถนัดเรื่อง.....

ความคิด : ฉันเก่งเขียนอะไรสักๆ ได้ใจความแต่เขียนร้อยกรองไม่ดีเลย

ความคิด : ฉันความรู้สึกในจะ จับอารมณ์คนได้เร็วมาก โชคดีที่ลืมง่าย ไม่จับแย่ อย่างรู้เลยว่า คนนี้หมั่นไส้เรา มากก哉 ! หมั่นไส้ตอบ แต่ก็แค่เดียวเดียว

ความคิด : เกลาฟังอาจารย์หนูที่อ้มค่อยเข้าใจหรอก ตามไม่ทัน แต่อ่านแล้วย่อเก่ง ฉันดูหนังสือสอบ ไม่ต้องใช้เวลามากหรอก

การบ้านที่ 9 :

การบ้านที่ 10 :

ตัวอย่างความคิดที่ 6 : อดีตแก้ไขเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่อนาคต สร้างใหม่ ทำใหม่ได้

ความคิด : เทอมที่แล้ว จนใจจิง ๆ ทำงานไม่ทันทุจริตในการสอบ โดยปรับ F ไป
ก็สมควร เราทำจริง เทอมนี้ลงใหม่วิชานี้ ต้องพยายามให้ได้ A
ไปเกลี่ยคะแนนเก่า

ความคิด : เราภัยพ่อห่างเหินกันนะ ต่างคนต่างบุ่งเรื่องของตัวเอง ผลเดียวเดียว
พ่อจะ 50 แล้ว ครึ่งศตวรรษแล้ว เวลาอาจเหลือไม่นาน เราเป็นลูกเริ่มก่อน
ดีที่สุด กลับบ้านคราวนี้ จะตามพ่อไปทำสวนด้วย

ความคิด : อาจารย์เข้าใจว่า เราไม่รับผิดชอบส่งงานช้า ขาดเรียนบ่อย ช่วงนั้นกำลัง⁺
ติดลมกิจกรรม เสียภาพพจน์ไปหมด แต่ภาพพจน์สร้างใหม่ได้ เทอมนี้ฝึกงาน
หน่วยกิตมากตั้งใจ มีสิทธิ์ลุ้น A อยู่แล้ว เป็นโอกาสให้เราได้เปลี่ยน
ภาพพจน์ใหม่

การบ้านที่ 11 :

การบ้านที่ 12 :

ตัวอย่างความคิดที่ 7 : ไม่มีใครเข้าใจรวมชาติได้ ชีวิตที่เป็นสุข คือ ชีวิตที่อยู่ร่วมกับสรรพสิ่ง
ตามธรรมชาติได้

ความคิด : อาการร้อน อบอ้าว ดูหนังสือไม่รู้เรื่อง ไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อตัวใหม่
เปลี่ยนไปนั่งที่ระเบียง

ความคิด : พ่อ-แม่ ทะเลาะกันมาก คงจะหย่ากันในที่สุด เราเป็นลูกไม่อยากให้เกิดขึ้น
ทำหน้าที่ลูก ไม่สร้างปัญหาเพิ่ม แล้วค่อยฟังว่า พ่อแม่จะให้เราทำอะไรบ้าง
ปัญหาผู้ใหญ่ยกเกินกว่าที่จะเข้าใจ

ความคิด : ทะเลสักปีก ขยายเต็มไปหมด ผู้คนไม่สนใจการท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อม น่ากลุ้ม
เลิกกลุ้ม ลงมือแก้ที่ตัวเอง ทิ้งขยะเป็นที่มั้ย เจอกายภาพอเก็บได้ เก็บมั้ย
มารณรงค์ในมือกันดีกว่า พอดีกับการได้

การบ้านที่ 13 :

การบ้านที่ 14 :

แบบฝึกที่ 3 : ลูกใช้ความคิด ก-ข-ค

หลักการ

อุบາຍลูกใช้ความคิดสามารถนำมาใช้ช่วยเราควบคุมอารมณ์ ช่วยแก้ปัญหาและช่วยให้เราสามารถแสดงพฤติกรรมที่ส่งเสริมความภาคภูมิใจในตนเอง ทั้งนี้ เพราะความคิดนำมา ซึ่ง ความรู้สึก และอารมณ์ เมื่อเรารู้สึกหรือมีอารมณ์เช่นใด ก็จะผลักดันให้แสดงพฤติกรรมตามนั้น ออกไป

ก. เพื่อนล้อซื่อพ่อเรา

ข. เราโกรธ

ค. เราเตะเพื่อน

หยุดลำดับลูกใหม่สัก 1 นาที เราจะพบว่า ที่จริง เพราะ

ก. เพื่อนล้อซื่อพ่อ

ข. เราคิดว่าเพื่อนดูถูกล้อเลียน จึงโกรธ

ค. เราเตะเพื่อน

แต่ถ้าขั้น ข. เปลี่ยนไป

ก. เพื่อนล้อซื่อพ่อ

ข. เราคิดว่า เพื่อนรัก แย่เล่น จึงไม่ถือสา

ค. ล้อซื่อพ่อเพื่อนกลับไป หรือพูดว่า เย้ย ! เดียวพ่อคุยก็ตามyle

ดังนั้นพฤติกรรมขั้น ค. จึงขึ้นอยู่กับความคิดในขั้น ข.

กิจกรรม : ฝึกลูกใช้ความคิด ก-ข-ค. ทางบวก

ตัวอย่าง ก. เพื่อนหักทำไม่มาสาย

ข. เพื่อนชอบแส คอยจับผิดเรา โกรธ

ค. หุ่ะอะไวของเธอด้วย ยุ่งไม่เข้าเรื่อง หรือหน้างอ

ก. เพื่อนหักทำไม่มาสาย

ข. เพื่อนเป็นห่วง สนใจเรา ชาบชี้ง

ค. ลืมตั้งนาฬิกาปลุก เก็บชีทให้เราแล้วแม่เลย

- ตัวอย่าง :**
- ก. พ่อไม่ค่อยถามเรื่องเรียนของเราเหมือนที่ค่อยถามของน้องชาย
 - ข. พ่อไม่สนใจเรา ไม่รักเท่านั้ง เสียใจ
 - ค. หลบหน้าพ่อ ห่างเหิน
- ก. พ่อไม่ค่อยถามเรื่องเรียนของเราเหมือนน้องชาย**
- ข. พ่อไม่นิ่งเรา เพราะเราตั้งใจเรียน ผลการเรียนก็ดี พ่อทำดูถูกที่ต้องดูแลน้อง ที่ต้องการความช่วยเหลือมากกว่าเรา เข้าใจ ชาบชี้ที่พ่อสอนใจ รู้จักลูก ตัวเองทุกคน**
- ค. รักพ่อ ตั้งใจเรียน ไม่เพิ่มภาระให้พ่อ**
- ตัวอย่าง:**
- ก. แม่บอกรว่า มีขันมอยู่ในตู้เย็นเหลือให้น้องบ้าง วันนี้น้องกลับเย็น
 - ข. แม่รักน้อง ห่วงน้องมากกว่าเรา ไม่ไว้ใจเรา มองเราเป็นคนไม่รู้จักคิด น้อยใจ โกรธ
 - ค. ไม่กินก็ได้
- ก. แม่บอกรว่า ขันมีอยู่ แต่เหลือให้น้องบ้าง**
- ข. แม่สะกิดเรา อย่าแพลง เดียวอ้วน กินอะไรก็คิดถึงคนอื่นด้วย แม่รักลูก อุตสาห์เก็บไว้ให้ลูก ๆ ชาบชี้**
- ค. จำแม่ หูซึมแครหินเดียวก่อนนะ เดียวน้องมาแล้วกินด้วยกัน แม่ด้วย ขันม่ากินจัง ฝีมือแม่แน่เลย**

แบบฝึกหัด

ฝึกเขียนลูกอิจิความคิดต่อสิ่งเร้าที่เป็น

1. พ่อหรือแม่

ก.....

ข.....

ค.....

ก.....

ข.....

ค.....

2. พี่หรือน้อง

ก.....

ข.....

ค.....

ก.....

ข.....

ค.....

3. เพื่อน

ก.....

ข.....

ค.....

ก.....

ข.....

ค.....

4. อาจารย์

ก.....

ข.....

ค.....

ก.....

ข.....

ค.....

5. เพื่อนต่างวิชาเอก

ก.....

ข.....

ค.....

ก.....

ข.....

ค.....

6. เพื่อนพิเศษ (ถ้ามี)

ก.....

ข.....

ค.....

ก.....

ข.....

ค.....

แบบฝึกที่ 4 : คิดวิธีแก้ปัญหาห้าย ๆ วิธี

หลักการ : ปัญหาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ไม่มีใครหลีกพ้นปัญหา เพราะฉะนั้นเผชิญและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เพื่อเป็นผู้ชนะ ไม่ใช่ผู้แพ้ ขั้นตอนนิสิตปัญหามีดังนี้

1. ตระกูลของทบทวนความรู้สึก เพื่อให้เข้าใจว่า ปัญหาคืออะไร
2. ทบทวน สรุป เพื่อยืนยัน ปัญหา
3. คิดวิธีแก้ห้าย ๆ วิธี
4. ประเมินผลที่จะเกิดตามมาจากการแก้แต่ละวิธี
5. เลือกวิธีที่ทำให้รู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเอง หากกว่าวิธีที่เข้าเติมตัวเอง

ตัวอย่าง 1 : ปัญหา = ฉันไม่ชอบเรียนวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ เป็น

1. ตระกูลของ ไม่ชอบ เพราะ ข้ามโน้มเข้าด้านไม่ทัน อาจารย์ยกตัวอย่างจากประสบการณ์ตัวเอง คนละบุคคลกับเรา ไม่น่าสนใจ หลายคนมาเรียนลุ้นเกรด ไม่ตั้งใจ คุยกันดัง รำคาญ เรียนก็สนุกดี แต่เกรดไม่ดี ข้อสอบตอบยาก ไม่รู้จะไรผิด/ถูก สงสัยอาจารย์ใช้หลักๆ ฯลฯ
2. ยืนยัน ปัญหาอยู่ที่ไม่ชอบเนื้อหา ต้องลงให้น่วยกิตครบ แต่ถ้าไม่ระวังมีสิทธิ์ชุดเกรดให้ต่ำลง

3. วิธีแก้ :

- 3.1 พิจารณาว่า ประโยชน์อะไรบ้าง
- 3.2 มาเรียนให้ครบ 80% พอก เวลาสอบห้อง Sheet
- 3.3 นั่งใกล้คนที่เรารัก เปลี่ยน เป็นสุข
- 3.4 บอกอาจารย์ให้เปลี่ยนวิธีสอนให้สนุก เร้าใจ

4. ประเมินผลที่จะเกิดตามมา

3.1 จริง ๆ แล้วก็มีประโยชน์ เข้าใจน้องชายวัยรุ่นมากขึ้น ไม่แสดงการรังเกียจ เป็นอย่าง หรือไม่มีทางแก้อะไรได้หรอก คนเปลี่ยนยาก รู้ไปก็แก้ไม่ได้ แม้แต่ตัวเอง

3.2 ทำได้ และมีสิทธิ์ลุ้นเกรด
3.3 ถ้าเขารู้แก้ เปลี่ยนที่นั่ง เวลาเรามีเวลา เอกความสุขของเราไปฟากกับ คนอื่น สายเป็นเสียงเอกสารหัวใจ

3.4 แก่ปากจัด โดยออกกลับແນ່ງๆ ว่า ฉันสอนระดับมหาวิทยาลัยนะ ไม่ได้แสดง talk show

5. คิดไปคิดมา 3.2 ดีที่สุด

ตัวอย่าง 2 : ปัญหา = ไม่ชอบทำงานกลุ่มกับนาย ก

1. ต้องตรวจสอบ ไม่ชอบ เพราะนาย ก เขายังไม่ค่อยทำ แต่ใส่ชื่อในกลุ่ม เวลาได้คะแนนได้เท่ากันทุกคน
2. ยืนยัน ปัญหาอยู่ที่ไม่กล้าขัดนัย ก ออกไป
3. วิธีแก้ :
 - 3.1 บอกตรง ๆ ว่า กินแรงเพื่อน ไม่ต้อนรับ
 - 3.2 แนะนำ นาย ก ไปเข้ากลุ่มอื่น
 - 3.3 ประชุมแบ่งงาน และมีเส้นตาย ใครไม่มีงานมากกลุ่มจะไม่ใส่ชื่อให้
 - 3.4 ประชุมว่า งานกลุ่มครั้งนี้ใครต้องทำอะไรบ้าง ถ้าใครมาประชุมไม่ได้ หรือทำไม่ได้ ควรถอนตัวออกไป
4. ประเมินผลที่จะเกิดตามมา
 - 3.1 เสียเพื่อน เสียภาพลักษณ์ตัวเอง
 - 3.2 อาจไม่สำเร็จ นาาย ก ปฏิเสธไม่ไปได้
 - 3.3 งานไป งานส่วนรวมเสีย
 - 3.4 ผลกระทบต่อเริ่มต้น ประเมินตัวเองและเจ้าตัวรับรู้ก่อน ถ้าขาดสมาร์ทิกไปรับแผนงานทัน

5. ทบทวนแล้ว 3.4 ดีที่สุด

กิจกรรมฝึกหัด

เขียนปัญหาที่ตนประสบอยู่มา 3 ปัญหา แล้วเขียนขั้นตอนการคิดแก้ปัญหาตามลำดับ
ปัญหาที่ 1.....
.....

ลำดับความคิด

1. ต้องตรวจสอบ.....
.....
2. ทบทวนสรุป.....
.....

3. วิธีแก้ :

.....
.....
.....
.....
.....

4. ผลที่จะตามมา

.....
.....
.....
.....
.....

5. เลือก.....

ปัญหาที่ 2.....

ลำดับความคิด

1. ตัวกรอง.....

2. ทบทวนสรุป.....

3. วิธีแก้ :

4. ผลที่จะตามมา

.....
.....
.....
.....
.....

5. เลือก.....

ปัญหาที่ 3.....

ลำดับความคิด

1. ตัวก็ต่อง.....

.....
.....

2. ทบทวนสรุป.....

.....
.....

3. วิธีแก้ :

.....
.....
.....
.....
.....

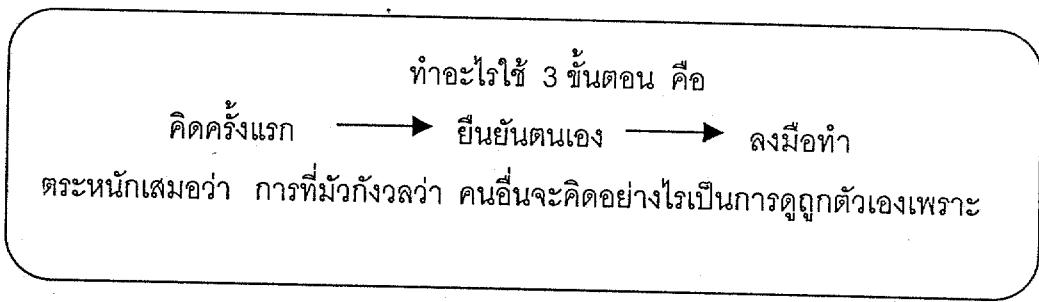
4. ผลที่จะตามมา

.....
.....
.....
.....
.....

5. เลือก.....

แบบฝึกที่ 5 : บันได 3 ขั้นสู่ความภาคภูมิใจ
 คิด → ยืนยันตนเอง → ทำ

หลักการ

1. เราไม่มีทางรู้แน่ชัดว่า คนอื่นคิดอย่างไร
2. คนอื่นคิดอย่างไร ไม่มีผลให้ผลเสียต่อเราอยู่แล้ว ตัวอย่างเช่น ถ้าเข้าคิดดีต่อเรา ชุม พุดถึงแต่ด้านดีของเรา แต่เขาใช้เราเพื่อประโยชน์ของเข้า ความคิดที่ดีของเขาก็ไม่ได้ช่วยหรือ มีประโยชน์อะไรต่อเรา อีกคนหนึ่งพูดถึงเราไม่ดีนัก ไม่รู้จักเราดีพอ เรายาทำงานด้วยกัน เขากลับ ปฏิบัติต่อเราอย่างยุติธรรม นับถือเรา พึงความคิดของเรา ความคิดที่ไม่เป็นมิตรกับเรา ก็ไม่มีผล อะไรต่อเราเหมือนกันดังนั้น ควรจะชุม จะนินทา ช่างเข้าเดิม เรา main ใจภูมิใจในตนเองก็ทำ เพราะอย่างไร เรายกิ้นข้าวเราเองอยู่แล้ว ไม่ได้ขอข้าวเขากิน

ตัวอย่าง ก : สมมติฐานเป็นครูโรงเรียน ดัง เตรียมสอบคัดเลือก

1. คิด : โรงเรียนเก่าแก่ มีอายุถึง 60 ปี มั่นคงแน่นอน คนที่จะสอนที่นี่ต้องมีคุณภาพ เสียสละ ความประพฤติดี โรงเรียนศาสนานะ

2. ยืนยัน : เรา main ใจ ทำงานที่นี่ได้แน่ ความรู้แน่น ความตั้งใจสูง โรงเรียนรู้เพิ่ม ปรับตัว เติบโตอย่างเรา เป็นคนดีมาตลอด ไม่มีประวัติด่างพร้อย

3. ทำ : - ค้นประวัติโรงเรียน

- สอบถามพูดคุยกับครู ผู้ปกครอง หานโยบายโรงเรียน
- เตรียมเสื้อผ้า ทรงผม การแต่งตัว
- เตรียมความคิดเห็นต่อการปฏิรูปการศึกษาที่กำลังมาแรง
- ทบทวนหลักสูตรวิชาที่สมัครสอน

ตัวอย่าง ข : ต้องเรียนวิชาบังคับ ที่ผ่านมาตากันมาก ขนาดคนเก่งๆก็ยังติดนิยม
ยังตามาแล้ว

1. คิด : วิชาบังคับ ไม่มีทางเลี่ยง นอกจากหันหน้าซื้อย่างเดียว เรียนเทอมนี้ดีแล้ว
วิชาหนักๆ มีแค่ 3 วิชา

2. ยืนยัน : ไม่มีอะไรเกินความพยายาม เราตั้งเป้าแค่ B ทำได้แน่ สอบถามจากรุ่นพี่
ที่เคยเรียน คะแนนมีทั้งสอบและทำแบบฝึกหัด หลักวิชาที่ยาก เราก็ผ่านมาแล้ว วิชานี้ก็ต้อง
ผ่านได้เหมือนกันแน่นอน

3. ทำ : - ทำแบบฝึกหัดทุกชิ้น ชิ้นไหนผิด ตามอาจารย์จนเข้าใจ
 - เข้าเรียนไม่ขาด ตั้งใจฟัง
 - ขอรุ่นพี่ช่วยติว
 - ติวกับเพื่อนเป็นกลุ่ม
 - ถามแนวข้อสอบรุ่นพี่และอาจารย์

ตัวอย่าง ค : สมัครประกวดโครงการพัฒนา ม.บูรพา คนส่งประกวดเยอรม รางวัลเป็น
ทุนการศึกษา 1 ปี

1. คิด : เข้าประกวด ถ้าได้ช่วยผ่อนภาระพอแม่ได้ เป็นประวัติดีในการสมัครงาน เป็น
โอกาสแสดงความสามารถ ความคิดวิเคราะห์

2. ยืนยัน : เราทำได้ อยู่ในมหาวิทยาลัย มา 3 ปีแล้ว รู้จักทุกแห่งหน และบริการทุกด้านของมหาวิทยาลัย ทุกคนมีสิทธิ์จะคิด เราก็คิดได้เหมือนคนอื่น ไม่ด้อยกว่าเขาแน่ ก็ต้องลอง
ให้คนอื่นตัดสิน ซึ่งกับเราสำคัญ ไม่ใช่แค่ ใจไม่สู้ ประทุมเดียวคือ แพ้

3. ทำ : - ชวนเพื่อนตั้งกลุ่มช่วยกันทำ
 - กำหนดทิศทางของโครงการ
 - กำหนดวันนัดทำงานด้วยกัน

แบบฝึกหัด : คิดสถานการณ์ที่นิสิตต้องเผชิญให้บันได 3 ขั้น ในการพิจารณาสถานการณ์นั้น

สถานการณ์ที่ 1 : แข่งขันกับเพื่อนรุ่นวุ่นราวกរากเดียวกันในกิจกรรม.....

1. คิด :

.....
.....
.....
.....
.....

2. ยืนยัน :

.....
.....
.....
.....
.....

3. ทำ :

.....
.....
.....
.....
.....

สถานการณ์ที่ 2 : เอกชนตัวเอง ขาดนิสัย.....

1. คิด :

.....
.....
.....
.....
.....

2. ยืนยัน :

.....

.....

.....

.....

3. ทำ :

.....

.....

.....

.....

สถานการณ์ที่ 3 : เสนอแนะมหาวิทยาลัยเรื่อง.....

.....

.....

.....

1. คิด :

.....

.....

.....

.....

2. ยืนยัน :

.....

.....

.....

.....

3. ทำ :

.....

.....

.....

.....

แบบฝึกที่ 6 : 10 คำถามก่อนตัดสินใจ

หลักการ ก่อนตัดสินใจอะไร ตามตัวเองด้วยคำถาม 10 ข้อ ต่อไปนี้

1. อะไรจะเป็นสิ่งที่แย่ที่สุดที่จะเกิดขึ้นได้ ถ้า.....
2. อะไรจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่จะเกิดขึ้น ถ้า.....
3. การตัดสินใจทำอย่างนี้ช่วยอะไรฉันได้บ้าง
4. การทำอย่างนี้จะเป็นผลร้ายอะไรต่อฉันบ้าง
5. ถ้าคนอื่น ๆ ไม่เห็นด้วยกับฉัน อะไรจะเป็นสิ่งที่แย่ที่สุดที่จะเกิดกับฉัน
6. ถ้าคนอื่น ๆ คิดไม่ดีกับฉัน อะไรจะเป็นสิ่งที่ร้ายที่สุดที่จะเกิดขึ้นกับฉัน
7. มีทางเลือกอื่นหรือวิธีอื่นสำหรับฉันไหม
8. อะไรจะเป็นผลที่เกิดตามมาจากการทางเลือกอื่นที่เป็นไปได้
9. อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันควรทำ
10. อะไรคือสิ่งที่แย่ที่สุดที่ฉันต้องทำ

ตอบคำถาม 10 ข้อนี้ ก่อนตัดสินใจ

ตัวอย่าง 1 : เพื่อนผู้หญิงที่เรียนด้วยกัน สนใจกันมากควบหากันมา 3 ปีแล้ว ชวนไปเที่ยงบ้าน เขายังคงดูดี ช่วงปิดเทอม ครอบครัวของเพื่อนเป็นชาวประมงระดับชาวบ้าน พอกับพี่ชาย ออกเรือหาปลา แม่กับพี่สาวสองคนทำปลาเดิม ปลาแห้ง กะปิขาย พี่ ๆ เรียนจบชั้นประถม 6 เท่านั้น เพื่อนของเรานางรัก มีอัธยาศัย ดูเป็นครอบครัวที่จนแต่รายความรักความอบอุ่น เราเป็นลูกข้าราชการครูระดับอาจารย์ใหญ่ยังไม่เคยไปค้างคืนกับครอบครัวในนามาก่อน จะไปดีไหม

1. ถ้าไป แย่ที่สุดที่จะเกิดขึ้นคือ เรื่องล้มกลางทะเล
2. ถ้าไป สิ่งที่ดีที่สุดคือ ไม่ต้องห่วงเพื่อนที่ลึกซึ้งขึ้น
3. ถ้าไป ให้อะไรดี ๆ กับฉันบ้าง พักผ่อน พื้นฟูสุขภาพกายและใจ ใกล้ชิดธรรมชาติ ได้รู้จักชีวิตชาวประมง ได้รู้จักรอบครัวเพื่อน ได้เติมรสชาดให้กับชีวิตปกติของตัวเอง
4. ถ้าไป อะไรร้าย ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ พ่อแม่น้อยใจที่ปิดเทอมไม่อยู่กับพ่อแม่เดี๋มที่ผิดสัญญากับน้องชายที่จะช่วยเขาติวสอบเข็นทรานซ์ ต้องดึงเงินที่ออมไว้มาใช้ จะอยู่จะกินแบบเข้าได้หรือ แบลกที่จะนอนหลับไหม จะเป็นตัวแบลกที่ทำให้พากษาต้องลำบากใจไหม
5. ถ้าพ่อ-แม่มีเมื่อเห็นด้วย สิ่งที่แย่ที่สุดคือ ถูกมองว่าไม่รักไม่ห่วงพ่อแม่ เห็นเพื่อนดีกว่า

6. ถ้าคร่า มองว่า ฉันเริ่มใจแตกอย่างไปเพียงแค่คืน สิ่งที่ร้ายที่สุดที่จะเกิดกับฉันได้คือ ฉันคงรู้สึกหุ่นหิน รำคาญที่คนอื่นไม่เข้าใจฉันบ้าง

7. มีทางเลือกอื่นใหม่ มี ขอไปคุยกับพ่อแม่ก่อนขอไปเป็นเทอมสอง หรือชวนเพื่อนไปด้วยกีกคน

8. สงสัยถ้าไปขอพ่อแม่ก่อน คงได้ไปเทอมสอง แต่ต้องโคนพ่วงน้องชายไปด้วยแน่ ๆ ยิงແย์หนักเข้าไปอีก

9. สิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันควรทำคือ ลองขออนุญาตพ่อแม่ดูก่อน

10. สิ่งที่แย่ที่สุดที่ฉันต้องทำคือ เอาเงินของลินมาใช้

ตัดสินใจ : ไป ไม่ไป

ตัวอย่าง 2 : เพื่อนชายในกลุ่มเดียวกัน ชวนกันไปทำงานเป็นเด็กเสริฟที่คลับใหญ่ใกล้มหาวิทยาลัย ทิปดี สนุกได้ฟังเพลง "ได้ดูโซร์" ได้สัมผัสชีวิตกลางคืนโดยไม่ต้องเสียเงินเองถ้าไม่หวงตัว อาจมีรายได้พิเศษ ทำหรือไม่ทำดี

1. ถ้าทำ สิ่งที่แย่ที่สุดจะเกิดขึ้นคือ จวงนอน ผลกระทบเรียนคงตกลงมาบ้าง

2. สิ่งที่ดีที่สุดที่จะได้คือ มีรายได้เพิ่ม ช่วยแบ่งเบาภาระทางบ้านได้

3. ถ้าไปทำ ช่วยให้ฉันรับภาระทางบ้านน้อยลง ผ่านความน่าเบื่อของแต่ละคนไปได้สนุกมีชีวิตชีวา ได้เห็นชีวิตกลางคืน จะได้ไม่หลงเหลือตอนหลัง

4. แล้วผลร้ายที่จะเกิดล่ะ เสียสุขภาพ มีผลกระทบต่อการเรียน จริยธรรม อาจติดเชื้ออบายมุข ถ้ามีเรื่องราวยิบกัน ตีกัน มีสิทธิ์โดยลูกหลง

5. ถ้าพ่อแม่รู้ ไม่เห็นด้วยแน่ ๆ แม่จะเป็นห่วงมาก ฉันก็จะรู้สึกแย่มากที่ทำให้แม่เป็นทุกข์ เดี่ยวแม่ก็จะทำงานหนักขึ้น ลงเงินมาให้มากขึ้น

6. ถ้าคนอื่นคิดไม่ดีกับฉัน สิ่งที่ร้ายที่สุดที่จะเกิดกับฉันคือ เขากองคิดว่า ฉันหาโอกาสไปเป็นคุณตัวกับเข้าด้วยลงมั้ง

7. มีทางเลือกอื่นคือ ไปทำแค่อาทิตย์ละ 3 วัน หรือไม่ก็ช่วยงานในครัว หรือช่วยที่บาร์เหล้า

8. ถ้าเลือกไปแค่ 3 คืน เงินน้อยลง ผลกระทบต่อสุขภาพและการเรียนน้อยลง ถ้าไปทำแต่ในครัวเงินน้อย งานหนัก ไม่เห็นอะไร ถ้าทำที่บาร์เหล้าอาจไม่ได้ทำ เพราะงานตรงนี้ต้องมีประสบการณ์ และมีเด่นเหมือนกัน ทำไม่เป็นเดี่ยวโคนแก้วป่าใส่หน้า อยู่กับคนมาไม่ใช่ของง่าย

9. สิ่งที่ดีที่สุดที่ควรทำคือ ทำเฉพาะคืนที่วันรุ่งขึ้นเรียนไม่หนัก แต่ปัญหาจะได้อ่ายไปที่อยากได้หรือไม่

10. สิ่งที่แย่ที่สุดที่ต้องทำคือ ต้องทำตัวพินอปพิเทาเอาใจพากห่องราตรีทั้งหลาย คนพากนี้มีความคิดว่า เสียเงินซื้อความสุข ก็จะตักแต่งให้คุ้ม เราท่านรับใช้พากนี้ได้ແນ່ງหรือ ทนดูໂລວ
ดูการละเล่นที่กระแทกกระท้นอารมณ์เราได้หรือ

ตัดสินใจ : ทำ ไม่ทำ

แบบฝึกหัด : พิจารณา ก่อนตัดสินใจด้วยการตอบคำถาม 10 ข้อก่อน

ปัญหาที่ 1 :

.....

ตอบคำถามที่ 1:

.....

ตอบคำถามที่ 2:

.....

ตอบคำถามที่ 3:

.....

ตอบคำถามที่ 4:

.....

ตอบคำถามที่ 5:

.....

.....

.....

ตอบคำถามที่ 6:.....

ตอบคำถามที่ 7:.....

ตอบคำถามที่ 8:.....

ตอบคำถามที่ 9:.....

ตอบคำถามที่ 10:.....

ตัดสินใจ.....

ปัญหาที่ 2 :

ตอบคำถามที่ 1:.....

ตอบคำถามที่ 2:.....

ตอบคำถามที่ 3:.....

ตอบคำถามที่ 4:

.....

.....

ตอบคำถามที่ 5:

.....

.....

ตอบคำถามที่ 6:

.....

.....

ตอบคำถามที่ 7:

.....

.....

ตอบคำถามที่ 8:

.....

.....

ตอบคำถามที่ 9:

.....

.....

ตอบคำถามที่ 10:

.....

.....

ตอบสิ่นใจ:

แบบฝึกที่ 7 : ลดแรงกดดันด้วยตนเอง

หลักการ : เมื่อได้รับสีกหิม เศร้า เสียใจ หรือลดแรงกดดันเหล่านี้ ด้วยการบอกตัวเองว่า

“ฉันจะพยายามไม่เศร้า ไม่เสียใจ แม้จะทำไม่ได้ทันที ไม่ได้หมายความว่า ฉันหมดหวังที่จะเอาชนะความเศร้าได้ มันมีความหมายว่า ฉันต้องพยายามเพิ่มขึ้น ที่จะไม่ชั่มเศร้า ฉันรู้ดีว่าด้วยความพยายามของฉัน ความชั่มเศร้าจะลดลงเรื่อยๆ จนฉันเอาชนะได้ในที่สุด”

เมื่อได้รับสีกังวล กลัว เครียด บอกตัวเองว่า

“ฉันจะพยายามไม่กังวล แม้จะทำไม่ได้ในทันที ไม่ได้หมายความว่า ฉันเอาชนะความกังวลนี้ไม่ได้ มันหมายความว่า ฉันต้องพยายามเพิ่มขึ้นที่จะไม่กังวล ฉันรู้ดีว่าด้วยความพยายามนานะพยายามของฉัน ความกังวลจะลดลงเรื่อยๆ จนฉันเอาชนะมันได้ในที่สุด”

แบบฝึก : 1. เ肄ิ่นถึงสถานการณ์ที่ทำให้ชั่มเศร้า เสียใจ ที่เกิดขึ้นกับตนเองที่บ้าน.....

หลังจากบอกตัวเองเป็นเวลา วัน

ฉันรู้สึก

2. สถานการณ์ที่ทำให้ชั่มเศร้า เสียใจที่เกิดขึ้นกับตนเองที่มหาวิทยาลัย.....

หลังจากบอกตัวเองเป็นเวลาประมาณ วัน

3. สถานการณ์ที่ทำให้กังวล กลัวที่บ้าน.....

.....

หลังจากบอกตัวเองเป็นเราประมาณ วัน

ฉันรู้สึก.....

4. สถานการณ์ทำให้กังวล กลัว ที่มหาวิทยาลัย.....

.....

หลังจากบอกตัวเองประมาณ วัน

ฉันรู้สึก.....

.....

แบบฝึกที่ 8 วิธีลดความกังวล

หลักการ : ความกังวลที่มีมากและติดต่อกันยานานเป็นอันตรายต่อสุขภาพใจและกาย แต่ถ้าไม่มีความกังวลเสียเลย ก็ไม่มีไฟที่จะช่วยคนให้กระตือรือร้น เมื่อได้เกิดความกังวล ที่ยืดเยื้อ ลดเสียด้วยการบอกรู้夷เองดังนี้

“ฉันจะพยายามไม่กังวล แต่ถ้าฉันหยุดกังวลไม่ได้ทันที ก็ไม่ได้หมายความว่า ฉันจะมีคุณค่าน้อยลง แต่หมายความว่า ฉันต้องพยายามมากขึ้นที่จะไม่กังวล ไม่เข้าไม่นานฉันก็จะกังวลน้อยลง ในที่สุดฉันก็จะประสบความสำเร็จอย่างที่ตั้งเป้าหมายไว้”

ตัวอย่างที่ 1 : นาย ก. สอบความถนัดทางคณิตศาสตร์ไปแล้ว กังวลว่า จะได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์ ทำให้เรียนวิชาเอกพิสิกส์ไม่ได้ กว่าจะรู้ผลออก 2 สัปดาห์ นาย ก. บอกตัวเองดังข้างต้น ไปวันละ 2-3 ครั้ง พอดีกับวันที่ 7 นาย ก. รู้สึกกังวลน้อยลง และมีความคิดว่า

- ถ้าสอบผ่านเกณฑ์ ดี ได้เรียนวิชาเอกพิสิกส์ตามที่ตั้งใจไว้ อนาคตการทำงานดี
- ถ้าไม่ผ่านเกณฑ์ ก็ยังมีทางเลือกอื่นอีกคือ เรียนวิชาเอกเคมี หรือชีวิตศาสตร์ หรือภาษาอังกฤษ ซึ่งก็มีอนาคตการทำงานสำหรับครุศาสตร์เหล่านี้

ตัวอย่างที่ 2 : นิสิตฝึกสอนของข้อสอบกลางเทอมสอบนักเรียนไปแล้ว ได้รับคำวิจารณ์จากอาจารย์นิเทศก์ว่า ข้อสอบที่ออกไป 50 ข้อ มีจำนวนถึง 40 ข้อ หรือ 80% ที่ถูกความจำ นิสิตกังวลมาก เพราะตั้งเป้าหมายคะแนนฝึกสอนไว้ A

นิสิตบอกตนเองดังข้างต้นไปวันละ 3 ครั้ง พอดีกับวันที่ 14 นิสิตกังวลน้อยลงและ มีความคิดว่าคำวิจารณ์ของอาจารย์นิเทศก์จะไม่ส่งผลกระทบถึงคะแนนฝึกสอน เพราะนิสิตจะปรับปรุงแก้ไขหรือออกข้อสอบ เมื่อทำได้ดีขึ้น อาจารย์จะเห็นพัฒนาการ คะแนนต้องเพิ่มขึ้นแน่นอน เป็นการดีด้วยข้าที่เริ่มไว้ที่คะแนนไม่ดีนัก ความก้าวหน้าจะได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

ความเห็นอาจารย์นิเทศก์มีผลต่อคะแนนฝึกสอนเพียง 10% เท่านั้น ระหว่างนั้น ถ้าตั้งใจทำงานทั้งสอนและงานอื่น ๆ คะแนนจากอาจารย์ฟีลลี่ย์ต้องดีแน่ ๆ แม้ใจว่า จะได้ A ฝึกสอนอย่างที่ตั้งใจไว้

ตัวอย่างที่ 3 : นิสิตกำลังอารมณ์ไม่ดี ทราบผลสอบวิชาที่กังวลอยู่ ปรากฏว่าผลออกมากไม่ดี อาย่างที่วิตกก ใจความแน่นสมลงมากมากที่เดียว เพื่อนร่วมห้องพากันห้อ ปกติสนใจกันดี พูดคุย ซักถามตามปกติ นิสิตคาดออกไปว่า “หยุดพูดมากเสียที่ ฉันรำคาญมาก” เพื่อนเจยบไปหันที 3 วันแล้วที่เพื่อนไม่พูดด้วย นิสิตกังวลว่าเพื่อนโกรธ และรู้สึกไม่ดีต่อตัวเอง

นิสิตบ่นก็ตัวเองดังข้างต้นไปวันละ 1 ครั้ง วันที่ 4 นิสิตคลายกังวลลง และมีความคิดว่า เรายังคงที่ควบคุมอารมณ์ไม่ดี ตัวดออกไปอย่างนั้น เป็นเราโดยบังเอิญหรือเหมือนกัน วันที่ 5 เพื่อนคงจะโกรธน้อยลง เราจะเริ่มการขอโทษด้วยการแสดงถึงความจริงใจ พูดขอโทษ ทำดี ให้โทษด้วยการจัดห้องให้เรียบร้อย เก็บดอกแก้วห้อมที่บ้านสะพรั้งหน้าตีกเรียนมาใส่ขวดวางไว้ ที่ได้ทำงานเพื่อน เล่าให้เพื่อนฟังถึงความกังวลของเรา เพื่อนต้องหายโกรธเราแน่ๆ

แบบฝึกหัด นึกถึงความกังวลที่ตนมีอยู่ในปัจจุบันมา 2 เรื่อง ลองใช้วิธีลดความกังวล ด้วยการบอกตัวเอง และบันทึกผลการทดลอง

ความกังวลที่ 1 :

ผลการทดลอง ใช้เวลาบอกตนเอง ครั้ง/วัน

สรุปความคิดสุดท้าย:

ความกังวลที่ 2 :

ผลการทดลอง ใช้เวลาบอกตนเอง ครั้ง/วัน

สรุปความคิดสุดท้าย:

แบบฝึกที่ 9 : บันได 3 ขั้น สู่ความสำเร็จ

หลักการ : การงานสิ่งใดที่ทำ ถ้าประสบความสำเร็จป้อยเสมอ ผลงานให้มีความภาคภูมิใจ ในตนเองเพิ่มขึ้น มั่นใจมากขึ้น ดังนั้นจึงควรพยายาม “สำเร็จ” บันไดที่นำไปสู่ ความสำเร็จมีดังนี้

บันไดขั้นที่ 1 : กำหนดเป้าหมายอย่างมีระบบโดย

1. คิดให้ชัดว่าต้องการทำอะไรให้สำเร็จ
2. เขียนออกมาสั้น ๆ
3. พิจารณาว่าจำเป็นต้องใช้อะไรบ้าง เช่น
 - กำลังกายต้องทำอะไร
 - กำลังทรัพย์เพียงใด จากไหน
4. กำหนดวันที่ตั้งใจทำให้สำเร็จ
 - เขียนวันที่ไว้เลย
 - แบ่งเป้าหมายเป็นตอน ๆ และกำหนดวันแล้วเสร็จ
5. เขียนแผนปฏิบัติสู่เป้าหมาย
 - เขียนวิธีที่จะทำสั้น ๆ
 - กำหนดกระบวนการที่จะวัดร่วบรวมเป้าหมายหรือไม่
 - เขียนกระบวนการวัดอุปกรณามาเป็นลำดับ

บันไดขั้นที่ 2 : ปรับตัวเองให้มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีเกียรติมีศักดิ์ศรี ด้วยการรักษาสัญญา รักษาคำพูด
2. เป็นที่ไว้วางใจของผู้อื่น ไม่โกลเดลคาและ
3. ให้ความสำคัญต่อคำพูด และทำตามที่พูดไว้
4. มีแรงจูงใจสูง
5. มั่นใจในตนเองและ/หรือผู้อื่น
6. นับถือตนเอง เช่นเดียวกับที่นับถือผู้อื่น
7. manganese ไม่ท้อถอย
8. กล้ายืนยันตนเอง

9. มองโลกในแง่ดี แบ่งบวก
10. มีความคาดหวังที่สมเหตุสมผล
11. มีความคิด ความรู้สึกว่า “ฉันทำได้” “ฉันเป็นได้”
12. มองความสำเร็จหรือความล้มเหลวเป็นบทเรียนของประสบการณ์ และใช้เป็นประโยชน์ในอนาคต

บันไดขั้นที่ 3 : ใช้อุบາຍต่อไปนี้

1. ให้ความนับถือตนเองและผู้อื่น
2. สนับสนุนให้กำลังใจตนเอง และผู้อื่น และเปิดรับกำลังใจจากคนอื่นด้วย
3. สร้างและรักษาแรงจูงใจที่ต้องการความสำเร็จไว้เสมอ
4. เป็นคนน่าเชื่อถือ ด้วยการทำตามคำสัญญา
5. กำหนดเป้าหมายที่เป็นไปได้ และดีที่สุด
6. กล้ายืนยันตนเองโดย
 - 6.1 แสดงตนให้คนอื่นรู้จัก
 - 6.2 เป็นคนเริ่มกระทำ
 - 6.3 ส่งเสริมและใช้ณาความสามารถของตน
 - 6.4 คิดถึงผลที่จะเกิดตามมาจากการกระทำเสมอ
7. ออดทอน manganese
8. มองอุปสรรคด้านบวกว่า ทำให้ได้เรียนรู้จากประสบการณ์
9. ดูแลสุขภาพของตนเองทั้งด้านใจและกาย
10. เลือกบุคคลที่ประสบความสำเร็จที่ตนนิยม และเลียนแบบพูดติกรรمهา

แบบฝึกที่ 1 : นิสิตต้องการเรียนให้ได้คะแนนเฉลี่ยเทอมนี้ สูงขึ้นกว่าเทอมที่แล้วให้เขียน
ตามขั้นตอนของบันไดขั้นที่ 1

1.
2.
-
-

3.....

.....

.....

4.....

.....

.....

.....

5.....

.....

.....

.....

แบบฝึกที่ 2 : นิสิตต้องการจบโดยได้คะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 2.75 เพื่อสิทธิในการเรียนต่อระดับปริญญาโท ให้เขียนข้อตอนของบันไดขั้นที่ 1

1.
2.
3.
4.

5.....

.....

.....

.....

.....

.....

แบบฝึกที่ 10 : ยุทธวิธีเรียนให้เก่ง

หลักการ : ต่อไปนี้เป็นการรวมวิธีต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เรียนได้เก่ง ได้คะแนนดี

~ ประสบความสำเร็จ ~

1. ยามได้ที่ต้องค่อย

จะอ่าน และเขียน ขณะที่ต้องค่อย เช่น

- 1) เวลาอัดหมาย
- 2) ช่วงพักระหว่างวิชา
- 3) นั่งรถไป-กลับ
- 4) เวลาไปเที่ยว

2. อ่าน

- 1) อ่านบทสรุปและความหมายของศัพท์ก่อนอ่านเนื้อหา
- 2) กาข้อความที่ไม่แน่ใจ ยังไม่แน่ใจ เมื่ออ่านจบแล้วกลับมาอ่านบททวนอีก
- 3) อ่านหนังสือทุกวัน วันละช่วงสั้น ๆ เช่น 15 นาที

3. เขียน

- 1) จัดความคิดให้เป็นไปตามลำดับที่เหมาะสม
- 2) เขียนเด้าโครงหน้าข้อก่อนเขียนบทความจริง
- 3) เขียนสะกดการันต์ เว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง
- 4) ตรวจแก้ด้วยตนเองเมื่อเขียนเสร็จ
- 5) เขียนทุกวัน วันละช่วงสั้น ๆ

4. สะกด

- 1) ฝึกสะกดโดยหลับตาแล้วคิดเห็นตัวสะกดในใจ
- 2) นึกภาพประกอบการสะกด

5. การเข้าชั้นเรียน

เข้าเรียนทุกวิชา ทุกชั่วโมง

6. การจดโน้ตย่อ

- 1) จดข้อมูลมากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- 2) หลังเลิกเรียนแล้ว อ่านบททวน แล้วเขียนใหม่ นอกจาจะช่วยให้เข้าใจมากขึ้น
ยังเป็นการฝึกถ่ายทอดความคิดของตน

7. ประณีตและเรียบร้อย

งานทุกขั้นทำด้วยความประณีต เรียบร้อย พิถีพิถัน ไม่สักแต่ทำให้เสร็จ

8. การจัดการเรื่องเวลา

ผลงานก่อนกำหนด ถ้าได้รับอนุญาตไม่ควรอ่อนถึงเส้นตาย

9. นึกภาพในใจ

1) นึกถึงภาพรวมที่เราจบได้ปริญญา เราเป็นอย่างไร พ่อแม่ พี่น้อง ผู้คนรอบข้าง เราเป็นอย่างไร

2) นึกและคิดในใจเป็นการฝึกความจำ

10. ความคิดริเริ่ม

จดบันทึกความคิดใหม่ ๆ ที่เว็บขึ้นมาเสมอ

11. การทำรายงานและการบ้าน

1) ทำด้วยความตั้งใจ ให้คนอ่าน อ่านเข้าใจ รู้เรื่อง

2) จัดเรียงลำดับ แสดงความสัมพันธ์สอดคล้องและถูกต้องตามหลักวิชา

3) ครอบคลุมหัวข้อสำคัญและมีข้อมูลหลักฐานประกอบ

4) ทำรายงานหรือการบ้านทุกวัน ตามตารางเวลาที่เขียนขึ้นของตัวเอง

12. รับรู้ความสำเร็จและความไม่สำเร็จอย่างสร้างสรรค์

1) ถ้าสำเร็จ ดีใจ มีกำลังใจ พยายามให้ดีขึ้น

2) ถ้าไม่สำเร็จ ครั้นนี้เป็นบทเรียน ได้เรียนรู้หลายอย่างที่เป็นประโยชน์ สำหรับการทำต่อไป

13. เรียนรู้อยู่เสมอ

1) ฝึกความรู้ เพื่อให้ก้าวทันความเจริญทางวิชาการและเทคโนโลยีโดย

ก. สังสรรค์แลกเปลี่ยนกับผู้อื่น

ข. กำหนดเป้าหมายและพยายามทำให้ได้

ค. ใช้ยุทธวิธีทำให้สำเร็จ

ง. สร้างและบำรุงรักษาความภาคภูมิใจในตนเอง

14. นำความรู้ไปใช้

1) ลงมือทำ

2) เมื่อทำเสร็จแล้ว ประเมินผล

แบบประเมินผลและฝึกตนเรื่องเกี่ยวกับวิธีเรียนของตน

วิธีประเมิน นิสิตภาคเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับการกระทำของตน

ข้อความ	ทุกวัน	บ่อย	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	แทบไม่ ได้ทำ
1. อ่านและเขียนบันทึกที่ต้องใช้เวลาอยู่					
2. อ่านหนังสือและพิจารณาให้เข้าใจ					
3. เขียน เช่น แสดงความคิดเห็น สนับสนุน ต่อต้าน เสนอความคิด ฯลฯ					
4. ฝึกสะกดคำยากโดยเขียนหรือนึกภาพ					
5. เข้าชั้นเรียน					
6. จดโนํตและเขียนใหม่ให้ชัดเจน					
7. ทำงานด้านเรียนตามตารางเวลาที่จัดไว้					
8. จดบันทึกความคิดใหม่ ๆ					
9. นึกถึงวันที่สำเร็จการศึกษา					
10. ทำรายงานหรือการบ้าน					
11. หาความรู้ใหม่เพิ่มเติมนอกจากเอกสารของ อาจารย์					
12. คุยกับเพื่อน ๆ เกี่ยวกับเรื่องเรียน					

ตรวจสอบอีกครั้งว่า มีการกระทำอะไรบ้าง ที่เรายัง hadn't ไป ตั้งใจด้วยความแน่แม่นว่า
จะแก้ไข พัฒนาวิธีเรียนของตนตั้งแต่เมื่อใด.....

วัน เวลา ที่กำหนดจะทำ.....

แบบฝึกที่ 11 : บำรุงรักษาความภาคภูมิใจในตนเองไว้เสมอ

หลักการ : เนื่องจากความภาคภูมิใจเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าตัวกับผู้อื่น จึงแปรเปลี่ยนไปตามผู้คนที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย และตัวเราเองในสถานการณ์ที่ต่างกัน ความภาคภูมิใจจะมีโอกาสที่จะต่ำลงได้ เวลาต้องพยายามดูแลรักษาและดับความภาคภูมิใจในตนเองให้เราไม่มีชีวิตอยู่ได้อよ่งเมื่อความสุข

วิธีบำรุงรักษาความภาคภูมิใจในตนเอง

1. มั่นใจเสมอว่า ตนของมีคุณค่า ไม่ว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร
2. ตระหนักดีว่า เราไม่จำเป็นต้องดีเด่นประเสริฐศรีทุกอย่าง จึงจะเป็นคนที่มีคุณค่า
3. เรียนรู้ที่จะดูแลตัวเองในเรื่องต่อไปนี้
 - 1) ควบคุมระดับการตื่นตัวของอารมณ์ เช่น ขอบคอนเสิร์ตจำนวนมาก แสดงออกด้วย การตอบเมื่อ กระดิ่งกับผู้ชน แต่ไม่ต้องถึงขนาดทึ่งเสือ หรือลงไปนอนดื้ิน หรือ ทำอะไรที่อาจเสียใจภายหลัง
 - 2) ควบคุมตัวเองไม่ให้หุดหิด ยานไม่ได้ดังใจ
 - 3) คิดແง່ดีเสมอ
 - 4) แสดงพฤติกรรมที่เสริมความภาคภูมิใจ ไม่ใช่แสดงถึงการยอมแพ้ของตัวเรา
 - 5) พิจารณาตัวเลือกอื่น ๆ ในการแก้ปัญหาหนึ่ง และสามารถประเมินผลที่จะตามมาของแต่ละวิธี
 - 6) ฝึกวิธีการกล่าวยืนยันตนเองที่เหมาะสมและมีมานะอดทน

แบบฝึกหัด : สำรวจตนเองว่า ในรอบหนึ่งเดือนที่ผ่านมาได้ทำพฤติกรรมต่อไปนี้หรือไม่

	ทำ	ไม่ได้ทำ
1. ควบคุมความรู้สึกไม่ให้มีมากเกินที่คนทัวไปปฏิบัติอยู่	☐	☐
2. ควบคุมความไม่พอใจได้กับเรื่องที่เราไม่ชอบอารมณ์	☐	☐
3. มองเพื่อนในแง่ดีกับสิ่งที่เขาทำ	☐	☐
4. แสดงพฤติกรรมภูมิใจในตนเอง	☐	☐
5. คิดวิธีแก้ปัญหาหลาย ๆ วิธี	☐	☐
6. พิจารณาผลที่จะตามมาของการแก้ปัญหาแต่ละวิธี	☐	☐

ทำ ไม่ได้ทำ

7. กล้าเสนอความเห็นของตนต่ออาจารย์

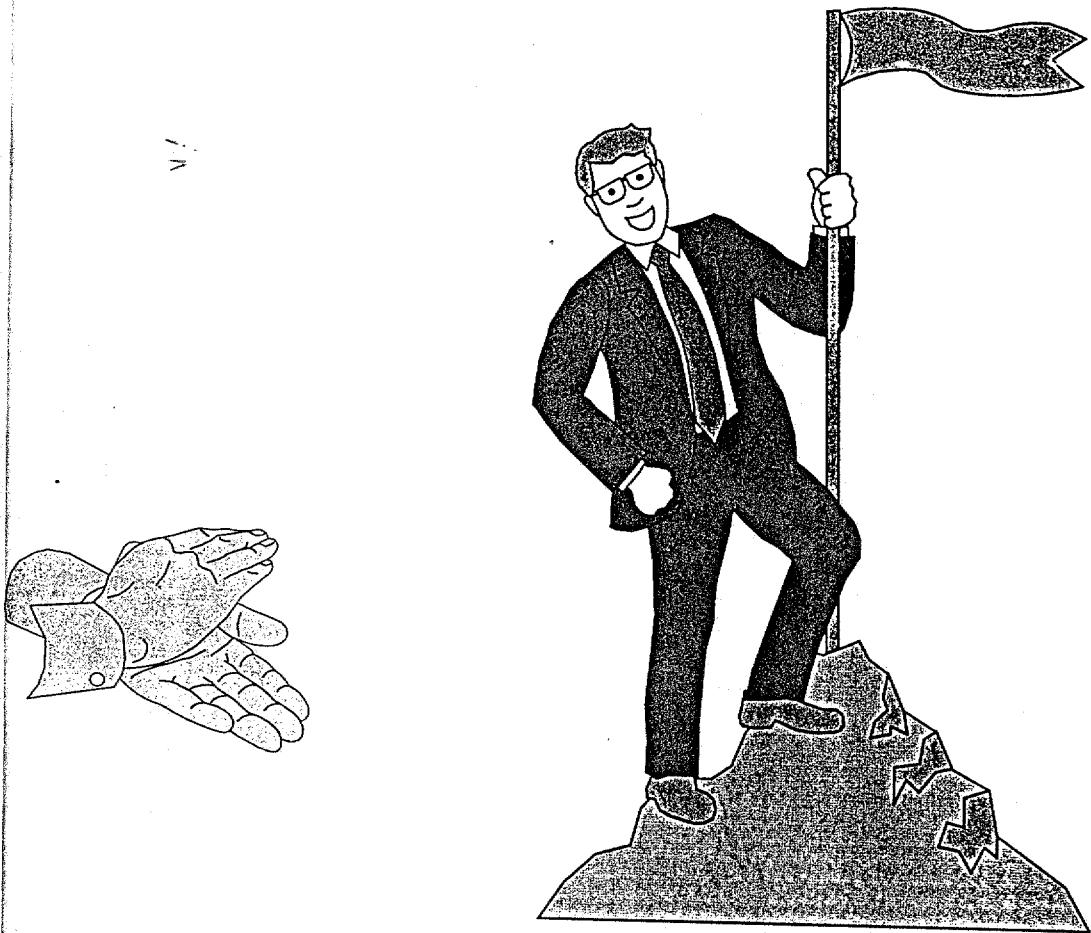
เมื่อตอบแล้ว กลับไปทบทวนใหม่ พฤติกรรมที่ยังไม่ได้แสดงคือ รอ.....
.....ตั้งใจนgraveว่า จะเริ่มแสดงพฤติกรรมทั้ง 7 ข้อ ตั้งแต่.....เป็นต้นไป

แบบฝึกที่ 12 : บทสรุป

หลักการ : ความภาคภูมิใจในตนของมืออยู่ในตัวเราทุกคน มากบ้างน้อยบ้าง ตามประสบการณ์ เรียนรู้ที่เราได้รับมาตั้งแต่เกิด ความภาคภูมิใจในตนของสำคัญ เพราะเป็นหลักยึดสำหรับการ คบหา สัมพันธ์ ทำงานกับบุคคลอื่น และเป็นหลักในการครองตัว ครองใจ ครองงาน ความภาคภูมิใจในตนของเราที่เรามีอยู่ ณ วันนี้ แม้จะเปลี่ยนยาก แต่ก็ยังมีโอกาสที่จะเปลี่ยนได้ และเปลี่ยนได้ด้วยตัวเอง โดยฝึกให้เรื่องมั่นถือมั่นกับความคิดต่อไปนี้

1. การฝึกหัดทำให้พัฒนาขึ้นได้
2. ในโลกของความจริงไม่มีบุคลิกภาพที่สมบูรณ์เพียงพร้อม
3. กระบวนการปฏิสัมพันธ์เป็นตัวแปรหรือสาเหตุที่สำคัญมากต่อไมตรีสัมพันธ์กับ บุคคลอื่น
4. การพูด “ฉันทำได้ ฉันจะพยายาม” เป็นคำพูดที่ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ทางบวก และ ลดความเครียดในการคบหาสัมพันธ์กับผู้อื่น
5. เราพัฒนาความภาคภูมิใจได้ด้วยตนเอง
6. แบบฝึกทั้ง 11 วิธีข้างต้นนั้น ทำได้ด้วยตนเอง

ลงมือทำเสียเต็มที่
เพื่อชีวิตที่ดีขึ้น
ในวันพรุ่งนี้

SCHOOL FORM

SEI

Coopersmith Inventory

Stanley Coopersmith, Ph.D.
University of California at Davis

Please Print

Name _____ Age _____

School _____ Sex: M ___ F ___

Grade _____ Date _____

Directions

On the next pages, you will find a list of statements about feelings. If a statement describes how you usually feel, put an X in the column "Like Me." If the statement does not describe how you usually feel, put an X in the column "Unlike Me." There are no right or wrong answers.

Consulting Psychologists Press, Inc.
577 College Ave., Palo Alto, CA 94306

If the statement describes how you usually feel put an **X** in the column "Like Me". If the statement does not describe how you usually feel put an **X** in the column "Unlike Me". There are no right or wrong answers.

Like Unlike
Me Me

☐	☐ 1. Things usually don't bother me.
☐	☐ 2. I find it very hard to talk in front of the class.
☐	☐ 3. There are lots of things about myself I'd change if I could.
☐	☐ 4. I can make up my mind without too much trouble.
☐	☐ 5. I'm a lot of fun to be with.
☐	☐ 6. I get upset easily at home.
☐	☐ 7. It takes me a long time to get used to anything new.
☐	☐ 8. I'm popular with kids my own age.
☐	☐ 9. My parents usually consider my feelings.
☐	☐ 10. I give in very easily.
☐	☐ 11. My parents expect too much of me.
☐	☐ 12. It's pretty tough to be me.
☐	☐ 13. Things are all mixed up in my life.
☐	☐ 14. Kids usually follow my ideas.
☐	☐ 15. I have a low opinion of myself.
☐	☐ 16. There are many times when I'd like to leave home.
☐	☐ 17. I often feel upset in school.
☐	☐ 18. I'm not as nice looking as most people.
☐	☐ 19. If I have something to say, I usually say it.
☐	☐ 20. My parents understand me.
☐	☐ 21. Most people are better liked than I am.
☐	☐ 22. I usually feel as if my parents are pushing me.
☐	☐ 23. I often get discouraged at school.
☐	☐ 24. I often wish I were someone else.
☐	☐ 25. I can't be depended on.
☐	☐ 26. I never worry about anything.
☐	☐ 27. I'm pretty sure of myself.
☐	☐ 28. I'm easy to like.
☐	☐ 29. My parents and I have a lot of fun together.

Short

© 1967 by W.H. Freeman & Co. Published in 1981 by Consulting Psychologists Press, Inc. All rights reserved. It is unlawful to reproduce or adapt this form without written permission from the Publisher.

Like Me Unlike Me

- 30. I spend a lot of time daydreaming.
 - 31. I wish I were younger.
 - 32. I always do the right thing.
 - 33. I'm proud of my school work.
 - 34. Someone always has to tell me what to do.
 - 35. I'm often sorry for the things I do.
 - 36. I'm never happy.
 - 37. I'm doing the best work that I can.
 - 38. I can usually take care of myself.
 - 39. I'm pretty happy.
 - 40. I would rather play with children younger than I am.
 - 41. I like everyone I know.
 - 42. I like to be called on in class.
 - 43. I understand myself.
 - 44. No one pays much attention to me at home.
 - 45. I never get scolded.
 - 46. I'm not doing as well in school as I'd like to.
 - 47. I can make up my mind and stick to it.
boy.
girl.
 - 48. I really don't like being a
 - 49. I don't like to be with other people.
 - 50. I'm never shy.
 - 51. I often feel ashamed of myself.
 - 52. Kids pick on me very often. (mostly me)
 - 53. I always tell the truth.
 - 54. My teachers make me feel I'm not good enough.
 - 55. I don't care what happens to me.
 - 56. I'm a failure.
 - 57. I get upset easily when I'm scolded.
 - 58. I always know what to say to people.

Gen

1

Soc

-

11

1

Sch

1

Total

$$x_2 =$$

L

1

Coopersmith Inventory – SCHOOL FORM Social Self – Peers (SOC) Scoring Key

Like	Unlike	
Me	Me	
□	□	1.
□	□	2.
□	□	3.
□	□	4.
☒	□	5.
□	□	6.
☒	□	7.
☒	□	8.
□	□	9.
□	□	10.
□	□	11.
□	□	12.
□	□	13.
☒	□	14.
□	□	15.
□	□	16.
□	□	17.
□	□	18.
□	□	19.
□	□	20.
□	☒	21.
□	□	22.
□	□	23.
□	□	24.
□	□	25.
□	□	26.
□	□	27.
☒	□	28.
□	□	29.

To find the SOC score, place this stencil on the test sheet so that the item numbers on the stencil line up with the item numbers on the test sheet.

Count the number of times the student's marks correspond with the marked boxes on the stencil. Enter the total on the test sheet in the box labeled SOC.

Like	Unlike	
Me	Me	
□	□	38.
□	□	31.
□	□	32.
□	□	33.
□	□	34.
□	□	35.
□	□	36.
□	□	37.
□	□	38.
□	□	39.
□	☒	40.
□	□	41.
□	□	42.
□	□	43.
□	□	44.
□	☒	45.
□	□	46.
□	□	47.
□	☒	48.
□	☒	49.
□	□	50.
□	□	51.
□	☒	52.
□	□	53.
□	□	54.
□	□	55.
□	□	56.
□	□	57.
□	□	58.

Coopersmith Inventory – SCHOOL FORM
General Self (GEN) Scoring Key

	Like Me	Unlike Me
1.	☒	☐
2.	☐	☒
3.	☒	☐
4.	☐	☒
5.	☐	☒
6.	☐	☒
7.	☐	☒
8.	☐	☒
9.	☐	☒
10.	☐	☒
11.	☐	☒
12.	☐	☒
13.	☐	☒
14.	☐	☒
15.	☐	☒
16.	☐	☒
17.	☐	☒
18.	☐	☒
19.	☐	☒
20.	☐	☒
21.	☐	☒
22.	☐	☒
23.	☐	☒
24.	☐	☒
25.	☐	☒
26.	☐	☒
27.	☐	☒
28.	☐	☒
29.	☐	☒

To find the GEN score, place this stencil on the test sheet so that the item numbers on the stencil line up with the item numbers on the test sheet.

Count the number of times the student's marks correspond with the marked boxes on the stencil. Enter the total on the test sheet in the box labeled GEN.

	Like Me	Unlike Me
30.	☐	☒
31.	☐	☒
32.	☐	☒
33.	☐	☒
34.	☐	☒
35.	☐	☒
36.	☐	☒
37.	☐	☒
38.	☐	☒
39.	☐	☒
40.	☐	☒
41.	☐	☒
42.	☐	☒
43.	☐	☒
44.	☐	☒
45.	☐	☒
46.	☐	☒
47.	☐	☒
48.	☐	☒
49.	☐	☒
50.	☐	☒
51.	☐	☒
52.	☐	☒
53.	☐	☒
54.	☐	☒
55.	☐	☒
56.	☐	☒
57.	☐	☒
58.	☐	☒

Coopersmith Inventory SCHOOL FORM
 Lie (L) Scoring Key

	Like Me	Unlike Me	
1.	☒	☐	
2.	☐	☒	
3.	☐	☒	
4.	☒	☐	
5.	☐	☒	
6.	☒	☐	
7.	☐	☒	
8.	☒	☐	
9.	☐	☒	
10.	☒	☐	
11.	☐	☒	
12.	☒	☐	
13.	☐	☒	
14.	☒	☐	
15.	☐	☒	
16.	☒	☐	
17.	☐	☒	
18.	☒	☐	
19.	☐	☒	
20.	☒	☐	
21.	☐	☒	
22.	☒	☐	
23.	☐	☒	
24.	☒	☐	
25.	☐	☒	
26.	☐	☒	
27.	☐	☒	
28.	☐	☒	
29.	☐	☒	

To find the L score, place this stencil on the test sheet so that the item numbers on the stencil line up with the item numbers on the test sheet. Count the number of times the student's marks correspond with the marked boxes on the stencil. Enter the total on the test sheet in the box labeled L.

	Like Me	Unlike Me	
30.	☐	☒	
31.	☐	☒	
32.	☐	☒	
33.	☐	☒	
34.	☐	☒	
35.	☐	☒	
36.	☐	☒	
37.	☐	☒	
38.	☐	☒	
39.	☐	☒	
40.	☐	☒	
41.	☐	☒	
42.	☐	☒	
43.	☐	☒	
44.	☐	☒	
45.	☐	☒	
46.	☐	☒	
47.	☐	☒	
48.	☐	☒	
49.	☐	☒	
50.	☐	☒	
51.	☐	☒	
52.	☐	☒	
53.	☐	☒	
54.	☐	☒	
55.	☐	☒	
56.	☐	☒	
57.	☐	☒	
58.	☐	☒	

Coppersmith Inventory - SCHOOL FORM
SHORT Scoring Key

Like Me	Unlike Me	Like Me	Unlike Me
1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16
17	18	19	20
21	22	23	24
25	26	27	28
29	30	31	32
33	34	35	36
37	38	39	40
41	42	43	44
45	46	47	48
49	50	51	52
53	54	55	56
57	58	59	60
61	62	63	64
65	66	67	68
69	70	71	72
73	74	75	76
77	78	79	80
81	82	83	84
85	86	87	88
89	90	91	92
93	94	95	96
97	98	99	100

Coopersmith Inventory – SCHOOL FORM
Home—Parents (H) Scoring Key

Like Unlike
Me Me

To find the H score, place this stencil on the test sheet so that the item numbers on the stencil line up with the item numbers on the test sheet.

Count the number of times the student's marks correspond with the marked boxes on the stencil. Enter the total on the test sheet in the box labeled .

Like Me Unlike Me

Coopersmith Inventory — SCHOOL FORM
School — Academic (SCH) Scoring Key

	Like Me	Unlike Me
1	☐	☒
2	☒	☐
3	☐	☒
4	☒	☐
5	☐	☒
6	☒	☐
7	☐	☒
8	☒	☐
9	☐	☒
10	☒	☐
11	☐	☒
12	☒	☐
13	☐	☒
14	☒	☐
15	☐	☒
16	☒	☐
17	☐	☒
18	☒	☐
19	☐	☒
20	☒	☐
21	☐	☒
22	☒	☐
23	☐	☒
24	☒	☐
25	☐	☒
26	☒	☐
27	☐	☒
28	☒	☐
29	☐	☒
30	☒	☐
31	☐	☒
32	☒	☐
33	☐	☒
34	☒	☐
35	☐	☒
36	☒	☐
37	☐	☒
38	☒	☐
39	☐	☒
40	☒	☐
41	☐	☒
42	☒	☐
43	☐	☒
44	☒	☐
45	☐	☒
46	☒	☐
47	☐	☒
48	☒	☐
49	☐	☒
50	☒	☐
51	☐	☒
52	☒	☐
53	☐	☒
54	☒	☐
55	☐	☒
56	☒	☐
57	☐	☒
58	☒	☐
59	☐	☒
60	☒	☐
61	☐	☒
62	☒	☐
63	☐	☒
64	☒	☐
65	☐	☒
66	☒	☐
67	☐	☒
68	☒	☐
69	☐	☒
70	☒	☐
71	☐	☒
72	☒	☐
73	☐	☒
74	☒	☐
75	☐	☒
76	☒	☐
77	☐	☒
78	☒	☐
79	☐	☒
80	☒	☐
81	☐	☒
82	☒	☐
83	☐	☒
84	☒	☐
85	☐	☒
86	☒	☐
87	☐	☒
88	☒	☐
89	☐	☒
90	☒	☐
91	☐	☒
92	☒	☐
93	☐	☒
94	☒	☐
95	☐	☒
96	☒	☐
97	☐	☒
98	☒	☐
99	☐	☒
100	☒	☐

To find the SCH score, place this stencil on the test sheet so that the item numbers on the stencil line up with the item numbers on the test sheet.

Count the number of times the student's marks correspond with the marked boxes on the stencil. Enter the total on the test sheet in the box labeled SCH.

	Like Me	Unlike Me
1	☐	☒
2	☒	☐
3	☐	☒
4	☒	☐
5	☐	☒
6	☒	☐
7	☐	☒
8	☒	☐
9	☐	☒
10	☒	☐
11	☐	☒
12	☒	☐
13	☐	☒
14	☒	☐
15	☐	☒
16	☒	☐
17	☐	☒
18	☒	☐
19	☐	☒
20	☒	☐
21	☐	☒
22	☒	☐
23	☐	☒
24	☒	☐
25	☐	☒
26	☒	☐
27	☐	☒
28	☒	☐
29	☐	☒
30	☒	☐
31	☐	☒
32	☒	☐
33	☐	☒
34	☒	☐
35	☐	☒
36	☒	☐
37	☐	☒
38	☒	☐
39	☐	☒
40	☒	☐
41	☐	☒
42	☒	☐
43	☐	☒
44	☒	☐
45	☐	☒
46	☒	☐
47	☐	☒
48	☒	☐
49	☐	☒
50	☒	☐
51	☐	☒
52	☒	☐
53	☐	☒
54	☒	☐
55	☐	☒
56	☒	☐
57	☐	☒
58	☒	☐
59	☐	☒
60	☒	☐
61	☐	☒
62	☒	☐
63	☐	☒
64	☒	☐
65	☐	☒
66	☒	☐
67	☐	☒
68	☒	☐
69	☐	☒
70	☒	☐
71	☐	☒
72	☒	☐
73	☐	☒
74	☒	☐
75	☐	☒
76	☒	☐
77	☐	☒
78	☒	☐
79	☐	☒
80	☒	☐
81	☐	☒
82	☒	☐
83	☐	☒
84	☒	☐
85	☐	☒
86	☒	☐
87	☐	☒
88	☒	☐
89	☐	☒
90	☒	☐
91	☐	☒
92	☒	☐
93	☐	☒
94	☒	☐
95	☐	☒
96	☒	☐
97	☐	☒
98	☒	☐
99	☐	☒
100	☒	☐

POSTAGE PAID
POSTAGE \$0.45541
BURAPATA UNIVERSITY
POST OFFICE

RETURN TO SENDER
RETOUR À L'EXPEDITEUR

- Unclaimed
- Non reclamé
- No such address
- Adresse inexistante
- Address incomplete
- Moved / Relocation
- Demanded uncontrol
- No such Post Office
- Bureau inexistant
- Refused by addressee
- Return to post office
- Deceased
- Décédé

James Battle and Associates

406 Edwards Building 10053 - 111 Street
Edmonton, Alberta T5K 2H8
Canada

6-15-01

RECEIVED	RECORDED
SEARCHED	INDEXED
SERIALIZED	FILED
JULY 1 2011	
FBI - EDMONTON	
BUREAU OF INVESTIGATION	
U.S. DEPARTMENT OF JUSTICE	
NOT KNOWN	
LEFT/BOX CANCLED	
RETOUR	

ព្រះគីមនារាង
នគរបាលកម្ពុជា
ទ.សេរី ៩ ៣២១
៩.ខែតុលា ឆ្នាំ ២០១៣

ក្រសួងពេទ្យ
នគរបាលកម្ពុជា
ទ.សេរី ៩ ៣២១
៩.ខែតុលា ឆ្នាំ ២០១៣

ក្រសួងពេទ្យ
នគរបាលកម្ពុជា
ទ.សេរី ៩ ៣២១
៩.ខែតុលា ឆ្នាំ ២០១៣

Faculty of Education Burapha University

Bangsean Chonburi 20131,
THAILAND

(038) 391043
mail 11 - 66 - 38 - 391043

01

and Associates

ds Building

Street

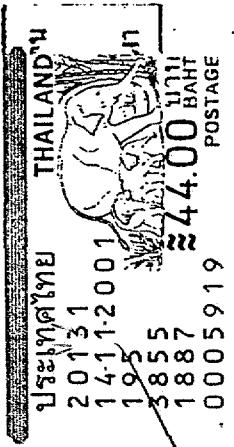
berita T5K 2H8

at Faculty of Education, Burapha University. I teach courses : Educational Psychology, Clinical Psychology and Adolescent Psychology at undergraduate level. I read your book, "10 Techniques That You Can Use to Enhance Your Own Self-Esteem and Well Being." I am very impressed by the clarity and simplicity of your techniques. I would like to ask for your permission to try these techniques in my psychotherapy which is rarely practiced in Thailand. My aims are to help my students and some teachers; they can also help their students. I plan to do the research in August. I'll use your guidelines and adjust to suit Thai culture.

I'd like to thank you for your kind response. I am looking forward to receiving your kindness. If there is anything I can do for you in Thailand, don't hesitate to let me know.

Keawta Kanawan

Keawta Kanawan)

Assoc. Pro. Dr.Keawta Kanawan
Dept. of Ed. Psy. And Guidance
Burapha University
Bangsean Chonburi 20131 THAILAND

RECEIVED 10 MAY 2011 James Battle and Associates

RETURN TO LIBRARY # 406 Edwards Building

10053 - 111 Street

Edmonton, Alberta T5K 2H8 Canada

RA 00302888 1 TH

Faculty of Education Burapha University

Tel. & Fax (038) 391043
International 11 - 66 - 38 - 391043

Bangsean Chonburi 20131,
THAILAND

13th December, 2001

James Battle and Associates

406 Edwards Building

10053 – 111 Street

Edmonton, Alberta T5K 2H8

Canada

6 - 15 - 01

Dear sir,

Your book, "Strategies That You Can Use to Enhance Your Own Self – Esteem and Well Being." Really impressed me. I would like to try with my undergraduate students.

I plan to translate your writing into Thai and add examples in Thai context. I will cut off the part of Psychotherapy because it is not normal for Thais to go to therapists or counselors. I will try with my students in Developmental Psychology and Psychology of Adolescents classes ; the number is around 100. Only those who want to enhance self esteem will receive a lesson per week. They are asked to do the exercise, hand in a week later and get a new lesson, all together 12 lessons. I plan to experiment in a one – group pre – post test design. The instrument to assess self esteem is Coopersmith Inventory which is available and widely used in Thailand.

This is the second letter I wrote to you for the permission to use your book in the aforementioned study. It will strictly be for teaching and researching purposes only.

Your kindness will gratefully be appreciated. If anything I can do for your in Thailand, please tell me.

Yours sincerely,

Keawta Kanawan

(Assoc. Pro. Dr. Keawta Kanawan)